Adalet Ağaoğlu

Ruh Üşümesi

ROMAN

9. Baskı

YKY

RUH ÜŞÜMESİ

Adalet Ağaoğlu, 1929'da Nallıhan'da doğdu. Ankara Üniversitesi DTCF Fransız Dili ve Edebiyatı bölümünü bitirdi. 1950'li yıllarda Ankara Radyosu'nda dramaturg ve Kültür Yayınları Şube Başkanı olarak çalışan Ağaoğlu, ilk radyo ve sahne oyunlarını da bu yıllarda gün ışığına çıkartmaya başladı. 1950'li ve 1960'lı yıllarını adeta bütünüyle radyo ve tiyatroya adadı. Bu dönemde kaleme aldığı radyo oyunlarından *Yaşamak*, Fransız Radyosu'nda yayımlandı; üç kısa oyununu içeren Üç Oyun'a 1974 TDK Tiyatro Ödülü verildi.

1970'li yıllar ise; edebiyatımıza "roman ve öykü yazarı" Adalet Ağaoğlu'nu kazandırdı. İlk romanı *Ölmeye Yatmak* (1973)'tan başlayarak yazdığı tüm romanlar önemli edebiyat ve edebiyat-dışı tartışmalara yol açtı. 1976'da *Fikrimin İnce Gülü*, 1979'da, ilk romanının devamı niteliğini taşıyan Bir Düğün Gecesi yayımlandı. Bu yapıt, yazara o yılın tüm edebiyat ödüllerini getirdi (Orhan Kemal ve Madaralı Roman Ödülleri ve Sedat Simavi Vakfı Edebiyat Ödülü).

1980'li yıllara anlatıyı da sorgulayan Yazsonu (1980) adlı romanı ile giren Ağaoğlu, 1984'te *Üç Beş Kişi*'yi, 1987'de ise *Ölmeye Yatmak*'la başlayıp *Bir Düğün Gecesi*'yle sürdürdüğü üçlemesini tamamlayan *Hayır...*'ı yayımladı. Bu üçleme ilk defa Yapı Kredi Yayınları'nca DAR ZAMANLAR ana başlığı altında Kasım 1994'te yayımlandı. *Hayır...*'dan sonraki romanı, sözcüklerle bestelediği bir oda-romanıydı: *Ruh Üşümesi* (1991). 1993'te, "yıllarca peşinden koştuğu, ama kendini yazdırmak istemeyen" romanı, *ROMANTİK Bir Viyana Yazı* yayımlandı.

Öykülerini *Yüksek Gerilim* (1974; 1975 Sait Faik Hikâye Armağanı), *Sessizliğin İlk Sesi* (1978) ve *Hadi Gidelim* (1982) *Hayatı Savunma Biçimleri* (1997) adlı dört kitapta toplayan Ağaoğlu, gerek anılarını, gerekse rüyalarını ve düşlerini, kısacası anlatmak istediği her şeyi *"yazmak"* fiili içinde ele aldı. Anı-romanı *Göç Temizliği* 1985'te, rüyaları ve kâbusları *Gece Hayatım* ise 1992'de yayımlandı.

Adalet Ağaoğlu yaklaşık 20 yıl ara verdiği ilk göz ağrısı oyun yazarlığına döndü: 1991'de yayımlanan *Çok Uzak - Fazla Yakın*, ertesi yıl Edebiyat dalında Türkiye İş Bankası Büyük Ödülü'ne değer görüldü. 1992'de ise *Duvar Öyküsü* adlı ilk gençlik oyunu gün ışığına çıktı. *Geçerken* (1986) ve *Karşılaşmalar*'da (1993) denemeleri, değinileri yeralan yazarın, eserlerinden derlenmiş bütünü de Yapı Kredi Yayınları'nın "Seçmeler" dizisinde yeraldı.

Türk toplumunun kültür ve sanat hayatına katkı ve hizmetlerinden dolayı 1995'te *Cumhurbaşkanlığı Kültür ve Sanat Büyük Ödülü* (Edebiyat) Adalet Ağaoğlu'na verildi.

1998'de Eskişehir Anadolu Üniversitesi'nce ve Ohio State University tarafından Fahri Doktora ünvanına değer bulundu.

1996 Yılında, *Karşılaşmalar*'ın devamı niteliğindeki yeni denemeler-değiniler-söyleşiler (1993-1996) kitabı *Başka Karşılaşmalar* YKY'den çıktı.

Adalet Ağaoğlu'nun
YKY'deki öteki kitapları:

Duvar Öyküsü *(1992)*
Karşılaşmalar *(1993)*
Seçmeler *(1993)*
ROMANTİK Bir Viyana Yazı *(1993, 1994, 1995)*
Yazsonu *(1993, 1995, 1996)*
Ölmeye Yatmak *(Dar Zamanlar I, 1994)*
Bir Düğün Gecesi *(Dar Zamanlar II, 1994, 1995)f*
Hayır... *(Dar Zamanlar III, 1994)*
Geçerken *(1996)*
Toplu Oyunlar *(1996)*
Başka Karşılaşmalar *(1996)*
"Fikrimin İnce Gülü" *(1999)*
Üç Beş Kişi *(1999)*
Göç Temizliği *(2000)*
Gece Hayatım *(2000)*

ADALET AĞAOĞLU

Ruh Üşümesi

ODA ROMANI

Yapı Kredi Yayınları - 1299
Edebiyat - 344

Ruh Üşümesi / Adalet Ağaoğlu

Kitap Editörü: Ayfer Tunç
Düzelti: Korkut Tankuter

Kapak Tasarımı: Nahide Dikel
Baskı: Şefik Matbaası

1. Baskı: İstanbul, Aralık 1999
2. Baskı: İstanbul, Haziran 2001
ISBN 975-08-0079-6

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Yapı Kredi Kültür Merkezi
İstiklal Caddesi No. 285 Beyoğlu 80050 İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 (pbx) Faks: (0 212) 293 07 23
http://www.yapikrediyayinlari.com
http://www.shop.superonline.com/yky
e-posta: ykkultur@ykykultur.com.tr.

RUH ÜŞÜMESİ

ODA ROMANI

"...hiçbirimiz bu kan ve çürümüşlük kokusunun
yatak odalarımıza kadar daldığının,
sevişmelerimizin içine sızdığının,
o sevişmeleri doğrayıp pörsüttüğünün bilincinde değildik..."

Yazsonu'ndan
(1. basım; s. 185)

I
Karşılaşma
(cesur ve soğukkanlı, atak ve ürkek:)

"Sakın bademli tavuktan ısmarlamayın," dedi kadın, "çok acı!"

Adam, gözlerini incelediği yemek listesinden kurtarıp karşısında oturana çevirdi.

Tanışıyorlar mıydı?

Fakat, hangi anlamda lütfen?

Adam, bakıyor: Bir kadın. Eli yüzü düzgünce; okumuş yazmış halli. Bakıyor. Yaşı belirsiz. Ancak, dışarda tek başına yemek yiyebilecek kadar yaşlı, cesur ve özgür.

Kadın da bakmadan görüyor şimdi: Soğukkanlı, kolay irkilmeyen, kolay umutlanmayan ve kolay yokolmayan bir adam. Kendi suyunun içindeyken.

Görünen bu, şimdilik: İki deniz kestanesi; öyle, yosunlu kayalara tutunmuş, suyun yüzeyine çok yakın.

Tam böyle denilebilir mi acaba?

Kadın, kendi sesini çarçabuk söndürüp karşı titreşimlere kulak veriyor olabilir:

Şey gibiyim evet, deniz kestanesi. İçine büzülmüşlüğünden çözülmeye başlayan, açıkçası, suların yaladığı kayalıklarda dikenlerini ağır ağır dışa doğru uzatan, diken uçlarındaki duyarlığı doruğa ulaştığı zaman, giderek salt ıslak ışınsı dikenlerin değil, sert kabuğun dış yüzünde de yumuşak bir tenin ürperti-

leri titreşen deniz kestanesi... En ufak bir karşı uyarıyla, belli belirsiz ilk tehlikeyi sezişte ise, kuzgun renkli maytap kendi içinde eriyip sönecektir.

Böyle bir tedirginlikle duyargalarını hemen yeniden geri çekmeye hazır tutan deniz kestanelerinden biri, şu ân bir sesin tınısına ışınlanmış; bir esintiye, ortada dolanan bir soluk alıp verişe, gizemli bir fısıltıya.

Bir ses. Çocuk, yetişkin, yaşlı alaşımı. Erkek ve dişi. Bir ses. Havada titreşimler.

Adam bakıyor, dinliyor.

Kadın dudaklarını hafifçe aralamış; ağıziçi karanlığından birkaç milim dışarı, aydınlığa doğru ilerlediğinden şimdi seçilebilen küçük, kırmızı dil ucunu sağa sola oynatıyor; dilin yangınını kendi esintisinde savuşturmaya çabalıyor. Ola ki adam, bir kadının kendi kendine doyuma ulaşmasına sonuna kadar yalnızca seyirci durumunda kalıp kalamayacağını ilk defa merak ediyor. Oysa karşısındaki elini, parmak uçlarını ya da kucağındaki peçeteyi yardıma çağırmış değil. Hem zaten şu ân birini bile kullanma olanağı yok. Ellerin ikisi de görev başında. Solu çatal tutuyor; şöyle, masadan bir karış yukarda; çatalın ucundaki minik tavuk parçasının ağzına götürülmesi sözkonusu olmaksızın. Sağ ele gelince; o da çoktan adamın yemek listesini tutan eline, hattâ ağız tadına titiz birinin listedeki yiyecek içeceklere gözgezdirirken biraz dolgunlaşıp ışıldayan dudaklarına doğru kısa, kesin, cesur bir hamle yapmış bulunmakta. Hafifçe sulanmış o lezzet ustası ağza bir sinek dalıverecekmiş de, şu çok değerli damak, kezzap püskürtülüşüyle kavrulup bütün duyarlığını yitirecekmiş de, bunu, bunları önlemek istiyormuş gibi. Kadın, uyarısını hemen pekiştirdiğine göre, gibi değil, öyle olmalı:

"Acı, müthiş acı!"

Adam belki de gördüğü ve işittiği üstüne aydınlık bir fikir edinmek istiyor. Kısa bir çivileme bakış bu yüzden olmalı.

Hemen hemen bir irkilişle ayırdına vardığı kimsenin, nereden kaynaklandığı bilinemeyen bir çekiciliği var. Oysa kadınlığını haykırmıyor. Pastel. Şu ân ise, hattâ biraz ileri yaşta. Bundan olabilir mi? Hart, diye koparıp alan değil, hafif gezgin, bi-

raz okşayıcı, usul usul yumuşak bir kucağa isteklendirircesine çağırgan. Çekici evet, bunu görebiliyor, dahası duyuyor. Gördüğü ve duyduğu bakışlarındaki incecik incecik ışık çakışlarıyla beliriyor.

O zaman, –başka ne olsun ki?– sağ el aşağı iniyor, çabucak tabağın yanına saklanıyor. Dil içeri çekiliyor. Gözkapakları utangaçlaşıyor; belki bir karşıkoyuşun ağırlığı altında aşağı kayıyor; içteki ıssızlığı ister istemez dışa, tâ adamın gözbebeklerine sızdırmış bulunan gözler örtülüyor ya da sürekli ürperen ruhuna bir günışığı dilencisi olmaktan ürküyor. Ancak ses...

Fakat o bile, artık gizemli ataklığından hiçbir şey kalmamış bir ses:

"Özür dilerim, öyle ya, siz belki acıyı seversiniz..."

Çok üşümüş bir ses bu.

Öylesi üşüyor olmalı ki benim huysuz sevgilim, öylesi üşüyor olmalı ki, son atılganlığı ardından o da içerlerde bir yere kaçıp sıkı sıkıya örtünüyor.

Kimin aklına gelirdi?

Fakat, uzun zaman beklemeden de genişçe bir soluk alınabilir: Pamuk Prenses ya da Külkedisi değil bu kadın; takma kirpikleri yok.

Adam bakıp duruyor. Şimdi artık elsiz, dilsiz, bakışsız ve sessiz olana.

Ne acı, ne tatlı; ne sıcak, ne soğuk; ne ıssızlık ne de başka bir şey. Sol eldeki çatalın küçük bir tık sesiyle tabağın kıyısına bırakılışını izleyen büyük sessizlik. İçe çekiliş.

İçte çırpınan küçük kız yüreği: Onu tanımıyorum, hayır, tanıyorum onu. Şimdi kaç yaşında, nerede bilemiyorum, ama tanıyorum! Bana yanıldığımı söylemeyin öğretmenim, yanılmış olmak istemiyorum. Tenimden içeri, hiçbir yanımı dağıtıp yırtmadan sızabilecek kimse o, bilmelisiniz!

Adamın bakışında küçük bir değişim. Suyun deniz kestanesi üstünde salınışı; kabuktaki gel-gitlerin nereye ait olduğunun belirsizliği. Suya mı, kendisine mi? Bu belirsizlik canını mı sıkıyor, tedirgin mi ediyor? Değil galiba. Yoksa, toplanıp masadan kalkmak, sokağa çıkmak aklına bile gelmezken, –gelmediği için– sevinçli mi? Sanılmaz. Şaşkın? Belki, ama hangi anlamda? Henüz bilinemiyor.

Şu da var: O ilk atak uyarısına dek kadın da adamla ilgilenmiş değildir. Bir hoşnutsuzluk duygusuyla bile! Çünkü, rica ederim, böyle bir kalabalıkta kimseye masada tek başına oturma ayrıcalığı tanınmayacaktı nasıl olsa. Dolayısiyle bu masa da önünde sonunda kendisiyle kendinden sonra gelen müşterilerden biri, ikisi arasında bölüştürülecekti.

Öğlenin geç saatlerinde de gazeteciler, reklamcılar, genç işadamları, yayıncılar, hattâ yayıncı-yazarlar ve firma-yazarlarla dolup taştığından, birbirine yabancı bulunanların da –bu sayılıp dökülenler birbirlerine nekadar yabancı sayılırlarsa artık– aynı masada oturtulabildikleri bir lokanta burası. İçeri girildiğinde sizi takdire değer kapsamda bir uğultuyla kapı önünde bitivermesindeki dikkatini yabana atamayacağınız başgarson karşılayacaktır.

Bilir misiniz, atak ve tatlı masa arkadaşım, ben küçükken şefgarson olmak istermişim. Ah, ben tam tersi, güzellik kraliçesi! Buz pateni kraliçesi de olmak istemiştim, hatırlıyorum; yani, kraliçelik olsun da, inanın falcılar, dilenciler, sürtükler kraliçeliklerinden birine de razıydım bayım! Ben de şefgarson olmak istedimse, şefliğinden ötürü; aynı şey işte, hiç de tam tersi değil, tam tamına aynı; hepimiz şef olmak istemişizdir çünkü; en üst ve tek. Baba, ben fareli köye kavalcı olucam, dediğim zaman babam, oğlum aklını başına topla, diye diye beni omuzlarımdan tutup çuval silkeler gibi silkelemişti; kafatasımın içindeki şeyler yer değiştirdi mi, değiştirmedi mi, iyice emin olmadan da koyvermedi; kutuda zar çalkalanır ya hani, kafatasım da beynimi öyle sallayıp durdu işte: Oğlum, aklın başına geldi mi? Geldi mi aklın başına oğlum? Geldi, baba. Eh öyleyse, şimdi söyle bakalım, büyüyünce ne olacaksın? Beyin salatası olucam baba! Hi, hi, hiy, çok sevimlisiniz, neyse, ben okulda bir sefer kızlararası,

bademcik kraliçesi oldum, kurtuldum! Yoksa beklemeli, kadınların hep birlikte kurtuluşuna mı saklı tutmalıydım kendimi? Doğrusu o kadar bekleyemedim, çok rahatsızdım, bademcikleri söktürdüm, kurtuldum!

Fakat siz çok mu şeker yiyorsunuz acaba bacım, dişlerinizi çürümekten kurtaramamışsınız da?

Sincap biçimi porselenini koyduracağım, o zaman hepiniz peşime düşmekten kurtulamayacaksınız işte sinemacılarım, televizyoncularım!

Kurtulmuş-kurtulmamış, herkesin her şeyi hep bir ağızdan konuştuğu, çatal-tabak-bardakların aynı aralıklarla aynı şangırtı-şungurtu tınlamaları verdiği orta genişlikteki salon, sağlı sollu iki noktasından birer yarım kolonla kesilmektedir. Bu nedenle kolonların beri yanında kalanlar, garsonların gözüne ilişmekte ötekilere oranla her zaman daha büyük güçlüklerle karşılaşabilirler; doğal olması gereken budur, fakat genel ilgisizlik, alışıldık senli benlilik sonuçta bütün müşterileri birbirine eşit kılmaktadır. Duhuliyenizde ister "emansipasyon" diye yazsın, ister yazmasın... Bir dizi olumsuzluklarına karşın, bu yerin semtin en iyi yemek yenen lokantası bilinmesindeki hikmeti çözmeye kalkışan da yok zaten. Hiçbir şey olmasa, girişte başgarsonun gösterdiği ilgiye değer biçmemezlik edemezsiniz. Hele, ne yapıp edip sizi bir masaya yerleştirmesindeki becerisine, asla! diye yazmaktadır bir gazetenin AĞIZ TADIMIZ köşesi yazarı.

Bu arada şu da belirtilmeli: Yarım kolonların üst yarıları aynalarla kaplıdır, ama ortalığa biraz İngiliz İmparatorluğu barlarının havasını püskürtmek için üstleri tuhaf yazılar, çizgilerle resimlendirilmiş bulunmakta, karşısına düşenleri bu nedenle biraz burun, bir parça omuz, bazan bir sakal ucu, bazan tek göz, yarım kaş, alt dudak, çene, kulakmemesi vs. olarak parçalı yansıtmaktadır.

Adama bir pencere önünde, kadının tek başına oturmakta olduğu masada yer gösterilmiştir. Üstelik, olumsuz yanıt alın-

mayacağı peşinen bilindiğinden, usulüne uygun biçimde, önden oturanın izni istenerek:

Beyefendiyi buraya alıyorum hanımefendi!

Tabii.

–Bu tabii, sessizlerden bir tabii'dir, tabii ki.–

Pencereyle kolonlardan birinin arasındalar. Bir yığın çizgi, yazı, birçok kafa kol arasından durmadan parçalanarak bazan resimli aynada, yarı bütün ama soluk olarak da her zaman camda yansımaktalar.

"Beyefendiyi buraya alıyorum, hanımefendi!"

Kadının hafif bir baş sallayışı, adamın belli belirsiz, altı hiç çizilmemiş teşekkür selamı, ardında tanrısal eğilmezliğiyle dimdik duran başgarsonun çektiği sandalyeye yerleşir yerleşmez de gözlerini eline tutuşturulan listede yukardan aşağıya, aşağıdan yukarıya gezdirmeye başlaması; tadımlıklarda –giriş oklarının uçlarında– sevecenlikle biraz durarak, ortalara doğru uyanmaya başlayan kösnüye benzer bir duyguyla sonra; hiç iştahı olmadığı halde, göğüs mü, but mu, sırt mı, beyaz mı, kırmızı mı, kanlı mı, kızarmış mı, derken derken, dilinde bir kayganlıkla kendini tutmasını bilmeyen sabırsız bir yeniyetme gibi ansızın tatlılara sıçrayıverişi...

Başka ne yapabilir ki? Bir ân önce bir şeyler tıkınılıp, bir ân önce bir yerlere yetişilecektir. Okula. Ofise. Mezarlığa.

(Öyle olsun, zamanın akışı da aklımızda bulunsun.)

O halde uçağa? Pekâlâ, uçağa değilse, bir toplantıya, röportaja, parti il merkezine, üniversiteye, karşı üniversiteye!.. Efendim, duruşmaya öyleyse, tutukevi kapısına? İyi o halde, çocuğun doktoruna, karısını jimnastik salonundan almaya? Bankaya, televizyon çekimine!. Pekiii, sınava? Çatı katındaki atölyesinde kil yoğurarak bekleyen, beklerken durmadan saatine bakan sevgiliye! Erkeklerin açkarnına formda olmayacaklarını düşünen bir sevgili...

Sevgili neden heykeltıraş olsun ki? Belki de içmimar olmaya aday öğrencilerinden biridir; mezecinin önünden alınacak, kendi bekâr evine götürülecek, derslerarası öğle tatili biraz uza-

tılarak araya iki haha ha, üç hihi hi, sıkıştırılacak. Durmuş oturmuş, siyah beyaz bir çift oluşturuncaya kadar ardarda renkli ve sesli çekilen sekanslar!..

(Ortada duran kalın gerçekle cama vuran solgun gölgeler ve aynada yansıyan insan ve eşya parçacıkları arasında tutuklu kalmış bir hayal gücüne göre:)

Birinci sekans: Mezecinin önünde buluşma.

Orta yaşlara doğru yolalan bol kıvırcık sakallı bir adam, yola değil, hep yukarılara doğru bakan blucinli genç kıza arabasının kornasını cırt cırt çalar. Kız sanki kimseyi beklemiyormuş gibi yaparak döner, sözümona şaşkın, aaa sen miydin, der demez atlar arabaya. Bu arada arkada çarçabuk bir yığın araç birikmiştir, onun için erkek arabayı derhal hareket ettirir; hem gider, hem de herkese karşı birbirlerinin yanağına birer masum aşk öpücüğü kondururlar. (Kız blucinli olduğuna göre, erkek de tercihan kadife pantolonlu olmalıdır). Bir süre giderler, her yanlarından pofur pofur egzoz dumanları tütmektedir, ama onlar aldırmayacak, hayata sanki gülerek bakacaklardır. Herbirinin bir gözü önde, bir gözü arkada, kulaklar sağda ve solda, eller, parmaklar kasılmış, boyun damarları şişmiş olarak bakarlar hayata gülümseye gülümseye ve bir türlü park yeri bulamıyorlardır ve zaman gittikçe kısalmaktadır ve biz bunu erkeğin, yani içmimar olmaya aday kızın hocasının sık sık kolsaatine bakmasından anlarız. Trak.

İkinci sekans: Arabayı nihayet sokaklardan birine, kaldırım üstüne güle oynaya bırakmışlardır. Çok çöplü, dolayısiyle çok kedili sokağın ucunda görünürler, yavaş yavaş bize doğru gelirler. (Peki ama bunların aceleleri yok muydu, neden yavaş geliyorlar? Onların yine acelesi var, ama biz yavaş çekimdeyiz de ondan.) Erkek kızı belinden tutmuş, âdeta sürüklemektedir. (Nasılmış?) Kız da başını sözde erkeğin omzuna dayamıştır, fakat tam o sıra, girecekleri yapının önünde kızın sınıf arkadaşlarından birini apartman kapıcısıyla konuşurken görürler; kız hemen ayrılır, en yakın bakkala girer; erkek yoluna devam eder; ıslıklarla kapı önündeki öğrencisini ve kapıcısını selamlayıp, ıslıklarla merdivenleri tırmanır, bir kapı açar, girer ve hemen, ortalıkta dolanan kirli çoraplarını, donlarını, külotlu bir kadın ço-

rabını da yatağın altına sokuşturur; biraz rengi bozulmuş görünen gülkurusu çarşafları şöyle bir düzeltir, çarçabuk ter içinde kalır; yarı aralık bıraktığı kapıdan içeri süzülür kız; erkek, kimse gördü mü, gitmişler miydi, derken içmimar adayı kapıyı kapatır, daracık bluciniyle, küçük poposu hafif çıkık biçimde bu kapıya yan dayanırken öteki de yatağın üstüne oturmuş acele acele pantolonunu çıkarmaktadır. Trak.

Üçüncü sekans: Genç kız şimdi çıplak; üstünde sadece minik pembe puanlı beyaz bikini donu var ve yatağa uzanmış erkeğin kendine doğru açılmış kollarına koşup da sıkı sıkıya onun esmer gövdesine sarılacağı yerde, oda kapısının kakao rengi pervazını kucaklamış, (kardeşim, şu senaryoyu yazana sorun bakalım, bu kız niye kapıları, kapı pervazlarını erkek şeyi sanıyor hep, ruhi bir hastalığı mı varmış, ne anlam vereceğiz, sorun öğrenin bir, olur mu?) yüzünü koluyla saklarken, trak!

Dördüncü sekans: Mimarlık hocası kumral sakal, şişşt, şişşt demektedir, hadi küçüğüm, hadi yavrum, bak zaman geçiyor; aman ne de güzel yanmışsın yaz tatilinde, noktalı minicik ak donun bronzlaşmış tenin üstünde nasıl ayartıcı, nasıl azdırıcı bir bilsen; gel haydi, gel kollarıma, gelmiyor musun, aşkolsun, bak yavruağzı serin temiz çarşaflar ve ben seni hasretle bekliyoruz amaaa, atla haydi, gel, bak saat kaç oldu, zaten park yeri arayacağız diye, koş bana! Derken, o zamana kadar kapı pervazına dayanmış, kendini hafif hafif sallayan kız, ağzı, gözleri sımsıkı kapalı olarak hızla döner, kendini erkeğin kollarına atar, şöyle yazın denize çivileme nasıl dalıp durduysa, öyle. Trak! (Bir dakika yahu, bir dakika!. Ne bir dakikası kardeşim, iş hazır kızışmış, kesmeyin, devam!...)

Beşinci sekans veya aynı sekans: Kız, birtakım kıvırcık kumral kıllar arasında kaybolup gitmiştir. (Uyumayın, ses, yine seees!.. Kırk yılda bir elimize sesli çekmek imkânı geçmiş...) Erkekse bıcırdamaktadır: Gıdıklanıyor musun yoksa, niye gülüyorsun, bana mı gülüyorsun, bak yerim şimdi senin bu gülen ağzını, pembiş dudaklarını.. burandan mı gıdıklanıyorsun, şurandan mı yoksa, ah geliyorum hazır mısın, ah değilim, hayır değilim, içime girme, lütfen dur, acıyor, dursana, demektedir

kız da, dur, kolum altımda kaldı, üff, biraz kalksana üstümden, şeyini çek, kolum kırılıyor, kalk üstümden... Trak!.

Sessizlik.

Sahneye değil, sete düşen sessizlik.

Sonra:

(Bi kere hocanın öğrencisiyle yatakta sevişmesi yasak, oğlum. Yetmiyormuş gibi, bir de böyle açık saçık sözler... Saçmalama, biz o lafları yatak oynaşmaları oynaşmaya benzesin diye koyduk, sonradan çıkaracağız zaten, öyle kalacak değil ki. Kalsın be abi, kalsın anasını satıyım! Şuna bak, sanki yatakta kıza sarılan kendisi... Yeter, kesin. İşe devam. Toparlayalım şunu!)

Bu sekansta sansür düşünülerek kızla erkek yavruağzı fon üstüne ayçiçeği desenli örtüler altında tutulmuştur (haydaa, bu ayçiçeklerini söylememiştiniz?.) ve sevişmeleri sadece örtülerin kabarıp inmelerinden, dolanıp açılmalarından anlaşılmaktadır, fakat tabii –şimdilik– sesler de gelmektedir: Bak beni de güldürüyorsun, manyak mısın, hep gülüyorsun, anlamıyorsun, hiçbir şey bilmiyorsun... Böyle de olmaz ki.. oh canım, canım, gülme, iyi sarıl bana, gel, hadi, ama bak.. kolun falan rahat ya, bırak kendini, bacakların, aman nasıl özlemişim bu bacakları, bu karnı, bu.. gülme, ahh! Trak!

Altıncı, pardon, yedinci sekans: Mimarlık hocası, açık mavi üstüne sütlü kahve ince çizgili boksırıyla ayakta, çabuk çabuk kalın fitilli kadifeden pantolonunu giymektedir. Kız ise, buruşuk çarşaflarda, gerektiği kadar örtük olmak üzere, buruşuk yüz, dağınık fikirler, dağınık bir hayatla: Ah ne çabuk giyindin, aşkolsun valla sana, pekâlâ, buyur al işte, bu da çatkılı gömleğiniz beyefendi, aman daha acele ediniz! Gördün mü, kimseye el sürmedin işte, hiçbir öğrencini yatağına atmadın, işini bitirir bitirmez de tüymeye hazırlanmıyorsun, ah ah asıl şimdi güleceğim geliyor inan, senin böyle mavi donlar giyeceğini aklıma bile getiremezdim, ne bu böyle çocuk şortu gibi, kumda oynamaya git bari, hoş aslında oyun oynar gibi sevişiyoruz biz de, komik şekilde, öyle değil mi?.. diye bir şeyler gevelemektedir; hoşnut mu, değil mi, belirsiz. Erkek ise, ziyanı yok, diyecektir, evlenince ciddi ciddi sevişiriz (burada kızın yüzünden gizli bir sevinç dalgası

geçer), uzun uzun şöyle, seni mezecinin önünden alıp heykelin önünde bırakmak zorunda kalmayacağım, arabayı daha çabuk parkedebileceğim bir yer bulacağım, herhalde senin de bakkalda saklanıp da bana on dakika daha geç gelme durumunda kalmayacağın zaman. Hadi bakalım, şimdi toparlan...

(Gördünüz mü, senaryoya göre bunlar evleniyorlar sonunda; demek hocayla öğrenciyi onun için yatakta altalta üstüste gösterebiliyoruz biz, anlaşıldı mı efendiler?)

Erkek, gömleğinin düğmelerini iliklerken, bir yandan da genç kızı yataktan hemen hemen sürükleyerek çıkarır: Giyin hadi, ders var, işim var, çabuk, çabuk, der!.. Tabii seni heykelin dibinde bırakmamı istiyorsan, der... İstersen kal burda, ha ama, telefonlara cevap verme, der. Yoo, yo, hayır, benim de işlerim var, der kız da. Ayakkabılarını bile merdivenlerde giyer, bluzunu ancak alt katta ilikleyebilir, erkek onu böyle bir gören olursa, diye sağa sola bakınır, kız da intikam almış gibi kikirdemekteyken, trak!

İçimde haksızlık ettiğimiz duygusu var. Bu adam hiç de araya sıkıştırılmış boşalımlardan, ayaküstü sevişmelerden haz duyacak birine benzemiyor. – İçin için işi şakaya vurmasa, kendine çok öfkelenebilir, kendinden ölesiye soğuyabilirdi. Ben'ine dönük alaycılığı onu bu tehlikeden korumaktadır belki de. – Fakat tabii, dış görünüşle yetinilirse, en uzun süreli, hem de en derinliğine yapıp etmeleri ân'lık, ayaküstü işler, diye tanımlayabilirsiniz. Üstelik, SİZİN ERKEĞİNİZ HANGİSİ? testini hazırlayan muhabir muharririmiz, giriş bölümünde şu açıklamayı yapmayı da unutmuş: Bazı erkekler ise o kadar incedirler ki, birlikte oldukları kadına göre her yaşa girebilirler; bunu aklınızda tutmakta yarar var.

Bu arada kadın, tavuğu getirtmeden önce keşke bir martini daha isteseymişim, diye düşünmüyor mu acaba? Hiç nedeni yokken, gözünün önünde bir ân belirip yandaki aynanın çizgi yazı resimleri arasında yitiveren mavi üstüne kırmızı çizgili şort giyinmiş erkek görüntüsü ardından hattâ hâlâ isteyebileceğini, çünkü nasıl olsa şu tabağı geri çevireceğini, yeni bir şey ısmarlayacağını

belki –başlangıçta tavuk zaten aklında yokmuş, kırmızı şarap olsun, yanına da iyi gidecek bir et, diyormuş, sonradan, tavuk demiş çıkmış, o zaman da şarabın rengini değiştirmiş, fakat yemek gelmiş, beyaz şarap ortalarda yok– onu beklerken de... Uydurmacınıza göre bunları düşünüyor. Şundan: Garsonlardan biri, karşısındaki adamın önüne bir kadeh martini bırakmış, hemen de uzaklaşmıştır.

Lokantaya asıl havasını veren şey de bu zaten. Müşteri ısmarlasın ısmarlamasın, yemeğe başlanmadan önce önüne, içinde iri yeşil zeytin tanesiyle buğulu bir kadehte şu çok övülen martinisinden bırakmak.

Kadın, yarım saat kadar önce, bademli tavuğunu beklerken ve burada bunu kendiliğinden yaptıklarını da aradan geçen zaman dolayısiyle unutmuş olduğundan, istemişti: Lütfen bir martini. Yemek için acelem yok. Hiçbir şeye acelem yok.

"Bir martini rica ediyorum."

Garson, onun martinisini bu yüzden geciktirmiştir. Herhalde. Ama kadeh de o oranda çabuk boşaltılmış olmadı mı acaba, bekletilmeye karşı, bir gözdağı?

Bunun nedeni garsonun tutumu değil, kadının çok özel bir gününde bulunuşu da olabilir, neden olmasın ki? Bence, hiç zorlanmadan asıl seçilebilen bu işte! Şu dakikalar, daha önceki pek çok dakikaları, saatleri, günleri, yılları unutmaya büyük bir gereksinim duyduğu, daha doğrusu, kendini yere düşürmeden, buzlar arasında donup kalmadan taşıyabilmesi için yeni bir ortam arandığı...

Bunu size konunun başuzmanı söylüyor: Bir martini daha isteyebilseydi, inanın, hiç olmamışa getirmek istediği, istedikleri neyse, onu, onları adamın ne yiyip neyi yememesi gerektiğine karışarak sağlamaya kalkışmayabilirdi.

Uyduruyor olabilirim. Ama böyle olduğunda diretebilirim de. Başuzmanlar, uzmanlıklarının tadını çıkarmakta kararlılık gösterebilirler. Fakat ne gereği var? Önünde sonunda adamdan kadına ne, kadından adama ne? Birbirlerine birer geçmiş, birer yaş bile veremedikten sonra?

Suyun deniz kestaneleri üstünde salınışı. Dikenlerin duyarlıkları, titreşimler...

Ürpertinin kime ait olduğunu bilmediğimiz ân, suyun yaşı sorgulanmaz, deniz kestanesinin de, diye yazmalı bir ozan. Ama hangisi? Bu düeti kim besteleyecek, ilk adımı hem cesur ve soğukkanlı, hem atak ve ürkek olan düeti!

Kadının yanında, ayaklarının dibinde bir yol çantası durmaktadır. Bir yere gidiyor ya da bir yerden gelmiş? Kesin bulunan, olduğu noktada olmadığı. Hareket hali. Birkaç saniye önce de adama bademli tavuğun çok acı olduğunu söyledi. Hafifçe dışarı çıkardığı minik kırmızı dil ucunu sağa sola oynatarak.

Ah asıl tuhafı bu işte! Büyük uğultu durmuş; garsonlar, tekerlekli tatlı masaları, girip çıkanlar, kalkıp oturanlar, insanların omuzbaşlarında açılan şarap şişeleri, getirilip götürülen tabaklar, hattâ kafestesi muhabbet kuşları (canım kardeşim, oda dolusu muhabbet kuşun vardı senin, nasıl olur da donarak ölürsün?) kesintisiz bir sessizlikte yüzüyor; yüzerken arada solgun solgun camın aynasına, yazı resimlerle orası burası örtünmüş olarak da yarım kolonun aynalarına çarpıyor.

Adam yemek listesini zaten varolmayan, maddi ağırlığı bulunmayan bir şeyi bırakır gibi, sessizlik diktatoryasına yaraşır biçimde bırakıyor masaya. Hoş, hâlâ kaçamak bakışlarla kadına bakmaktadır, hattâ onu birazcık göründüğü gibi görmektedir de. Suda dalgalanışlar yok çünkü.

Bu öyle bir dinginlik ki kadife bakışlım, öyle bir dinginlik ki, kendi kendilerinin en kuytuluklarına çekilmişlere bile güven verebilir; onları kendi dışlarına çıkmaya kışkırtabilir; bir cezir olayı da beklenmektedir, sular çekilebilir.

İşte, işte, kadının gözkapakları yeniden yukarı kalkıyor.

Uyuyan güzel uyanmış!

Oh, neyse, o, o olarak bile takma kirpikli değil. Masalın üçüncü sınavı da başarıyla atlatılmış bulunmaktadır.

Chopin başladı. Ama iki el. 2 Numaralı La Minör Prelüd, diyelim mi? Yoksa yaylılardan bir düet mi olsun?

Adım adım bir yere giriyoruz, bir şeye hazırlanıyoruz. Karşılaşma. Yoklayışlar.

Prelüd yara alacak mı, alacaksa ne zaman, nerede bitecek, yeni ne başlayacak, bilmiyoruz.

Ne kesecek soluğumu sevgilim,
gitme...

Adam gülümsüyor. Kadın da.

Kaçamaklar bitti. Bu öğleüstü heykelin dibine bırakılmayacak.

Epeyce yakınlarındayım. Görüyorum. Duyuyorum. İşitiyorum da. Uydurmalar nerdeyse sahi ve sahih!

Rica ederim, heykelin üç maymun heykeli olduğu sadece siz uzaktakilerin bir yakıştırmasıdır. Öyle bir şey yok. Chopin'den ilk notalara kulak veriyorlar.

İşitiyor musunuz?

"Pekâlâ, bademli tavuktan yemeyeceğim," demektedir adam. Gözlerini yumuşacık bir öpüş gibi kapayıp açmakta, bildiği, almaya, saklamaya değer ne varsa toplamakta, hepsini içine doldurmaktadır. Taze ot yeşili olabilir bu, hafif bir akşam esintisi, gök kızartısı, gün, lokanta, sessizlik, prelüdün ilk notaları, upuzun bir sevişmenin ardından gelen serin gülümseyiş olabilir. Chopin'i de Scarlatti sonatlarından biri izleyecektir, umudu olabilir.

Hemen ekliyor zaten:

"Sizinkini de geri gönderelim mi?"

Kadın ikinci martinisini henüz içmediği halde, epeyce bir özgürlüğe kavuşmuş ışıklı sesiyle diyor ki:

"Ama bakın, yemeğin acısı baharatından, beyaz ya da karabiberinden değil; taze yeşil biberinden. Bunu severseniz?"

Oh hayır, adam ağzında ısırganotu dolaşmasından hiç hoşlanmaz. Bunu sanki kadın da bilmektedir, ama pek emin değil. Belki de, az önce araya giren öğütler, hattâ gözlerinin önünde, burnunun dibinde çekilmiş nice acılı ve acıklı film kareleri, üstünde irili ufaklı ayak izleri bırakmış; o da bu izlerden ötürü

kendinden dahi kuşkuya düşecek bir duruma itilmiştir. Kim bilebilir? Hem, durmadan düş kırıklığına uğramaktansa, her şeyi havada, bir soru işareti halinde bırakırsın, olur biter.

Ancak bundan hoşnut olduğum söylenemez.

"Efendim?"

Usulca başını silkeliyor: Ancak bundan hoşnut olduğum söylenemez.

"Özür dilerim, ben..."

Duraksıyor: Ah, kolay mı sanıyorsunuz çekip gitmek?

Çok üzgünüm. O uçağa binmeliydim.

Evet, evet, görüyorum onları; duyuyorum da. Uçak, kadının yanındaki boş bir yerle havalanıyor. İbrişim ipi incecik bir sızı, havayı delerek geçiyor, diye düşünmekteyim hattâ. Dahası, şimdi artık ortalığa yalnız ikisi için yerleşen şu çok değerli, o oranda da pahalı sessizliği bile paylaşıyorum onlarla.

Ayakların ucuna basarak, prelüdün son notalarına yaklaştığı ân'da..

..açıklanması gerekli her şey açıklanıp bitmiş, artık herhangi bir açıklama olmaksızın da taze otla örtülü kırlıklarda elele yürüyebilirlermiş –yürüyorlarmış– gibi, sorgulamalardan uzak bakışlarla bakıyorlar birbirlerine.

Ben de bakıyorum.

Bunlar resimler. Bir dizi tablo. Arada fotoğraflar da var. EROTİK HAYATIMIZ sergisi. Bu, ufukta gözden silinip giden tren fotoğrafını da neden koymuşlar, ne ilgisi var? Şu bir çift kadın pabucunun ne kadar ilgisi varsa, bunun da var işte. Ama onlar yine de kadın pabucu. Bunlar da tren yolları, ne yapalım yani?

Evet, bakıyorum. İlkağızda kesinlemeci bile davranabiliyorum. Öyle ya, kuşkuyu henüz tanımadığınız bir çağda, beyaz şaraptan rahat rahat bir yudum alarak...

..bunun, enikonu geniş boyutlarda bir ruh üşümesinin atlatılmasına aday ân olduğundan...

pek de emin değilim.

Ne olsa, hayli tehlikeli, çok ince bir çizgide durmaktalar. Yi-

ne de birbirlerine kuşkuyu bilmiyora gelme, şimdiyi ise unutmama konusunda son derece destekleyici bakışlarla baktıkları söylenebilir.

Siz kuşkudan sözaçıyorsunuz, fakat yerküre çekirdeğinin soğumakta olduğu kesin değil ki.

Kesin görünüyor.

Yok canım, daha değil! Öyle ise de, soğumayı geriletme şansını büsbütün yitirmiş değiliz herhalde. Ayrıca da, işte görüyorsunuz, henüz yaşıyoruz. Kıyamet kopmadı henüz. Bir kurşun daha canınızı delerek geçebilir, Prelüd hemen şimdi bitecek olabilir; ardından da Scarlatti yerine diyelim ki Rast Peşrevi gelecektir; yorumcular sazlarıyla birlikte değişecektir. Her neyse, yine de, acılı tavuk nedeniyle ya da değil, birisiyle böyle, tam da böyle bir ân gözgöze gelebilmenin, bu ilk karşılaşmanın bile sıcacık bir yeşil doğurganlığına yolaçacağını düşünüyorum ben. Kuşkusuz önbilgiler nedeniyle. Aynı şekilde, yine önbilgiler nedeniyle bu taze ot yeşilinin kalın bir kül tabakasıyla örtülmesi engellenebilir, diyorum. Artık öyle olmalıdır, yoksa önbilgiler ne işe yarayacaktır?

Öyle mi, ben de diyorum ki, hayal görüyorsunuz siz. Volkanlar patlamıştır, küller hayatların üstüne çökmüştür ve volkanlar bize küller püskürtmeyi sürdürecektir ve ben de ne yazık ki artık önüme çıkan küçük ışıklı hayat noktalarını geri çevirmeyi öğrenmiş bulunmaktayım. Çünkü bu ışıklı noktalar çok soğukta ısınmak üzere sarıldığınız, onsuz kaldığınızda ise sizi daha beter üşütecek olan kötü avcı kanyaklarından başka bir şey değildir. Yine de beni çağıran ışıklı hayat noktalarına karşı yeterince iyi zırhlanabildiğimi söyleyemem. Sonra...

Neden sustunuz? Susmayın lütfen.

Kadın, işaret parmağının ucunu usul usul masa örtüsünde gezdirmektedir; sanki bir şeye hafif kulak kabartmış. Adamsa, belli belirsiz öksürdükten sonra, sormakta:

Neden sustunuz?

Öteki sadece başını eğmektedir:

Dinleyin.

II
Tınılar
(kırgın, muzip, tiz, parçalı:)

Bozkırdır. Günbatımıdır.

Genç kızla delikanlı, taşlı tuğlalı, talana uğramış bir arsanın ortasında dikilmektedirler. Neden sonra. Nice bahar otlakları geçildikten sonra, demek istiyor Cumhuriyet'in ilânı, gele gele gelinen yerde, şimdi burada, bu her yana dağılmış demirler, çimento torbaları ortasında, kızıl günbatımına doğru omuz omza durmaktalar ve ilân UMUT diye bağırmakta...

Ah özür dilerim, demektedir kızcağız utançla, çocukluğumda buralara oynamaya gelirdik biz. Tango, vals, rondo, ne olursa. Güzelim ağaçlar, gelincikler, papatyalarla dolu zümrüt çimenlikler vardı, orada uzakta bir köy dururdu...

Birden susmakta, artık hiç konuşmamaktadır. Sadece bakmakta: Bir yana briket yığılmış, bir yanda kirli naylon torbalar.

Biraz ikircikli, elele tutuşurlar. Elleri çok sıcak, fakat titriyorlar, ne tuhaf!

Birbirlerinin dilini bilmiyorlar. Ancak bunun hemen hiç önemi yok. Hiçbir zaman da olmadı. Ayrıca o ân, batan bozkır güneşi ufku da, tuğlalı, demirli, naylonlu düzlüğü de pembeliklere boyamaya aday görünmekte hâlâ. Hâlâ umulabilir. Ellerimiz ve gözlerimiz hayatı kaldığı yerden biçimleyebilir.

Genç kız gözlerini bir oyun gibi açıp kapamakta, açıp kapamakta. Her kapayıp açışında yeşili kızıllık, kızıllığı da ağır

bir kül tabakası örtmekte. Külrengi. (Hani elimin ve gözümün dilediği olacaktı?) Külrengi.

Delikanlı gece trenine binecektir. Gidecektir. Hava serinledi, kızıllık çekiliyor. Pembelik? Yok. Kül yağıyor.

Son saatler... Son saatler... Ayrılıştan sonra arda kalacak olan ne sevgilim, her günbatımında küller altında boğulmak mı?

Kızın içinden, bunu düşünme, şimdi düşünme; şimdi şimdiyi düşünmelisin, birbirini durmadan çağıran bedenlerinizin henüz buluşmadığını, diye geçmiştir, Aşk ân'lıktır, demiştir; öpülmeyi beklemeden uzanıp delikanlıyı öpmüştür ve artık bilmektedir bunun adamakıllı güçlü bir ruh üşümesinin atlatıldığı ân olduğunu. Atlatmanın ise, atlatmak olduğunu, başka hiçbir şey demek olmadığını, hiçbir şey! Ne olsa, bedeninde dayanılmaz bir ürperti.

Özür dilerim, yanılmışım efendim. Şimdi pek emin değilim. Yerküre çekirdeği belki de soğuyordur. Çünkü baksanıza, delikanlının ateşli öpüşleri bile sadece ikisinin de ürpertilerini çoğaltmaya yaramaktadır. Kızsa buna apaçık ad koymakta:

Gideceğini biliyorum da ondan. Önden bilmeyebilirdim.

Döneceğim, sen cesursun, diye mırıldanmaktadır delikanlı da, küçük dokunuşların dilinden.

Arzın merkezi soğusa da, soğumasa da, adamla kadın birbirlerine çok güzel bakıyorlar. Elbette sahte bir umut, aptal bir inanışla değil, artık düşenmesi bile güç bir dayanışmanın dilinden söyleyerek. Hattâ, ikisinin de aramayı çoktan unuttukları bir şeyi ansızın avuçlarının içinde buluvermekten doğan bir şaşkınlıklarının olması gerektiğini de düşünüyorum. Fakat, apaçık, asıl bunda yanılıyorum. Şaşkınlık yok. Ne birinde, ne ötekinde. Bu bakışma böyle olması gerektiği için böyledir. Vardır. Kendisidir. Kendinden başka hiçbir şeyle açıklanamaz.

Kadın şu an'da adama oranla biraz yaşlı görünüyor. Adam da üstelik çok genç değil. Kısacası, çok fazla uzaklara ve derinlere gidilmemeli, ipleri o kadar germemeli, ama şuna da mim konulmalı: Kadın bazan daha yaşlı olabiliyor, bazan

daha genç. Adam da bir defalığına olduğundan çok, ama çok yaşlı olabildi ki, bu da bir iç inceliğinin belirtisi sayılabilir. Şimdi martinisinden bir yudum alıyor. Kadehi parmaklarının arasında bir eli okşar gibi tutuyor.

Hep böyle yumuşak mısınız? Bukadar ince?

Kadın, galiba farkında bile olmadan sol elinin parmaklarını kendi sağ kolunda, bileğin az yukarılarındaki sarı tüyler üstünde gezdirmektedir; hafif bir ürpertiyle ayağa kalkmış bu tüyleri usul usul yatıştırmaya çalışıyor, bile denilebilir. Bu arada başını çevirmiş; gözleri bir garson aranıyor. Belli, isteyecek! Bana bir martini daha lütfen. Ancak, garsonun birinin sadece kulak ucu, yandaki üstü çok kalabalık aynanın boş küçük alanlarında seçilmekte. Lütfen bana bir martini.

Kadının iki hamlesi de boşa gitmiştir.

Erkek gerginleşiyor. Yanında kendisi varken karısının doğrudan garson aranması, ona bir şey ısmarlamaya kalkması hiç hoşuna gitmemekte. Hiçbir zaman gitmedi. Tek başına lokantalara çıkma alışkanlığı edinmesi ise başlıbaşına bir konu, büyük konu.

Bununla birlikte dayanışma eğilimi geçerliğini korumaktadır. Yıllar akıyor. Hem geri, hem ileri.

Nasıl olduysa, garsonlardan biri, kadının bakındığını alışılmış süreden biraz daha çabuk görmüş, bir kere görmüş olunca da, ister istemez ona yaklaşmıştır: Tuzluk, biberlik, ekmek tabağı, tereyağı, çatal, bıçak, bardak, bir tabak dolusu da bademli tavuk ve salata. Daha ne istiyor şimdi bu kadın?

"Bana bir martini daha getirir misiniz? Durun, şu tabağı da götürün lütfen?"

"Yemeyecek misiniz?"

"Yemek istemiyorum, evet."

"Beğenmediniz mi?"

Kadın bunu yanıtlamamıştır. Ne istediğini biliyor'u oynadığı sanılmasın; ne istediğini biliyor. Neyse ki adam da, bırak ben ısmarlayayım, diyen kocalardan değil. Daha doğrusu, zaman içinde kendisini her şeyden sorumlu sanmamayı, kendinden

başka herkesi kurtarması gerektiğine inanmamayı, karşılığında da her şeye elkoymamayı öğrenmiş olabilir; kadına şunu bunu ısmarlayarak gözüne girmeye ya da ısmarladıklarını iki üst dereceden ödetmeye çalışanlardan olmayabilir.

Ne oldu? Bir itirazınız mı var? Biliyorum, artık erkekler kimseye bir şey ısmarlamak istemiyorlar, üç üst dereceden ödetseler bile. Ama işler yine de karışık, baksanıza:

Yaa, demek başıma buyrukluğum hoşuna gidiyor? Ama sadece pembe puanlı donumla olduğum, çarşafların altında seninle –ayçiçeklerinle– böyle oynaştığım zamanlar galiba. Giyinikken hoşuna gittiğini hiç görmemiştim de; geçen gün kahvede kendime bir dondurma ısmarlarken işte, sana hiç sevimli görünmedim. (Bu arada örtüler, battaniyeler şişip sönüp durmaktadır.) Evet, evet, giyinikken başıma buyrukluğumdan hoşlandığını bir kez bile görmedim kocasakal. Hadi bakalım, şimdi de gülsene, gül!

Ay yapma, gıdıklanıyorum, sakalım kopacak, yeter! Sana bayılıyorum. İnan giyinikken de.... Ama tabii böyle, başka... (Örtülerin altında birlikte kıkırdaşırlar).

Adam gülümsüyor.

Chopin'den yeni bir parça mı başladı? Diyelim yine prelüd. Ama şimdi 8 Numara, Fa Minör?

Gülümsemesine hafif Osmanlı bir süzgünlük gelip yerleşiyor. Öyle ya, durun bakalım, belki de Chopin değil bu artık. Belki de Dede Efendi, Sultâni Yegâh II. Beste'den:

Nihan ettim seni sînemde eyy meh-pâre cânımsın
Benim râz-ı derûnum sevdiğim dilber nihânımsın

Ortalığa ansızın bastıran daha yaygın bir uğultuya Dede Efendi fazla dayanamayacak gibi görünmektedir. Oysa adam karşısındakini Dede Efendi'ye tutunarak da adım adım izleyebilirdi. Hattâ biraz izlemiştir de:

Bir zamanlar o da küçücük bir kızdı. Şimdi garsona martini ısmarlıyor ama, kısa çoraplı günlerinde bakkal amcasından ek-

mek isterken sesinin titrediğini, pilili kısa etekerinin altına minik çiçekli donlar giydiğini gözünün önüne getirebilirsin. İlk aşkı yatağa kadar uzandığında ise, delikanlının sinesinde nihân olmak için yanıp tutuştuğunu, bu büyük çırpınışla kendini B.B.'lerden, M.M.'lerden biri gibi göstermeye de çalıştığını...

Kadının tabağını kaldırırken adamın yüzünde şimdi beliren çok sevecen anlamı garson bile ayırdetmiştir kanımca. O kadar açık.

Kapı pervazına sarılmış dururken beş, altı yaşlarındaydı. Plajda, elinde bir topu eksikti. Mezecinin önünden alınırken elleri ceket ceplerinde, başı dik, kendisi için hiçbir şey beklemeksizin babasız iki çocuğunu da seve seve büyüten ana, heykelin önünde bırakıldığında ise caddenin küçük orospularından biri.

Kadın bu bakışın ayırdında olursa, küçümsendiğini sanabilir, diye mi acaba, bir ân her yanından çalayanlar gibi fışkıran sevecenliğini baraja alma ustalığı göstermiş; kısacası, elini usulca yüzünden geçirmiştir. Yine de bu büyük dalganın geride hiç iz bırakmadığı söylenemez. Gözlerinin çevresinde hoş, tatlı bir gülümseyişin çizgileri...

Garson tabağı kaldırıyor. Yana kayan çatalı ise kadın yakalıyor; kendinden hoşnut, boydanboya eksiksiz bir kişi. Küçükken bile bakkal amcasının karşısında dili dolandığı söylenemez.

Bu durumda kendinden hoşnut görünmeyen kimse yine garson. O, memleketin her zaman muhalefette olanlar yüzünden batacağına inananlardan. Bir tabak dolusu nefis bademli tavuğu az pişmiş, çok tuzlu, fazla biberli, sosu gevşek, sevmedim gibi bahanelerle geri çevirmekte hiç tereddüt etmeyenler yüzünden batıyoruz zaten, diyor; neyse ki bu, hiç değilse çatalı tam zamanında yakaladı.

Kadın yeniden adama dönmüştür; üstelik kaçamak değil, doğrudan bakmakta ona; hattâ, yaa evet, anlamında bir baş işareti yapmaktan da alıkoyamıyor kendini: Gördünüz mü, her şey yoluna girdi işte. İkinci martinimi içebileceğime inanmaya başladım.

Böylece o da apaçık, tatlı tatlı gülümsemiş oluyor. Gülümserken bu sefer çenesinin sol üstünde, ağza yakın yerinde ufa-

cık bir çukurlaşma beliriyor. Dede Efendi, gizli bir iççekişle çok kısa bir süre, yarım tonluk belirir gibi oluyor.

Adam hernekadar kendine itiraftan kaçındıysa da, az önce küçük kırmızı dil ucunu ağzına almak istemişti. Şimdi ise kendi dil ucunu bu minik çene çukurunda dolaştırma isteği duymaktadır. Hattâ, tartımı bize bırakılırsa, diyebiliriz ki, hayli güçlü duymaktadır bu isteği.

"Ne düşündüğümü söyleyeyim size," dediği işitilmekte kadının, çene çukurunu daha da çağırganlaştıran gülümseyişiyle; bugün çok cesur olabileceğimi hissediyorum.

İlk iki sözcük kulağa pek net ulaşmadı galiba. Utlar, neyler fona çekilmiş olsa da, derin bir iççekişle başlayan tümce tam anlaşılamadı. "Ne düşündüğümü..." değil de, "Ne istediğimi..." demiş olamaz mı? Neden olmasın?

"Ne istediğimi söyleyeyim size..."

İkinci bir martini.

Umutlar bazan böyle çabuk soluyor. Bazan da kırgınlar muziplikle ayakta kalıyor.

Güzel bir müzik?

Gerçekten ince bir adam. Muzipliklerini evine, kendine saklamasını bilenlerden belki.

Ağır ağır yudumluyor martinisini. Her yudumun hakkını vererek. Öteki, kadehin buğusuna karışmış:

Ne istediğimi söyleyeyim size. Böyle mi dedim?

Bir ara, adam acaba teşekkür mü edecek, diye tedirginleşti. Hayır beyim siz değil kadın ve kadın. Neyse ki böyle bir şey olmadı. Hem neden olsun? Ne tarlalar bahar yeşili, ne ufuk bozkır kızılı, ne eski uzak köy çimento torbaları, demir, taş, briket yatağı, ne de ardından her şeyin külle örtüleceği bir ayrılık beklentisi var.

Burada böyle dikilip durmamızın gidişi ertelemeye yararı yok bir tanem. Gün batıyor işte. Çimliğe dönsek? Dikilmek yerine yanyana otursak daha yakın olunmaz mı?

Özür dilerim, burası bir zamanlar... Seni, güzel bir yere getirdiğimi sanmıştım. Üzgünüm.

Benim üzüntüm sana ulaşamadan ayrılmak. Ulaşmadan ayrılmayalım.

Delikanlı bunu der demez kızın beline sarılmış, onu kendine çekmiştir. Sanki hep aynı şeyi yineleyerek: Ulaşmadan ayrılmayalım, ulaşmadan ayrılmayalım, seni bulmadan, yarımlık duygusuyla gitmek istemiyorum, ayrılmayalım ulaşmadan!

Derken yamacı kanat takınmış, uçarak iniyorlar. Taze yeşil otların üstündeler artık. Trenin kalkmasına birkaç saat kala daha daha daha yakın olmalarını, tek beden kesilmelerini isteyen delikanlıdır ama, aynı istek genç kızda belki onunkinden de güçlü boygöstermiştir. Ne olsa henüz bütün, sağlam bir vazo. Böylece, otlar hayli ezilmiştir. Fakat tuhaf, ikisinde de bitmeyen bir yarımlık duygusu, kızın ağzında bir acılık. Delikanlının eli süveterinin altından sırtına kaymış, kopçayı açmaya çalışıyor; elleri öylesi titremektedir ki, başaramıyor bunu; cayıyor, parmaklar yine de arkadan öne doğru akıyor, daha daha daha yakın olalım diyerek sutyenli göğüslerde geziniyordu. Fakat genç kız sürdüremeyecektir. Uzaklaşır:

Okadar özel, öylesi ikimize ait bir yakınlığı üstümüze durmadan kül yağdıran bize düşman bir gökyüzünün seyretmesi hiç hoş değil. Olmuyor, hayır uzaklaşalım lütfen.

Ama açıklıkta neden sevişilmesin bir tanem, anlamıyorum... Delikanlı böyle birşeyler mırıldandıktan sonra kulağına fısıldamıştır: İster misin?

Sahici bir karşılaşmanın değeri ne bir tarafa aittir, ne ötekinin olabilir; sahici bir karşılaşma sahicidir, diye düşündü küçük kadın daha sonra, otelden çıkarlarken. Ağzı o kadar acı değil artık, ama görünen görünmeyen bütün dudakları çok acıyor. Her şeyin daha ince olacağını ummuştu.

Ayrıca, insanın sevgilisiyle her şeyi sonuna dek eşitleyebileceği yerin öyle bir otel odası olmasında incitici bir yan varmış. Yırtılan zardan çok da, diş yarası dudakların acısı silinmiyormuş. Öyleyken bile, o tür bir otel odasında sevişmenin ilki mutlaka sonuncusu da demek olmuyormuş; genç kız, külrengi bir akşamda, yalnız onun içindi bu, demiş bile olsa: Bir daha asla!

Perdeler yağmur lekeliydi. İlkinde. Sonraları buna çok dik-

kat edilecek. Hattâ sevgililer kendine ait bir evi, bir köşesi bulunanlardan seçilecek, yerleşik düzene geçmişlerden. Ama artık bu türden özel siparişler çok bekleniyor tabii, önlerinde ekonomik, sosyal, tarihsel ve ruhsal türlü 'manialar' bulunuyor, o zaman –acelesi olanlar– sevgilinin yatakta da hocalık etmesine kendilerinden kaçamak gözyumuveriyorlar.

Pekâlâ, otel odası olacaksa bile, perdeler, duvarlar, battaniyeler temiz olsun bari. Üstlerindeki lekeler yağmur mu, kusmuk mu, meni lekesi mi, bilinemiyor; o zaman da hepsi birden aşkın midesini bulandırıyor; ancak iki kişiye özel konumuyla iyi ve güzel olabilen tek şey, en genele dönüşüyor, diyormuş külaltı olan küçük kadın. Sonraları tabii: Dedim ya hayatım, bir daha asla! O türden bir kırılışı bir daha yaşayamam. Çok dikkat etmeliyim. Cinsel hayatımı korumalıyım.

Bununla birlikte, uzak uzak bir ülkede, –oraları görmedinse mutlaka görmelisin şekerim– çok yıldızlı bir otelin geniş, pırıl pırıl, lekesiz odalarından birinde, –ah sen o toplantıları kaçırmayacaktın, yapma uyduların marifetlerini bir kıyısından olsun öğrenmek üzere yalnız kamu iletişim camiasının üyeleri değil, bütün pazarlamacılarla arsa spekülatörleri de dünyanın her yanından oraya akmışlardı–uzay bilginlerinden biriyle kalındığında nihayet özgürlüğünü kanıtlıyor ve ötede, milli parkta dev kaktüsler üstünde ateş rengi cilalı çiçekler ışıldıyordu, –her şey... Her şey... şey.. (takıldı, düzeltiyoruz)... her şey... her... (hay Allah!).... ateş rengi cilalı çiçekler ışıldıyordu– her şey büsbütün inciticiydi. Hattâ kıyaslanırsa, ilk aşkı gama-kedere bulanan kadının 'bir daha asla!' dediği otel odasında, oranın yağmur lekeli perdelerinde incitici hiçbir yan yok hemen hemen. Sadece acı çekiyor, yaraları onmuyormuş. Bu da son kerte eşitleyici. Sevgilisinin vagon penceresinde duran yüzünde kederin açtığı oyukları düşünün bir!

Az önce kadınla adamın ilk tınılarını işitir gibi oldukları 8. Fa Minör, çoktan yediği birkaç farklı darbeyle ister istemez selam verip geri çekilmiştir ve şimdi sultaniyegâh faslı da geri çekilmek zorunda, çünkü yukarılarda, çağın çok yıldızlı tepelerin-

de acı ya da tatlı, iyi ya da kötü, kalınlık veya zarafet benzeri ağırlıklar yok, bu türden eşitlenmeler bile sözkonusu değil. Aşağıda, yoksunluklar bolluğunda olabilirlik oranı çok daha yüksek. Her şey olabilir. Birbirlerinin dilini bilmeyen genç kızla delikanlı, oralarda bugün değilse yarın bedenleriyle anlaşabilir ve şu da olabilir: Birbirlerini az önce tanımış gövdeler, aynı hızla ayrılabilirler birbirlerinden, aradaki ortak acı telini eşit güçte çekerek, eşit ağırlıkta gererek. Bu durumda ya birbirlerine kopmayacak biçimde kenetlenir ya çok ayrı dünyalara fırlayabilirler. Çok yıldızlı otelde, uzay bilginiyle ise gidilecek yer kalmamış; sadece ağızlarda bol tükürük, bacak aralarında bol ıslaklık, her gün değiştirilen beyaz keten çarşaflarda bol bol yapışkan, tuzlu, alkol kokulu ter. Orada hiçbir şey korunmuyor, diyordu dünün küçük kadını, olgun bilgin bir gülüşle.

Doğrusu, uzay bilgini için büsbütün gidilecek yer kalmamış. Bütün insanlık, diyormuş kocaman epiküryen kahkahalar, hindi gulu guluları arasında, bütün insanlık bilmeli ki, aya vuslat tarihi asıl burada, bu gece yazılmıştır ve kaderi şu sizin duyarlı göğüslerinize, meraklı ağzınıza, çok bekletmeden ıslanan şu verimli, cömert kadife kutunuza işte bu odada bağlanmıştır. (Bu durumda gerisi de sizin düşgücünüze kalıyor artık.) Ah bilinsin ki, bu yatakta attığım fişekler sayısınca roket fırlatabilirim daha ve siz güzelim, her atışı işittikçe, siz de şu üretken ağzınızı benim aynadaki devasa görüntüme yapıştırıp öpün, (Az çok tahmin edilebileceği gibi martinisini bekleyen kadının gözü bu arada kolon üstü aynanın çizgileri arasında bıyığını sıvazlayan bir erkek eline takılmıştır) insanlık aşkına yapın bunu, yapın, işte böyle öpün, benim için açılsın saten kaplı, kadife kutunuz, ah nasıl da tıpatıp oturdu benim aile mücevheri yumuşacık ipek muhafazasına, aa, aayy, bir gün, ah bir gün ay modülü ile kabinin birbirine kenetlendiğini öğrendiğinizde, kadifem benim, şeftali tüylüm, öğrendiğinizde bilin ki, aahhhh evet, evet, bilin ki bu benim size bukadar sıkı kenetlenişimden başka bir şey değildir, ohhh, bunun çizimini de artık işiniz gereği sizin şu becerikli elleriniz yapacak, ama yapacaksınız değil mi, söz verin, yapacaksınız ve o zaman, kıh kıh, hooo, o zaman benim bu tarihi kılıcımı heykelin neresine sokacaksınız çok merak ediyorum, ta-

rih adına bakalım bu kahraman aleti nereye nasıl konduracaksınız da geleceği.. gelecek... geliyor, aman geliyor, geldi!.. (Kısa bir sessizlik.) Ahh, geldi evet, kenetlenelim istiyorum yine, canımcanımcanım sarıl bana, çok sarıl, bakın nasıl yeniden doldum, doğdum, sevinçten ağlayacağım ipeğim, sevinçten nasıl da fırlayıp ayağa kalktık yine, seni gidi oyunbaz yaramaz, kıh kıh kıh, şuna bakın kınından sıyrılmış da öyle dik bir hançer, ahh bir hançer, aferim oğlum sana, size teşekkür ederim çok teşekkür ederim sana yavrucuğum, ne zamandır uykudaydı bu hınzır, anlayışlısınız, tarih, gelecek için bir tanem, geliyor geliyor geliyor geliyorum evet, geldim, geldi, hı, hı, hıh... di... teşekkürler, teşekkür...ler, thank you very much, thank you, thank you my dear!

Aynanın minicik boş alanlarından birinde iki parmak, kara bir bıyığa hâlâ pıt pıt vurmaktadır. Kadın, bir an'lık gözdeğiminden sonra başını çeviriyor. Bir kahkahayı zor tutar gibi şimdi. Gerekli gereksiz teşekkür edenlerden iğrenmektedir, demeyelim de, daha çok gıdıklanıyormuş gibi bir duyguya kapılıyormuş galiba; en duyarlı an'larında gülme buhranlarına yakalanabiliyormuş. Ama düşünüyorum da, yukarılarda donuk gümüş rengi dokulardan, buzul yüzeyli, tuzla yaldızlı gövdelerden, kül kaplı planetlerden öteye gidecek yer kalmasa bile, buraları o çok değerli kadife kutuyu herhangi bir tuvalet aralığında, perdeleri yağmur lekeli kötü bir otel odasının gıcırtılı somyası üstünde falan açılmaktan kurtarmaktadır. Ne olsa yerküre merkezinin soğumasına kimse razı değil; soğuyormuş, diyorlar da.... Sen yine de unutma, yatmadan önce dişlerini florinli pipanayla fırçala, mor çizgilisiyle evet, en iyisi o.

Uzay bilgini, oyunbaz yaramazından hoşnut kaldığı kadar hayattan da hoşnuttur. Arkasında yumurta küfesi yok ya, ıslak gulu gulular arasında nükteyi de ihmale yanaşmamakta, benim inebileceğim tek çukur kadınlık çukurudur heykelciler ve grafikçiler kraliçesi! demektedir hattâ ve gözükara dalmıştır o kuyuya. Bu durumda kadın da kendinden hoşnut kalması gerektiğini düşünmüş. Kadife kutusunun kapağını yalnızca kendi isteğiyle ve istediği zaman açıp özgürlüğünü kanıtlamaya-

cak mıydı? İşte buyrun! Nasılmış? Duygu olmadan, işin içine düşünce, inanç birliği, his mis karışmadan da ortalık sele sümüğe boğulabiliyormuş pekâlâ; erkeklerin her zaman, her fırsatta yaptıkları alelâde bir şey. İlk aşkında düşünce birliği beden birliğinden önce geliyordu da ne oluyordu? Ayrıca, trenin ardından da o kadar acı çekmek, telin ucunu, bütün titreşimleri sürekli algılayacak biçimde sıkı sıkıya tutmak gerekmiyormuş; onlar yaparsa, biz de yaparız; üstelik delikanlıda ne anı, ne inanç kalmış diyorlar, böyle yukarılarda, çokyıldızlarda dolaşıyormuş; o halde işte buyrun, aydınlık, güzel bir oda, işte mis gibi kolalı keten çarşaflar, işte pırıl pırıl bir banyo, işte dişfırçam, işte dişmacunu! Yaşasın kadınlığım! Ah hayır, artık canım sizi hiç çekmiyor uzay bilginciğim. Benimkisi biraz meraktandı. By, by...

Böylece uluslararası bilimsel toplantılarda da yeni bir şey öğrenmiş bulunuyordu. Bu yeni bilgiyle, hiç beklemediği halde, bir çeşit eşitlik duygusu bile edinmiş. Ancak, istek boygösterdiğinde kendini denetim altında tutmayı da. Uzay bilginine thank you'larla...

Hem zaten böylesi birkaç kez denenecek kadar meraka değer bir şey de değilmiş. Durmadan bıyığını okşayan bir erkeği nekadar merak edersin, sorarım sana?

Peki boyölçüşmek?

Boyölçüşmeye gelince; o da kısa boylulara kalsın. Onların alanına girmeyelim. (Çünkü ne olsa, uzay bilginiyle olunan geceden edindiği bilgiyi çantasına yerleştirirken kısa boylar safından orta boylar safına terfi etmiş bulunuyordu.)

Perdeler lekeli olabilir, ama ilk aşk lekesizdir.

(Onu boğan sadece kül.)

Saflığı geri getiremezsin.

Aşk öğrenilir, seks yapılır.

İçdenetim sağlanabilir. Ancak bu içdenetim demokratikliği bir yana kor da, kişiyi ortadan kaldıracak bir despotluk edinirse ne olur?

Bir masal gibi sevgilim, yıllar yıllar sonra güzel bir otel odası daha olabilir; fakat içinde sen bulunmalısın, donuk gü-

müş rengi gövdesiyle tarihe saplanmış hançerine hayran bir uzay bilgini değil!

Chopin'in Prelüd'ü gerilemiş, Sultâniyegâh burnunun ucunu göstermiş olabilir ama, usta parmakların dokunuşlarıyla Satie'den bir piyano parçası neşeli, cesur adımlarla ilerlemektedir.

Henüz belli bir süreklilik kazanamamış tınlamalar, kendini belli belirsiz duyuran dokunuşlar...

Kadın bir ân uzanıp elini adamın masada duran eli üstüne koymak, parmaklarını oradaki ince kumral kıllarda dolaştırmak isteği duymuyor mu acaba?

Duyuyormuş: Kendi bıyığını okşayan parmaklar hem çekiyor buna beni, hem müthiş itiyor. Artık oraya bakmıyorum, kendi kendimle kalmak...

Adam da dilini kadının çene çukurunda tüysü ılık dokunuşlarla gezdirdiğini düşlemekle yetiniyor olmalı.

Böylece, ikisi de masanın birer ucunda, öyle uslu uslu oturmaktalar. Birbirine kaçamak değdikçe ürperen bakışlarda bile belli oranda bir içdenetimin izleri okunmakta.

Yemeğini bitiren herkes hemen bir sigara yakmaktadır. Havalandırma çalışmıyor değil, ama yine de duman buradaki her insanı incecik külrengi tül bir perdeyle ötekinden ayırıyor.

Başka bir masada iki kadın oturmuş, beyaz şarap yudumluyorlar.

"Martininiz, efendim."

Kadın başını eğiyor, önüne konulan kadehe bakıyor. Soğuk, buğulu.

Yerküre çekirdeği soğuyormuş, dendiğini işittiğinde, uzay bilginini aynalarda öpmek reçetesini uygulamadık da ondan herhalde, diye gülmüştür. Ozon tabakasının delinişi de bu yüzden olmalı; saadet zincirini koparmamızdan, böylece de uzayın dengesini bozmamızdan...

Giderek daha çok gülmektedir: Artık insanlık lanetle anacak büyük tarihi an'ımızı!.

Görüyorsunuz, diyordu, bedenlerimizden önce düşünecek nekadar çok şeyimiz var. Ozon tabakamız var meselâ...

İnançsızsınız?

Neye?

Aşka.

Yoo, aşkı severim aslında, yani bedenim de sever. Ama artık kayıp eşyalar kısmında arayalım onu.

Klara Körmendi, piyanoda iki sarsıcı vuruş yapmakta, Sultâniyegâh büsbütün yerle yeksân olmaktadır.

Adam kulak kabartıyor; mırıldanan kadın: Kusur tekbaşına bende olmayabilir. Uzay bilgininin yapma uydular aracılığıyla dünyaya postaladığı saadet zincirinin kopmasında dudaklarımla aynalar arasına girenin de payı büyük. O sensin, ne iştir! Özel merdivenini kurmuş, yine mahzenine inmek istiyorsun. Bu gece inme, iyi değilim, desem, hissiyatın zedeleniyor; yalnız, terkedilmiş erkeği oynuyorsun; kıskançlık bunalımlarına düşüyor, rakı üstüne şarap içiyor, sonra da kusuyorsun.

Dokunuşlar biraz süreklilik kazanmıştır, ama bir içsızısı, bir yakınış gibi. Yine de kesilmeye aday.

III
Dokunuşlar
(hafif, gizli/atak:)

Kadın, martini kadehini elinde tutmakta. İçmiyor. Adamın yemek listesini kararlı bir hareketle yana itişini görmekte, sonra da, hemen hemen bir fısıldayış gibi onun:

"İçkiniz ısınıyor," dediğini işitmektedir.

Silkiniyor:

"Ah, evet..."

Yine de içmeden kadehini yavaşça masaya bırakıyor.

Sanki biri piyano tuşlarına dokunmakta. Poulenc ya da bu sefer artık Satie'den bir parça başlayacakmış sanılıyor, ama ilk notalar yayılarak bitmiştir.

Tren çoktan uzaklaştı. Vagon penceresinde kederle delik deşik duran yüz büsbütün silindi. Uzay bilgini sonuçta kendinden çok hoşnuttu ya, trendeki delikanlı hiç de öyle görünmemekteydi. Tam karşıtı, ne yaptım da bir yüreği bukadar acıtabildim, diyen bir hali vardı.

Bilmiyor musun sahi?

Hayır.

Seni hiçbir zaman geri göndermeyeceklerini tâ baştan biliyordun?

Tenin çağrısı çok güçlüydü.

İnan hiç pişman olmadım sevgilim, sadece özledim, seni hep özledim.

Bende kalan ise hep perondaki o küskün yüzün. Beni bana suçlu kılan yüzün.

Adam, ne tuşeler, ne iniltiler, ne de suçlamalar dinlemeye ve kendini suçlamaya gelmiştir buraya. Kendine güvenini yitirmenin tam eşiğindeyken bir martini içmeye, martini hatırına da hafif bir şeyler yemeye girmiştir. Şimdi de martinisini yudumlamakta.

Yine de hâlâ şu, dilini kadının sol çenesindeki çukurlukta dolaştırma isteği. Oysa karşısındaki artık gülümsemiyor. Az önce "Ah evet," derken de gülümsemedi. Sadece parmaklarında engellemeye çalıştığı bir kıpırtı. Körmendi'ymiş de, piyano çalmayı artık reddediyormuş gibi...

Ona fısıldamalı mı?

Bir tanem, bütün sorun senin ne isteyip ne istemediğini tam olarak bilememem. Parmaklarını tenimin üstünde dolaştırmaktan hoşlanıyor musun, hoşlanmıyor musun, bilemem. Bir defasında, çıldırıyorum, diyorsun; bir başka sefer elimin üstündeki kıllara bile değmenin içini buz gibi ettiğini söylüyorsun. Açıkça da söylemiyorsun, gövdenin diliyle öyle demeye getiriyorsun. Artık oyunlara sığınmak, onların içine kaçmak da yok; çok ciddileştik. Siyah ve beyaz olduk; renkler tekler ve çiftlerden ibaret. Tekler ve çiftler; yorumlama ve çözümlemeyle, bir sonuca varma çabalarıyla geçip giden geceler; hiç yaşamadan ölmeler, hiç sevişmeden yorulmalar; ne hakkımız var, diye sora sora, nasıl olur da o kadar duyarsız kalabiliriz ki, diye diye duyarlıklarımızı törpüleyerek; acı çekiyorlar, acı çekiyorlar, acı çekiyoruz, onları unutabilecek edepsizlerden olsak neyse; değiliz işte, o anlamda cesur da değiliz zaten, diye diye... Fakat, biliyor musun, ağzım beni dinlemiyor, karnım zil çalıyor, dilim rahat durmuyor, uzun süredir uyuşup kalmış hücrelerime kan hücum ediyor, nasıl farkında olmazsın? Bizi nasıl unutursun? Yoksa farkında mısın? Farkındasın da, onları unutacak mıyız peki, diye, işkence çekenleri işkenceden kurtaramadan ikimize de işkence

mi ediyorsun? İşkence ediyorsun, evet! Unuttun mu, bizi unutanları, bizi yok sayanları, bugünü yok sayanları, hayatı unutturanları ve unutanları unuttun mu? Herkes herkesi unuttu sevgilim, anımsamıyor musun? En çok şimdi üşüyorum bitanem, ısıt beni.

Bu kaçıncı sonbahar, kimsenin kimseyi ısıtmadığı.

Üstelik yatılıyor. Hep yatılıyor.

Poulenc'le Satie'nin piyano parçalarına bayılıyorum.

Bu hangi bahar?

Televizyonu kapatamaz mısın? Poulenc mi dinleyeceğiz, yoksa şu hem çok matruş hem çok kara bıyıklıyı mı?

İlle de bir seçim yapmak zorunda değilsin. Hayatın iki tane ise iki tanedir.

İki hayatla başa çıkamam, bir tane istiyorum.

Garsonlardan biri adama yaklaşmıştır. Ona yemek seçimini yapıp yapmadığını sormakta. Adam ise kısaca:

"Daha sonra," diye yanıtlıyor onu.

Garson, ince külrengi perdeyi dalgalandırarak uzaklaşıyor.

Yine ikisi için değerli olan sessizlik.

Neden sonra kadın, iççekişe benzer hafif bir sesle soracaktır:

"Yemeğinize engel olmadım ya?"

Adam da, biraz dili dolanarak:

"Yo, hayır," diye yanıtlayacaktır onu; hemen de geri çekilecektir.

Gözlerinde belirgin bir çağrı ışığı mı var, kadına mı öyle geliyor? Galiba açık bir çağrı ışığı bu.

Aslında o ışık bir yanıttı. Kadının çene çukuruyla farkında bile olmadan yaptığı çağrıya, adamın usulca geri çekilerek farkında bile olmadan verdiği olumlu yanıt.

O zaman kadının içinde bir kımıltı boygöstermiş olabilir: Fevkalâde! Henüz uğramadı ama, kente gelmeden önce otelde, telefonla bir oda ayırtmıştır. Duvarların, perdelerin, battaniye

ve yerlerin olabileceği kadar kucaklayıcı olduğunu bildiği bir otelde. Yataklar rahat, düz renk çarşaflar her gün değiştirilir.

Piyano tuşlarına vuruşlarda tereddüt, yerini açık bir telaşa bırakmış görünmektedir.

Nekadar çok otel, pansiyon odasında nekadar çok zaman yalnız kalmış. Birkaç sefer dışında, hep yalnız. Evliliğinin ilk yıllarını saymayalım. Kocası tarafından tapılan bir kadının ilk evlilik yıllarında otel odalarına ilişkin tek anlam, sürekli bir boşalım halidir. Dediklerine göre, ilk aşkından öç alırcasına seviyormuş kocasını. Onu hep istiyormuş.

Erkek zaten doymak bilmemektedir: Kollarıma gel hadi, atla!

Terbiyeli köpek, hemen atlıyormuş.

Yine gel, hop!

Yine geliyorum, ıyk ıyk ıyk ıyk!..

Bir kez uyarılmaya görsün,
genç kadın da bitmeyen
bir orgazma yakalandığını anlar.

Hem neden yalan söylesin ki, bunda da hoşnutsuz kalınacak bir yan bulmaz. Sadece uyku saatleri birbirine karışmış, arada bir deniz kıyısına indiğinde ise afyonlanmış bir hali varmış. Fakat erkekçiği kartal kanatlarını görkemle çırpıyor, yüreklendirici:

Unutma, tatildeyiz.

Evet, tatil...

Oteli sevdin değil mi?

Ucunda ayrılık olmadıktan sonra...

O halde: Sürekli gidilir.
İyi otelse iyisinde,
kötüyse kötüsünde.

Burada da mı?

Ama bitanem, ne önemi var, tatildeyiz.

Bu sefer bir köy kahvesi üstündeki odada sevişiyorlarmış. Tahtalar gıcırdıyormuş. Alttaki adamlar jandarmaya iki delikanlı mı yakalatmışlar, ne olmuş? Adamlardan biri, yakalattıkları gençlerden birinin çakmağını istemiş ille, bende hatıra kalsın memleketimi koruyuşuma karşılık, demiş; elindeydi, gördün mü, –ah ben bu çakmağı tanıyorum,– hayatının en büyük ganimetiymiş gibi bakıyordu mavi plastikten çakmağa.

Neden suratın asık hayatım?

Hiçbir zaman aşağıda, kahvedekiler kadar yiğit olamayacaksın, çakmağı kapan köylü gibi memleketini sevemeyeceksin de ondan. Ben onu istiyorum.

Buyur git yavrum, git de öpüyorum diye boynunu koparsın.

Ben boynumun kopmasını istiyorum...

Eh peki, bekle...

..... deyip deyip yatakta kıkırdaşmaları: Yoo, gülmeyelim, gülme, yine kaçıracağız bak. Ne önce, ne sonra olmalı, tamam mı?

Yine de kendilerini tutamayarak, mavi çakmak, mavi çakmak, deyip deyip gülerlermiş. Hiç değilse sonuçta, yer yatağına bitkin ve küskün serilip kalana değin.

Erkeği asıl doyuma ulaştıran, yanıbaşındakini her istediğinde uyarabilmesiymiş. Yeter ki o, dokunmasına izin versin.

Fakat genç kadın, bu dokunuşlardan hoşlandığı kadar, hemen hemen aynı oranda, fazla şansı olmasa da, odalarda yalnız, yapayalnız kalmaktan da hoşlanmaktadır; kendisi böyle söylemişti. Demişti ki, sonra aşağıya çay içmeye inmiştik, köylülerle jandarmalar iki delikanlıyı nasıl yakaladıklarını anlattılar işte, bütün kahve halkını neşelendirdiler. O gün, ya gebe kaldıysam, diye çok korktum.

Yeniden gece bastırınca, tahtalar üstüne atılmış şiltede, yer artık gıcırdamasın diye, kendine dokunan kocasından uzaklaşıyor, usulca yana çekiliyor, bir gıcırtı aşağıdakilerle kendisi arasında hemen ilişki kuracak, diye telaşlanıyor. Ama genç adam diretiyor tabii: Beni sevmiyor musun?

Sevmiyorum.

İstemiyor musun?

İstemiyorum.

Yaa, demek başkasını istiyorsun?

Evet, mavi çakmağı alanı istiyorum.

Hayır hayır, seni istiyorum,
seni istiyorum!
Fakat bana dokunma,
şimdi dokunma!
Beni bu gece gebe bırakma.

Kalkıp şiltenin kıyısına oturmuş: Nerede yaşıyoruz, biliyor musun?

Erkek de onu ensesinden gıdıklamış: Bilmez olur muyum, köye benzemez bir köyün, kahveye benzemez bir kahvesinin, üst kata benzemez bir üst katındaki odaya benzemez odasının yatağa benzemez yatağında...

Gülüşüyorlardı, işitmediniz mi? Kahvedekiler bile işitti. Hattâ evlilik cüzdanları yoksa, ertesi gece üstlerine bir baskın yapmayı önerenler de oldu. Bilmiyor musunuz sahi?

Öteki, yaşı geçkince olan köylü,
sen çakmağı aldın, ben de
yeni damadın aletini istiyorum bakın haa,
diye tutturmuş.

Kocam, işin şakaya gelir yanı olmadığını anlayıp, buradan çabuk gidelim, diyordu.

MAVİ ÇUVALDIZ Kadın Hareketi Derneği üyeleri, en çok bu son noktayı alkışladılar. Genç kadınsa, o kadar çok sevişmeden söz açtıktan sonra erkeğini istiyor hale geldiğini gizlemek durumunda.

Nasıl mı? Hemen bir sigara yakmış, dili, hiç istemediği halde, sigaranın kaygan filtre ucunda ıslak ıslak dönmeye başlamış; utanıp hemen önündeki tablaya bastırmış sigarasını.

Sakin ol, sakin ol. Bir şey yok. Geçti. Geçti...

Kadın, adamın martini zeytinini dudağında dolaştırışına bakmaktadır. Kürdanın ucundaki zeytin tanesini ağzına atsa mı, atmasa mı, karar veremiyormuş gibi duruşuna...

Bana kalırsa adam böyle bir şey yaptığının ayrımında değil. Zeytini dudaklarında belli bir devinimle gezdirmesi daha çok, dilini kadının çene çukurunda dolaştırma isteğini önlemeye çalışmaktan, diye düşünmekteyim hâlâ. Kadının ise, böyle av ve avcı, avcı ve av konumlarında dakikaların akıp gidişinden tedirgin olduğunu sanıyorum. Kalan martinisini bir yudumda içip bitiriyor. Görünüşe göre, başka bir yemek de ısmarlamayacak. Kalkmaya hazır, hem de karşısındakiyle birlikte. Öyle bir kararlılıkta görünüyor.

Ama ya bu sahici karşılaşmalardan biri değilse? Ya dışarda çırılçıplak kalır da fazlasıyla üşürse?

Bundan ürkmediği söylenemez. Bununla birlikte, onun ilkağızdaki kararlı, açığa fazla vurulmamış kararlılıktaki küçük hareketiyle birlikte karşısındaki de birden kendini denetleyememiş; unuttuğu bir şeyi anımsamış, uçağı, treni, bir şeyi kaçacakmış gibi zeytin tanesini evecenlikle tablaya bırakmak istemiş, bırakırken de önündeki martini kadehini deviriverrmiştir. İşte şimdi de onu doğrultmaya çalışmakta, ama kadın elini onun eli üstüne koyveriyor:

"Bırakın..."

"Üzgünüm," diyor adam, acemi bir yeniyetmenin utangaçlığı ile, "üzgünüm, masayı kirlettim..."

Elinin üstünde kumral kıllarını ayaklandıran kadifeden dokunuşlar, sonra aynı kadifeden bir ses:

"Bırakın, garson temizler."

Çellolar başlıyor; kulaklarda uğultular.

Kadın elini hafifçe yana kaydırmaktadır: Hayır, onun elini birlikte olalım diye tutmadım. Hattâ, elimin onun eli üstünde ne aradığına epeyce şaşırdım. Okşamak mı, öyle mi, usul usul okşadım mı? Evet, belki, olabilir. Hem kendime itiraftan kaçına-

cak değilim; böyle oluvermiş olmasından hoşnut kaldığımı bile söyleyebilirim. Çok hoşnut kaldım ve tutup çekmediğim halde, çıkalım, oteldeki odama gidelim, birlikte olalım, sizi istiyorum, demiş gibiydim hemen hemen. Öyle ya, daha açık olmak gerekirse, ya sesimle, ya tenimin kokusu, ürperişleriyle ya da soğuktan tir tir titreyen yüreğimin yakarışlarıyla, hattâ kimbilir belki sadece çene çukurumla bir çağrıda bulunduğum kesin.

Yüzünü hafifçe camdan yana döndürmüştür; oradaki solgun gölgelere sığınmakta.

Fakat adam da diyebilirdi ki, kusura bakmayın, karım evde beni bekler. Ya da diyebilirdi ki, üzgünüm, ama şimdi önemli bir iş toplantısında bulunmak zorundayım; fiyat artışları konusunda hayatımız bakımından çok önemli değerlendirmeler...

Bunları değilse bile, bunlara benzer şöyle bir şeyler geveleyebilirdi: Benim için hakikaten büyük şanssızlık efendim. Keşke daha rahat bir zamanda karşılaşsaydık, lâkin şimdi uçağı kaçırırsam Doğu'da vermem gereken dersi verememiş olurum; bu da gerek öğrencilerime, gerek üniversiteme, gerekse ilime, bilime, ülkeme, vatana, vatanıma ve bütün insanlığa karşı işlenmiş büyük bir cürüm, gerçek bir ihanet demektir. Ne yaparsınız ki bizler görev ve ideal uğruna şahsi zevklerimizden feragat etmek durumundayız ve sizi temin ederim ki, kaçırdığım bu değerli fırsatı hayatımın en büyük kayıplarından biri addedecek, tesellisini de bilim, görev aşkımda bulacağım. (Tam ayrılacakken, çalılıkları geçen bir hayvan hışırtısıyla kadına yanaşıp, kolunu son cümlesine eşlik edecek biçimde gizlice çimdikleyebilir, hattâ bu çimdikleme sırasında, dönünce seni yeniden nerede bulabilirim, yavrum? diye sorabilir de. Kendisine böylece lüzumundan fazla değer biçip anlayışlı davrandığımız da söylenebilir. Bunun en kestirme yolu, hem iki arada bir derede kadınla yatılması, hem soluk soluğa gidilen yerde, azizim karının biri bana fena asıldı, ama yüzvermedim tabii, denmesidir.)

Onlarsa, karşılıklı herhangi bir inciticilikten, rahatsız edici her tür kalınlıktan uzak, elleri masanın üstünde yanyana, öylece durmaktalar. Salt iç titreşimlerle yaşanabilir bir dokunma duygusunu tadıyorlar belki. Adamın dudakları belli belirsiz

aralanıyor. Kadınsa, öteki elinin işaret parmağını usulca kendi ağzına götürüyor, küçük bir 'susun' işareti yapıyor.

Konuşmayalım, olur mu?

Konuşmuyorlar.

(Bilseydi ki adam, sürekli kar altında bir yürekle yabancı bir otel odasında yapayalnız nasıl ısınılır, ölçemiyordum, diyecek; az önce yakalandığı ürküntünün telaşıyla karşısındakini hemen susmaya çağırmazdı, değil mi?)

Su, kayalara tutunmuş iki deniz kestanesi üstünde yumuşak salınışlarla gidip gelmekte, piyano tuşlarına dokunuşların yerini ağırdan ağıra çello ve kemanlar almaktadır.

Başlarını çevirip dışarı bakıyorlar.

Öğleüstü.

Ekimin solgun pırıltılı ışığı. Saldırgan olmayan aydınlık.

Yüzleri camın aynasında bulanıp ışıldayarak, örtünüp açılarak yansıyor.

IV

Gezintiler

(dalgalı, yumuşak:)

Solgun pırıltılı ekim ışığı gitgide gölgelenip incelmekte, kıvrımlar, çizgiler gri bir mavilikte erimektedir. Değişken pırıltı.

Kadın, odanın kapısını açıyor; giriyorlar.

Kapıyı adam kapatıyor.

Değişken ışın titreşimleri onları peşine takmış götürmekte, sesleri istendiği kılığa sokmakta, yer yer büsbütün silmekte, sözleri bile pek ender seçilir kılmaktadır. Örnekse, camdan dışarı bakarken kadının "Bu benim en sevdiğim aydınlık," dediğini yanındaki bile işitmemiştir. Ancak, deniz kestaneleri dikenli duyargalarını tümüyle dışa uzatmış; suyun okşadığı pürtüklü esmer kabuklarda titreşimler; böyle işte, o kabuklardan beklenmedik canlılık belirtileri boygöstermiştir.

Camın aynasında dalgalanışlar.

Yırtıcı, saldırgan olmayan aydınlık, otel odasının büzgüleri de, etekucu süsleri de hiç abartılmamış gümüşsü mavilikteki perdelerinden içeri süzülmekte.

Geniş bir oda. Okşayan hoş bir serinlik.

Kadın, yatağı geçip pencereye doğru birkaç adım atıyor.

Tertemiz perdeler. Üstlerinde en küçük bir yağmur lekesi, tek sigara yanığı bulunmaması ona beklediğinden öte bir rahatlama duygusu veriyor.

Belki de adamın verdiği bir rahatlık bu. Çünkü o da ardından birkaç adım atmış, keşke daha uygun bir zamanda karşılaşsaydık, hay Allah! dememiş olması biryana, şu ân ensesine ılık bir esintiye benzer öpücükler kondurmaktadır. Sesi de nefesi gibi ılık bir esinti.

"Bu benim en sevdiğim ışık; sütmavisi aydınlık..."

Kadın, bunu işitmiş olmaktan hem şaşkın, hem çok hoşnut, başını çevirmeden gülümsüyor. Bedeninde ürpertiler.

Adam, ellerini onun hiçbir yerine dokundurmaksızın, hep aynı, herhangi bir saldırganlığı bulunmayan yumuşacık öpüşlerle öpüyor ensesinden:

Biliyor musunuz, aynı yerdeyiz.

Kadın, öpüşleri arasında adamın böyle bir şey fısıldadığını işitir gibi oluyor; gözlerini usulca kapatıyor. Ekim ışığı üstüne aynı duyguyu paylaşıyor olmalarını yeterince sevindirici bulduğundan belki, aynı otelde oda ayırtmış olmaları üstüne herhangi bir şey söylememeyi seçiyor. Işığın perdelerden süzülüşü biraz daha hoşuna gidiyor. Ensesine varla yok arası değen dudakların öpüşleri de. Bununla birlikte adamdan uzaklaşıyor; yatağın ayakucuna gidip orada duruyor; yüzü yine pencereden yana dönük, bedenin gergin tellerinde titreşimlerle:

"Gece olmaması daha iyi..." diyor sadece.

Cama yansımalarını seçilebilir belirginlikle kılansa, dışarda, kartondan oyuncak bir kenttir.

Odaya yayılan okşayıcı mavi ışığın onlara düşsel bir ortam hazırladığı söylenebilir. Böyle bir ortam, özlemlerini kışkırtıyor olabilir.

Kadın, şimdi karşısında, aynı aydınlık içinde, fakat kendi kendisinin gölgesinde duran adamın yüzüne, bakışlarına yayılmış eski fotoğraflar solgunluğunu görüyor; bu yüzün gitgide silikleşip yok olacağı ürküntüsüne kapılıyor; karşısındakinin gerçekliğinden bile kuşkuya düşüyor, ona dokunma duygusuna yakalanıyor. Parmakları eli üstündeki seyrek kumral kıllara değmiş miydi?

Ya da belki adam için aynı şey oluyor: Karşısında eski fotoğraflar solgunluğuyla duran kadının, az önce ensesinden öptüğü kadın oranında gerçek olup olmadığını bilmek için önlenemez bir istek duyuyor; uzanıyor, yana gevşecik sarkmış duran sağ elini alıyor onun.

Evet, işte dokunuyorum. Parmak uçlarını tutuyorum.

Varsınız. Buradasınız.

Elini tuttuğu kişinin gerçekliğinden ötürü bir gönül borcu duyuyor sanki. Parmak uçlarının kendi avcuna doğru ilerleyişinden de. Çünkü işte, eli incelikle yukarı kaldırıyor, eski şövalyeler benzeri, yo benzeri değil, tam onlardan biri olarak bu elin üstüne soylu iki öpücük konduruyor. Öyle iki öpücük ki, diz çökmüş de, karşısındakinin ayaklarının ucuna birer beyaz gül bırakıyor bile denilebilir.

Bukadar bir yüceltilme sonucu kadının mahcubiyete uğradığı ya da zarafetin bu derecesini yabancılayıp geri çekildiği sanılır, ama değil. O, elini adama zaten aynı doğal incelikle bırakmış bulunuyordu –sezilen karşıdan gelme isteğin kendi isteğimize çevrilişi– ve gereği kadar bırakıyor. Sonra da belli belirsiz geri çekiliyor: Tadın tadı kaçmasın.

Erik tabağındaki eriklerin en irisini en sona saklayan küçük kız. Bu kız, bütün iri eriklerini yedikten sonra, son küçük eriğini de yemiş bitirmiş bulunan oğlana bakıyordu. Daha doğrusu bir oğlana, bir iri eriğine. Erikleri baştan paylaşmışlar, iki ayrı tabağa koymuşlardı. Şimdi sona kalan tek iri eriğini tek başına yiyemiyordu ama. Onu tek başına yesin diye tutkunu olduğu oğlana veremiyordu da. Biraz beklemiş, sonra dudakları titreyerek, neden benden önce bitirdin sanki? demişti. Oğlancık kızdan da mutsuzdu: Keşke akıl etseydim, keşke sona iri bir erik de ben alıkoysaydım!

Küçük kız, onun mutsuzluğunun kendi özverisiyle sona ereceğine inansaydı verirdi eriğini. Oysa sezgisi, dengenin bir kez bozulduğunu söylüyordu ona; uyumun zedelendiğini...

Kadının biraz geri çekilmesi adamı tedirgin etmiştir: Neden uzaklaştı?

Gerçi bu uzaklaşma sırasında ayaklarının ucuna bırakılmış iki beyaz gül ezilmemiş, yerlerde sürüklenmemekte, tam karşıtı, kadın tarafından alınmış, elin ayasında dinlendirilmektedir, fakat geri çekilen bir bedendir; göğüsleri, kolları, bacakları, karnı, kalçalarıyla bir beden. Uzaklaştıkça çağırganlaşan, çağırganlaştıkça ise çoğalıp aynılaşan bedenler... Adam soluğunu tutmuş:

Bense onun böyle, şimdi olduğu gibi tek kalmasını diliyorum.

Yatılı okulundan hafta sonları çıkınca, büyükleri de, küçükleri de; şişmanları da, sıskaları da; evleri de, sokakları da ve sinemaları ve kızları birbirinin hep aynı şeylermiş gibi görüyormuş; öyle diyordu: Kollar kollar, bacaklar bacaklar; hele ayaklar, ayaklar ve ağızlar, kümes hayvanlarının gagaları gibi durmadan bir şeyler atıştıran ağızlar, burunlar sonra, bıyıklar, sakallar, saçlar, saçaklar, bacalar, kaldırım taşları, yine ayaklar ve duvarlar, yine duvarlar ve yine dudaklar ve bacaklar ve bacak araları ve kan ve balgam. İnsan gövdeleri aynılaşıyor, kimliksizlikte saydamlaşıp mideleri, bağırsakları, böbrekleri, idrar torbalarını gürültülü biçimde işbaşındayken gösteriyormuş; yalnızca beyinler, gizli titreşimlerini bile ele vermeksizin müthiş bir durallıkta oluyormuş. Suyun okşadığı bir deniz kestanesinin kalker kabuğundaki ürpertilerden de yoksun, bir yumak kireç taşı.

Böyle söylüyordu.

En çok kırlardan hoşlanmaktaydım, diye sürdürmekteydi; kırlardan, kelebeklerden. Özellikle kelebekler... Onların kollarının, bacaklarının, görünür biçimde ağız ve burunlarının olmaması, yalnızca kanatlarının olması, çiçeklerin de petallerinin olması yalnızca ve renkli göbeciklerinin olması, içinde kirli torbaları barındırmayan göbeciklerinin olması işte, bana sonsuz bir hafiflik duygusu veriyordu. Hemen hemen uçuyorum, nefis bir şey bu, sert engellere çarpmaksızın sütmavisi enginlerde süzülüyorum.

Böyle, kemiksiz kılçıksız bir sesle anlatmıştı.

İnsanların midesiz, bağırsaksız, ağızsız olmalarını düşün-

müyorum tabii, bunların daha az gözebatar olmalarını, daha çok gözebatar yerlerinin beyinleri ve duyguları, duyargaları olmalarını düşünüyorum. Enginlerde kanat çırpmak için bağırsakların ağırlığının öne çıkmamasını...

Bir kanat çırpışı hışırtısına dönüyor. Kadını ak pak keten çarşaflar üstüne uzanıvermiş görüyor. Hemen hemen kemiksiz veya beyaz gül, bir baş ve sap olarak kendini usul bir akışla yukarı, yastıklara doğru çekiyor sanki. Hışırtı, çarşaftaki bu kayıştan çıkıyor. Saçlar yastıkta dağılıyor. Petaller... Adam, yatağa serilen bu petaller arasında nihayet minicik, renki bir çiçek göbeciği seçmiş olmalı; çünkü, içgüdüsel bir kayışla o da kadının yanına uzanıveriyor.

Hiç değilse ayakkabılarını çıkarsalardı!

İkisi de tatlı tatlı gülüşerek aynı ân'da ayakkabılarını yatağın ayakucuna düşürüyorlar. Sonra da adamın ceketini kadın alıyor, kadının bluzunu adam. Ellerindekileri ne yapacaklarını, nereye koyacaklarını bilememeleri beklemedikleri bir utangaçlıktan olabilir, ama en duyarlı an'da araya giren bu çalı çırpının verdiği tatsız duygudan da olabilir.

Çünkü garson her ân gelebilir, masayı silebilir, yemekle verilmesi gerekirken kadının ikinci martinisi yüzünden geciktirilmiş, ama ısmarlandığı için mutlak verilecek olan beyaz şarabı getirebilir. Karşıda oturan bir başka kadın adama dikkatli dikkatli bakabilir ya da yetişkince bir oğlan içeri dalıp, anne ne bu hal? diyebilir.

Ama galiba pek de öyle değil. Dıştan bakanlar için sorun olan ve sorun olacak olan ne varsa onların sorunu değil. Buluşmalarında, varla yok arası dokunuşlarında bir kopukluk, bir yeniden havaya girme çabası algılanmıyor.

Ayırdında bile olmadan soyunmuşlar. Henüz anadan doğma değillerse de, birbirlerinin tenlerinde dokunulmayı, öpülmeyi, tanınmayı bekleyen sayısız duyarlık noktaları bulabilecek kadar soyunmuşlar.

Kadın adama hem çok tanıdık, hem hiç değil. Ellerine sorulursa, işte gövdenin bildik kıvrımları, yumuşak engebeler, çimli

ovalar; buralardan geçmek, bir düzlükte soluklanmak, sonra oradan kanat çırpmak; yeniden havalanıp bir tepeciğe konmak, derken bayır aşağı inmek, inerken bir kuzuya sarılmak, onu nemli kara burnundan öpmek...

Kadını burnundan öpüyor. Çok küçük bir burun değil bu, ıslak da değil, ne de kara. Fakat verdiği tat, hiç tanımadığı kadar büyük. Ayrıca, şimdi göğsünün seyrek kılları arasında gezinen parmaklar, parmak uçları da birer parmak olarak ona tanıdık geliyor, ancak bu dokunuşlar hemen hiç bildik değil; adama elkoymuyor, elkoymak biryana üstünde ağırlık adına ne varsa hepsini ortadan kaldırıyor, avuçlarının içinden bir tüy benzeri enginlere doğru bırakıveriyor sonra. Adam kendisinin usul, yencecik kanat çırpışlarını işitiyor nerdeyse; kulaklarını eski, yumuşak bir kuzey ninnisi dolduruyor. Böyle, sürekli bir kanat çırpışla bu kadının parmak uçlarından havalanış.

Havalanışı, ansızın, nereden geldiği belirsiz tuhaf bir ses bölmekte, adam boş bulunup irkilince yüzünde gerçek zamanı bulmaya değgin sorularla dolu bir anlam belirmektedir.

İlk defa birlikte olduğumuz öğleüstü, kaçamak seviştiğimiz hani, buluşup da dokunamadığımız, hiçbir yere ulaşamadığımız öğleüstü, anımsıyor musun, odan böyle yumuşak bir aydınlıktaydı. Senin odan. Yatağına uzanmıştık, kaçamağımızın yatağı. Hiç örselenmemiş parmakların henüz fazla kalınlaşmamış tenimde, henüz sertleşmemiş göğüs kıllarımda geziniyordu. Esrikleşiyordum, ama utanışlarım, seni boynunun biraz altından öpmeye bile yüreklenemeyişlerim... Bu nedenle de kedibaşı desenli çarşaflarınla eğlenişlerim. Kedibaşlarının ardına sığınarak yol alabilirdim ancak. Sonuçta, minicik göğüslerinden biri avcumdaydı işte. İşte orada güvercin yüreği gibi çırpınıyor, duyuyorum. Fakat ben bundan öte nereye gitmem gerektiğini bilmiyor, sana hâlâ şu kedibaşlarının ne komik şeyler olduğunu söylüyordum. Üstlerimize atılıp her yanımızı tırmalayacaklar, gözlerimizi oyacaklar, bir yerlerimizi koparacaklar, diyordum. Dokunulmaz birşeye dokunmuştum, kedilerin öç alacaklardı. En çok da organımı koparıp almalarından korktuğumu sana

söylemiyordum tabii; bunu söylememek için, amma matrak bıyıkları var, deyip durdum. Bunların hiçbiri senin kedine benzemiyor evet, dedin kırık bir sesle ve biz artık dakikalarca kedilerden konuştuk, unuttun mu? Benim kedim, sokakların kedileri, eve kedi almana izin vermedikleri için yatak çarşaflarında sevdiğin kediler, sonra havlulara, fanilalara, gömleklere, çocuk odalarının perdelik kumaşlarına resmedilmiş, patilere dikilmiş, bebek beşiklerine, kartpostallara da çizilmiş kedilerden, hep onlardan konuşmadık mı çırpınan göğsün avcumda solana kadar?

Kadının göğüslerine dokunmak için güçlü bir istek duyuyor. Neredeyse bu göğüsleri hırpalamaya yatkın bir istek, ama belki henüz sutyeninde tutuklu bulunduklarından bu ona istenmediği bir kapıyı zorlama olacakmış gibi geliyor. Oysa daha şimdiden, henüz hiç dokunmamışken de, göğüslerden birini avuçlarından birinin içinde hissetmemiş miydi? Olgun, dolgun, ılık bir yumuşaklıkta, büsbütün uyanışını elevermeye hazır.

Kadınların duyarlı olmayan hiçbir noktaları yoktur, diye biliyormuş. Bir ara, eksiklik korkusuyla bu konuda birçok kitap okumuş.

Yüzünden tuhaf bir gülümseyiş geçiyor: Kadınların duyarlı olmayan hiçbir noktaları yoktur, diye biliyorum, ama bu bilgim hiçbir zaman gerçeklere yakın düşmedi, onlara uygun gelmedi. Bu nedenle her kezinde yeni duyarlık noktaları arayıp durdum.

Ancak şu ân bir önsezi, yanındakinin bedeninden, hemen her hücresinden kendi hücrelerine bir elektrik akımı gibi akıp duran tatlı fısıltılar, her şeyin uygun biçimde, doğallıkla yolalacağını söylüyor adama. Kadının göğüs uçlarına dokunsa hiç hırpalamadan, oburlukla asılmadan onlara, sadece belli belirsiz dokunsa, orada mine çiçekleri açacak, çiğler ışıldayacak.

Az önceki an'lık garip ses yüzünden ya da değil, başlangıçtaki yırtıcı istek durulmuş; şimdi doğal serpilişi örseleyecek herhangi bir atılımdan uzak durmaktadır.

Donuk gökyüzünde kuşlar kanat çırpmakta.

Kadın biraz yan dönmüş, adamın yüzünü camdaki yansı-

masında neredeyse bütün ayrıntılarıyla bulmaya çalışarak bakıyor; kısacık bir süre, hem bakıyor, hem de kulağı kirişte:

"Bir kedi miyavlaması işittiniz mi?"

Adam ancak o zaman varla yok arası karşılıklı dokunuşların onlara içinde rahat yürünecek geniş koridorlar açtığına güvenmiş olabilir; çünkü işte, bir yansıma üstüne düşen ikinci bir yansıma olarak yanındakini bütün gövdesiyle kendine çekip çabuk çabuk:

"Hayır," demektedir. "Benim işittiğim daha çok, bir kuşun kanat çırpışları..."

Birbirlerine bakmadan, ipeksi gülümsüyorlar.

Susmaktalar.

Hafifçe anaforlanan sudaki narin yosun parçaları. Gövdeleri küçük salınışlarla birbirine değip açılıyor.

Kadın adamı çene altından öpüyor.

Adam, içinde bir erimeyle:

Ah, elbet bu kedi miyavlamasından çok daha iyi, demektedir. Yüzünde o ân muzipleşen gülümseme, sesinde gizemli bir fısıltıya dönüşüyor sonra:

Size o kadar çok şey anlatmak istiyorum ki.

Konuşmaksızın.

Evet, konuşmaksızın.

Dokunuşlarla...

Dokunuşlarla, evet.

Yaylı sazların kararlı tınıları,
ağır ve dokunaklı.

Kadının nefesi adamın boynunda dolanıyor, bir elinin parmakları onun çıplak omuzlarında geziniyor. Çok geçmeden de aynı el kendi sırtına gidiyor, göğüslerini yarı yarıya örten küçük beyaz sutyenin kancasını çözüyor.

Kendini dokunuşlara adayış. Onuru, özlemleri, kadınlığına saygısı, ondan hoşnutluğu, eşitlenmenin güzelliği, tenötesi bu-

luşmalar, teniçi yeni arayışlar; ne altta oluş, ne üste çıkış... Hepsinin ilkağızdaki sesi ve sözü olan göğüsleri bütünüyle açıkta, açık ve yanındakinin tenini onlarla buluyor şimdi. Omuzlarındaki ince askılardan sıyrılarak adamın üstüne eğiliyor; meme uçları kumral kıllara belli belirsiz değişlerle geziniyor; gezindiği yerlerde küçük halkalar çiziyor. Bu arada adamın da bir parmağı onun dudaklarında dolaşarak dolaştığı yerde görünmez halkalar bırakıyor. İstekli ve isteklendirici olduğu kadar, düşünen bir parmak:

Sevişmeye o kadar susamıştım ki, sen olmuşsun başkası olmuş, hiç farketmeyecekti; çok açtım. Demir parmaklığın öte yanında ise annen duruyordu. Gözüm onu üstündekilerden soyuyor, bir kere, bir kere daha soyuyor, ellerim memelerini avuçluyordu. Demir kafes işte asıl o zaman gerekliydi benim için. Annenin gövdesinde herhangi bir yerine gerçekten değsem, onu altıma alabilirdim. Bizi ayıran parmaklıklara teşekkür borçlu muyum, değil miyim?

On yıllık bir tutukluluktan sonra üstüne çıktığım karıma asıl anlatmak istediğim buydu benim, demişti bir gün.

Kadın, göğüs uçlarıyla yaptığı gezintisine ara veriyor; adamın yanıbaşına gevşek bir kendini bırakışla uzanıyor. Onun dokunuşlarına bütün noktalarıyla açık. Yüzünde incecik bir sevinç pırıltısı seçiliyor. Bu, yanındakinin pantolonundan hemen hiç sezdirmeksizin kurtuluşundan olabilir tabii; beyaz üstüne belli belirsiz incecik çizgili külotunu henüz alıkoymuş bulunmasından da olabilir; her şeyin sonuna bir ân önce varma acelesi göstermemesinden, herhangi bir saldırıya geçmeksizin kendini şu ince uğultulu gezintinin hazzına bırakışına gönül borcu duymasından ya da sadece onun da yüzünde seçilen tülsü sevinç gülümsemesinden olabilir.

Adam, parmak ucuyla kadının dudaklarında çizdiği ufak çemberleri durdurup kendi dudaklarını onun bir omzuna değdirmekle yetiniyor.

Kuzey ninnisi bir ton yükselmiş, uğultu bir ton daha incelmiştir.

Tuhaf ama, ikisi de aynı an'da:

"Evet, ah evet işte..." diye fısıldamışlardır.

İki kuş birlikte havalanmıştır.

Notalar birbirine eklenmektedir.

Gerçekdışı bir durum yok. Buradasınız. Buradayız. Gövdenize dokunuyorum. Her dokunuşla içimin kuşları kanat çırpıyor, havalanıyoruz.

Dudaklarını kadının omuzbaşında gezdiriyor; omuzla göğüs arasındaki yumuşacık çıkıntıdan öpüyor onu. Bu aydınlıkta tenin donuk bir pırıltısı var. Ayrıca, omuzlarda belli belirsiz sarımtırak güneş çilleri. Donuk zemini ışıldatan yaldızlar; boynunda birkaç çizgi, gölgeli bölgeler; göğüslerse az önceki dikey gergin, atılgan biçimlerini dağıtmış, şimdi yatay, usulca iki yana, koltukaltlarına doğru akmış. Adam, avuçiçlerini onların üstüne değdiriyor, oradan usul usul aşağılara doğru iniyor; parmakuçları külotlu çorabın belağızından birazcık içeri süzülüyor, çok değil, birkaç santim; orada duruyor.

Küçük bir soluk alıp veriş:

Beklediğim gibi. Karın hafif çıkık, fakat derisi trampet benzeri gerilmiş değil.

Artan bir sevinçle ürperiyor adamın teni: Yanımdaki aşırı diriliğin, her çeşit sivriliğin acıtıcılığından arındırılmış bir gövde. Çıkıntılar ürkütücülüklerinden törpülenmiş, kasılışlar, gerilişler zamanın bilgeliği altında yumuşamış.

Apaçık anlaşıldığı gibi adam bu gevşekliği sevmekte. Sertlik ve gerginliklerle ilişkilerini koparmış olması, hattâ belki yalnızca bu, dokunduğu gövdeden ince derin tatlar derlemesine yetebiliyor. (Zeytini geri bırakışı, dilini kadının çene çukurunda dolaştırmak istemesi...)

Kadın da, teninden öte ruhunda sevinç ışıldamalarıyla parmaklarını yanındakinin boynundan omuzlarına, oradan kol üstlerine kaydırıyor; koltukaltlarına iniyor: Her şey nekadar uyumlu, hafif. Tepeler nasıl bir eğimle uzanıp gidiyor, koyaklar

ılık. Kınından çekilmiş kılıçlar, atılan naralar, batan, oyan süngü uçları yok.

Adamın karnını, karınaltını okşuyor. Sonra yüzüstü dönüyor, gevşek.

Adam, enseyi örten bir tutam saçı yana çekiyor, dudakları sıcak öpüşlerle enseden yana, yukarılara çıkıyor, kadının kulağını aranıyor; alevlenen diliyle dokunuyor kulağın bütün çevresine, içinde, dışında dolaşıyor; sonra yumuşacık kulakmemesini ağzına alıyor.

Düş değil, gerçek evet.

Domenico Scarlatti, asıl şimdi başladı.

Keman ve klavsen için sonat.

Ona soracağım, karşımda duran, cama bakan kadına:

Müzik seviyor musunuz?

Böyle sormayacağım. Sadece söyleyeceğim:

Müzik seviyorsunuz.

Evet.

Kulakmemesini emiyor.

Ahh, otlaklarda koşardık.

Ballıbaba toplayalım mı çocuklar?

Büyük oğlanlar gülüşürler: Evet, evet, eveeeet tabii, toplayalım ballıbaba, kadınbalı.

Büsbütün gülerler.

Ben ne yapacağım? Ne demeye getirdiklerini bilmiyordum, ama sevgilimle ilk defa kötü bir otel odasında nihayet seviştiğimizde, elime boza kıvamında bir sıvı değince kadınbalını da, erkekbalını da keşfetmiş oldum. Gittiğime seviniyordum, ama gittiğim için değil inanın, kadınbalına karşın bir türlü buluşamadığımız için. Fakat size bunlardan söz açmamalıyım. Tanışmıyoruz.

Sizi tanımıyorum ki, diye mırıldanmakta enginlerde kanat çırparken.

"Öyle mi?" demekte kadın da derin bir ürpertiye yakalanmış.

Ama kulaklarınızdan öpmüşlüğüm var.

Ağızlarından belli belirsiz küçük birer kahkaha fırlayıvermiştir. İkisini de derlenip toplanmaya çağıran iki küçük kahkaha. Zaten öyle yapmaktalar.

Kadın, parmak uçlarını adamın kalçalarında gezdiriyor:

Demek öpmüşlüğünüz var?

Adam, kulakmemesini bırakmış, dilini şakağa doğru götürüyor.

Evet, ama tadı değişik. Hiç tatmadığım kadar iyi...

Filmdeki kadın, her şeyi gördüm, diyordu, anımsıyor musunuz, ben her şeyi gördüm.

Erkek de, hiçbir şeyi unutmadım, diyordu.

Öyle mi diyordu? Sanırım bunu şimdi siz söylüyorsunuz. İyi ki tanımıyorum sizi. Bilinmedik, ezberlenmedik bir şeylerin kalmış olması, ikili ilişkilerde demek istiyorum, aşınmamışlık, aşınmazlık.. aşılmazlık.. bunun tadı...

Kadının dili dolanmaktadır. Yakalandığı güzel derin iç baygınlığı onu bütün adlandırmalardan, tariflerden hızla uzaklaştırmakta.

Tam da böyle bir yarı baygınlığın kucağındayken adamın işittiği klavsen sesi giderek bir iniltiye dönüşmüyor muydu acaba? Bu bir ân onu irkiltmedi mi? Kollarındaki neredeyse başlayacak:

Onları yakalatmışlar, bunu nasıl bilmezden gelirsin? Arkadaşlarımızı unutup da benimle sevişmeye nasıl dalarsın böyle? Ben unutmadım. Unutamam da!

İşte şimdi başını hızla itecek, kendisini öpüşlerden kurtaracak, kalkıp yatağın kıyısına oturacak; o kadar duyarsız mıyız, diye ağlayacak.

Adam dilini şakaktan yeniden kulakmemesine doğru indi-

riyor, ağzına alıyor, ısırmadan, incitmeden uzun süre ağzında tutuyor, onu dinliyor. Çünkü konuşkan bir kulakmemesi bu. Ona, istediğiniz kadar tadabilirsiniz, diyor. Ben de hoşlanıyorum, diyor. Sizi itmeyeceğim hayır, diyor. Sonra da soluğunu tutup adamın fısıltılarını dinliyor.

Kemanın yayı tellerde kesiksiz kaymakta, klavsen yanıtlamaktadır.

Neden sonra kadın hafifçe kayıyor, yan dönüyor; adamın başını elleri arasına alıyor, biraz aşağı çekiyor; yanağını göğüslerine dayıyor, dudaklarını saçlarına gömüyor.

Dinliyorlar.

Birbirlerini işitiyorlar.

Hiçbir şeyi unutmuyorsak, bizi, şimdiyi, bu zamanı da unutmayalım. Bu güzel oda müziğini unutmayalım; direnişini çalgıların...

"Evet," demektedir adamın sesi,

şiir tınısı veren bir "evet."

Kadın yine yumuşak geçişli bir durum değişikliği yaratmakta. Eli, yanındakinin kalçalarını örten külotu sıyırmaya başlamıştır. Adam da yassı kalçasını usulca kaldırıp külotun bacaklarından sıyrılmasına yardımcı olmaktadır. Kadının külotlu çorabı ise hâlâ bacaklarında, örtünün kıvrımları arasından seçilebiliyor; çorabın güneş yanığı bir rengi var. Şimdi ondan sıyrılmanın devinimi başlıyor; kadının eli çorabının bel lastiğine gidiyor. Fakat adam bu eli orada tutuyor, bekletiyor. Böylece kendini daha derin hazlara doğru sürüklerken kadını da bir kere daha sevindiriyor, denilebilir. Karşılaşıp derinlemesine buluştuğum bu kişi, dokunuşların gizinden, bu gizi ağır ağır çözmekten de tatlar derleyecek, diyen bir sevinç.

Adamın eli, bir onaylama belirtisi gibi karnın üstünde durdurduğu eli usulca sıkıyor, sonra onu avcunda okşuyor. Kadınsa, başını yastıktan biraz kaldırmış, boynunu uzatmış, adamı gözkapaklarından hafifçe öpüyor:

Demek sizi götürecek kalkmakta olan bir tren yok?

"Evet."

Bu şiirli tınıyı veren ağzın üst dudağının sol kıyısındaki sütlü kahve küçük et benini de tam o ân seçmiştir kadın. Göz kapaklarını öpmekten dönen dudaklarını oraya değdirmek için güçlü bir istek duymaktadır. Bu ben sanki daha önce yoktu, şimdi yataktayken belirdi.

Garsonun bir tepsi üstünde şarap şişesiyle kendilerine doğru gelmekte olduğunu adam ne zaman seçmişti peki? O en tatlı gülümsemesiyle gülümseyerek:

"Yemeği beğenmediğiniz için cezalandırılıyorsunuz" dememiş miydi? "Geç de kalsa, tek başına da olsa, bu şarabı içeceksiniz galiba?"

Kendisi de aynı garsonu üstü yazılarla dolu aynanın başka bir küçük alanındaki yansımasından seçer gibi olmuştu, ama onu hiç görmemiş olmayı yeğleyip başını hemen çevirivermişti. Adama bakmıyor, ancak onu görüyordu, işitiyordu. Aynı tatlı gülümseyişle:

"Öyle mi?" dedi galiba. Demedi mi?

"Evet," dedi adam da; şiir dolu bir "evet."

Garson da, tepsi üstündeki şarap şişesi de gözlerinden silinmiş, bu kez önden ve ağzıyla değil, parmaklarıyla kadının öteki kulakmemesini bulmaktadır.

Bir yontu ustasının mermere dokunuşu, onu yoklayışı gibi dokunuyor oraya. Keman ve klavsen seslerini izleyerek, baş ve işaret parmakları arasında kadife yumuşaklığını duyuyor.

Kalıcı anlam kazanabilecek mermer bu işte, diyor keman. İşte odanın okşayan sütmavisi aydınlığı.

Klavsen neredeyse sarsılıyor. Kadının bedenine büyük bir dalga yayılıyor; kendini bu dalgaya bırakırken: Korkma, demektedir sanki, korkma. Külaltı olmak yok.

İşte odanın sütmavisi okşayıcı aydınlığı. İşte dudakları onun. Dudaküstü beni işte. Birlikteyiz. Birbirimizin tenlerinde geziniyoruz.

Yumuşak. Hafif sallantılı.

Çok iyi.

Çok çok iyi.

Daha iyi.

Adam, avcundaki eli, kuşun tüylerini okşar gibi okşamaktadır. Dudakları kadının dudaklarını aramakta.

Öpüşüyorlar. Uzunca bir süre. İçlerinde eriyişlerle.

Keman ve klavsen birlikte yükselmektedir.

Sular da.

Yosunlar topluca salınmakta, incecik, tüysü uçları deniz kestanelerinin duyargalarına değmektedir.

V
Geçiş
(kesintili, titrek:)

Adam, biri dürtmüş gibi belli belirsiz sıçramıştı:

"Bir şey mi söylediniz?"

"Daha iyi," diyordum.

Karşısındakinin öpüşlerle sevinç çiçekleri açmış yüzü hâlâ o tatlı gülümseyişinde. Neden irkilmişti o halde?

Garson çoktan gelip gitmemiş miydi? Masayı silmemiş miydi, devirdiği martini kadehinden ötürü kirlenen masayı? Kadının önüne bir şişe beyaz şarap bırakalı çok olmamış mıydı? Camın soluk aynasında şekiller kımıldanmaktaydı. Ama artık epeydir oraya bakmamaktalar, orada değiller. Bir odanın sütmavisi aydınlığına yerleştiler.

Parmak uçlarını yeniden kadının omuzlarında, boynunda dolaştırıyor. Ama şimdi daha aşağılara inmeyi ya istemiyor, ya buna yüreklenemiyor.

Kadın, soluğu kesik, bekliyor. Adamın dudakları boynunun hemen bütün noktalarına tek tek değmekte. Fakat, bu bile onu bir ân içine düştüğü tutukluktan kurtarmışa benzemiyor.

Müzik gerilemiş, belki büsbütün susmuş.

Adamın iç sesi titrek:

Sevişmelerimiz hep yarım kalıyor. En duyarlı noktası hep mi değişiyordu, yoksa ben hiçbir zaman bulamadım mı o noktayı? Belki de böyle bir nokta yoktu.

Usul usul okşadığı elle birlikte kendisininkini de getirip kadının göğsünde kenetliyor, orada dinlenmeye bırakıyor şimdi.

Deniz kestanelerini örten gelgitli suyun yüzey titreşimlerinde dıştaki esintiler kadar içteki güçlü devinimlerin de payı yok mu acaba? Dış uyarılar baskınlaştığı oranda içe çekilen o gizli güç kaynağı. Zaman zaman dürten, sıçratan?..

Telefon kesik kesik çınlamaktadır.

Kesik kesik çalmıyormuş, sürekli ve yüksek perdeden çınlıyormuş.

Yine de ne adam, ne kadın almaca doğru en ufak bir harekette bulunmakta... Bunun yerine, görüldüğü gibi, yepyeni güçlü bir atılımla göğüslerini göğüslerine, karınlarını karınlarına sıkıcı yapıştırıyorlar; bir duraksamayı altetmeye, bir kesintiyi yenmeye çalışırcasına sarılıyorlar birbirlerine. Kadın adamın dudaklarından üstüste öpüyor. Adam, dil ucunun isteklendirici bir hareketiyle kadından onu ağzına almasını diliyor sanki ve dileği beklediğinden öte bir hazla gerçekleşiyor. Sonra da kendisi, oburlukla değil, iyi bir ağız tadımcısı olarak dudakları arasından ağzına kayan dil ucunun tadına bakıyor.

Telefon zili son birkaç kez daha çınlamıştır.

Adam da, son bir kez ve çok uzaktan işitiyor bu sesi. Dilin ağızdan usulca geri çekildiği bir aralıkta ise, yani neden sonra, hemen hemen fısıltıyla soruyor:

Bir şey işittiniz mi?

Evet, diyor kadın da, sesinde tereyağında erimiş taze peynir kıvamıyla, evet; sizi.

O zaman adam, dudaklarındaki coşkulu çırpınışları doğrudan onun bedenine aktarıyor:

İşittiğimi daha iyi anlatacak bir şey bulursam, söylerim.

Yepyeni bir parça, uğultularla, görkemli bir başlangıç yapıyor.

Telefonun zili durmak bilmiyordu. Sürekli çalıyordu.

Açmasak olmaz mı, demiştim ona.

Açmasak olmaz, dedi. Haber vereceklerdi. Onları eve almamız, burada saklamamız gerekiyor.

Hemen giyinmek zorunda değilsin ki?

Giyinmezsem nasıl yatışırım karıcığım?

Genç koca telefona, evet, anladım, buradayız evet, bekliyoruz, oldu, tamam... derken giyindi. Genç kadın da kasıklarının sızısını taşıyarak. Asılarak. Asılmışlar. Giyindi. Bir hastaneye, ameliyata, bir tutukevine, yeşillikli bahçeler dışında nereleri varsa hep oralara sürüklenerek. Menekşelerin, gül kokularının dışına, dışına, bütün kanat çırpışların, teninin, kendisinin dışına...

Geldiler. Dört genç. Altıydılar, ikisi eksik. Geldiler. Hepsi, sarıldıklarını bile anlamaksızın birbirlerine sarılıp ayrıldılar. Hayır canım, merak edecek bir şey yok, tabii burda kalacaksınız, ya nerede? Bakalım. gitmeniz gerektiği zamana kadar.

İlk karşılaşmadaki kucaklanma, kucaklaşmalar dışında artık kimse birbirine dokunmadı. Yanaklara birer sıcak öpücük bile kondurulmadan, gerginlikle. Bekleyiş.

Asıl bu aşk, en güzel birliktelik, diye geçmiştir genç adamın içinden. Kadın, kasıklarındaki sancıyı bastırmış, hiç yokmuşa getirmiştir. Birbirlerinden bir an'da kopma utkusu, böyle bir övünçle...

Bunun da bir aşk olmasına, özdenetimlerinin karşısında gururla, saygıyla eğilmesine karşın genç kocanın önündeki kabarıklığın bir türlü sönmediği anlaşılıyordu; daracık evde altı kişi, banyo tuvalet kapılarında birbirlerine çarpıyor, mutfakta, kapı aralıklarında gizlice karısının memesini sıkıyordu. O da kocasına:

Bu gizli dokunuşlardan iğreniyorum, demiş.

Ama, diyesi kocası da gözlerinde sahtekâr bir ışıltıyla, –sahtekârlık tanımı kadınındı– kimbilir daha kaç ay kadın yüzü görmeyecek bu genç insanlar önünde dikkatli davranmalıyız; onlara erişemeyecekleri bir ciğeri –meyveyi, bile demeyi akıl edemeyerek evet, ciğeri, diyerek– gösterip geri çekmenin insanca olacağını düşünmüyorsun herhalde? Anlayış hazinemizi ku-

rutmamalıyız. Karısı ise, nemli, verimli kadınlık hazinesinin kupkuru kesildiği an'da işte, kapı aralarında memelerimi çimdiklemenden iğreniyorum, diye haykırıvermiş.

Odanın hafif gölgeler edindiği sütmavisi aydınlığında sevişenler ne zil işittiler, ne kadının çığlığını. Onların işittiği, usul titreşimler, ağırdan başlayıp coşkuya doğru yol alan ten melodileri. Kesintisiz, uyumlu.

Genç kadın da neden sonra, anlayışlı olmam gerek, diyordu.

Biz hep anlayışlı olduk sevgilim, olmadık mı?

Evet, diyordu öteki de, kendimize saygımızı kaybetmedik.

Başkalarının da saygısını kazandık, kazanmadık mı?

(Delikanlılar yer yataklarında uyuyorlarmış,
çok yorgunlarmış.)

Bak işte, onların da saygısını kazandık,
kazanmadık mı?

Ne kazandık, demiştin?

Onların hepsinin, diyorum da..
herkesin sevgisini kazandık, saygısını yani.

(Genç koca, doğrudan karısının
iki bacağı arasına girmek istiyormuş,
fakat artık çok saygı kazanmış biri olarak
içdenetimini yeniden yardıma çağırmış.
Böylece kendine daha da fazla
yücelik duyguları edinmiş olabilir.
Bir özveri kahramanıdır,
bir özgeçi yıldızı, bir, bir...)

Uzun sözün kısası, kestirip atıyor:

Vicdarın rahat.

Karısı da:

Evet, öyle, demektedir. Vicdan koltuklarımız çok rahat. Vicdan döşeklerimiz de. İyi ki krediyle satıyorlardı da alabildik.

Bence yine de daha güven verici bir yerde yaşamalıyız, böyle borçlan borçlan...

Ne demek yani? Nasıl güven dolu bir yer?

(Öyle ya, söyle bakalım küçük hanım, nasıl güven dolu bir yermiş bu, öyle bir yer mi varmış? Eğer analık rahminin dışındaysan, tamam! Bir elin yağda, bir elin balda güven dolu yer yoktur artık.)

Ona kalırsa genç kadın
çok alçakça davranıyordu.
Şu söylediklerine bakın hele bir:

Sadece sevişirken, başka hiçbir zaman değil, sadece ikimiz sevişirken kendimiz olabileceğimiz bir yer, demek istiyorum. Kesilmeden, doğranmadan birbirimizi tanıyabileceğimiz bir yer, anladın mı?

(Yanıt yok. Ancak kocanın yüzünde iri bir küçümseme böceği.)

Plak çizik. Kemanlar, piyanolar cızırtılar takırtılar arasında ölmekte, fakat kadın inatla sürdürmekte (niyeyse?):

Anladın mı? Kendimiz olabileceğimiz bir yer. Bu hakkı kazanmadık mı?

Hakkı mı dedin?

(Surattaki böcek yüzlerce yavruluyor ve her yavru an'ında iri bir düşman böcek oluyordu. Efendim, delikanlılardan birinin adı Hakkı imiş de, kocanın dili ondan böyle çözüldü, diye anlattı başkaları. Artık o kadarını da sanmıyorum ya, anlatanların yalancısıyım:)

Hakkı dedin, Hakkı dedin, Hakkı dedin! Benim yatağımda elin Hakkı'sını sayıkladın. Hakkı orada uyuyor, ben burdayım, burda olan benim, ben, ben!..

Sen yoksun, demiş kadın da. Ben de yokum. Hiçibirimiz yoğuz.

Kendimize saygımız yok,
güvenimiz yok, sütmavisi
yok!..

Sonra da:

Kupkuruyum, diye ağlamaya başlamasın mı?
Mehmet Akif Ersoy'u kazandık ya, diyesiymiş Hakkı da.

O günü unutursak, bugün çok güzel bir gün. Kadın yürekli olabileceğini hissediyor, erkek şiirli bir sesle onun kulağına hoş şeyler fısıldıyor. Perdelerin ardından vuran ışık, güneş hafifçe yer değiştirmesine karşın odayı hâlâ dingin, iki gövdenin birbirini tam anlamıyla tanımasına izin verecek güvenli sütmavisi bir aydınlıkla dolduruyor. Plaklar yeni. Kemanlar, allegro.

Adam, kadının avuçiçlerini öpüyor, sonra bileklerini; karnını karnına bastırıyor; öpüşlerine küçük bir ara verip parmaklarını onun saçlarında dolaştırıyor; alna düşen bir tutamı yukarı kaldırırken soruyor.

"Neden, yazık, dediniz?"

Kadın çenesini yukarı kaldırıyor, öpülen avcunu kendi ağzına götürüyor, orada adamın öpücüğünü öpüyor:

"Yoo hayır, yazık, demedim. Yakın, diyordum." Müzik ne kadar yakın...

Adam hafifçe gözkapaklarını indiriyor, maviliklerde yüzüyor, bu sesi içine çekiyor sanki:

Ne? Nedir o kadar yakın olan?

Kanatlarınız.

"A, evet!.."

Kanatlarınızın, enginlerde süzülürken de böylesi yakınımda olması, böylesi okşayıcı, güven verici...

Ama ben, kanatları usul usul tenime vuran sizsiniz, diyordum.

A, evet, diyor kadın da hiç şaşırmadan. Adamın başını yeniden avuçları arasına alıyor, yastığın üstünde yüzünü kendi yüzüne doğru çeviriyor. Gülümsüyorlar. Daha çok göziçleri gülüyor.

Adamın dil ucu, hiç kanmazca bir kez daha kadının çene çukurundan başlayarak çene altına kayıyor. Usta bir kemancı-

nın yayı teller üstünde nasıl kayarsa, öyle. Kadın da, bunu daha martini zeytinini dudaklarında gezdirirken yapmak istiyordu, diye düşünüyor galiba; tenini saran tende daha derinlemesine yerleşebileceği kuytuluklar aranıyor.

Aranıyor, evet tabii, aranıyor ama, bir savaş muhabiri nasıl bütünüyle sevişmeye verebilir kendini?

Neden vermesin ki? Hayatın o yanı başka, bu yanı başka.

Ne olsa, en azından boşaldıktan sonra menisinde cesetler yüzüyordur.

Bunu da nereden çıkarıyorsunuz?

Dünyanın iklimi değişiyor da. Kuzey ısınıyor, güney soğuyor.

Eh evet, birtakım değişiklikler var. Arzın çekirdeği soğuyor aslında meselâ...

Emin misiniz?

Neden?

Hayatın o yanının başka, bu yanının başka olduğundan?

Çocuk musunuz, hem de nasıl! Onu geçin, üstelik cinayetler, ölümler, kan, şiddet cinsel gücü artırır, isteği körükler.

Yaaa? Neyse ki sorun sadece cinsellik değil.

Elbette cinsellik! Siz ne sanıyorsunuz? Savaşlar olacak da, savaş muhabirleri olmayacak mı sanıyorsunuz? Menimizde cesetler yüzerse de yüzer! İşin iyi yanı da bu zaten, hem savaşların, hem savaş muhabirlerinin olması!..

Fakat öyle ya, adamın dili kadının çene çukurunda gezinirken sanki bütün ordular, hepsi "Devam, devam!" demektedir.

Devam, devam, ara verme, devam et, devam!.

Elektrogitarlar patlamıştır. No Love Make War Topluluğu çığlık çığlığa:

don't give up! don't give up!

Delenda est Carthago!

(Patlayan belki de elektrogitarlar değildir, çünkü kadın BEN HER ŞEYİ GÖRDÜM demekte, tenine dokunduğu çekik

gözlü erkeğin önünden yanmış cesetler geçmektedir. SEN HİÇBİR ŞEY GÖRMEDİN. Burunlarda yanık et, kemik, kıl ve aşk kokusu.)

Kadınla adam, kulaklarına biri bir şeyler fısıldamış gibi duruyorlar. Birbirlerinden büsbütün kopmaksızın, küçük küçük soluklanarak dinliyorlar. Fısıltılar sürüyor: Devam, devam. Yakın değişleri, dokunuşları bize unutturan her yıl, her ay, her gün ve her şeye karşı devam. Bizim yerimize mektuplarımızı kucaklayıp öpen sevgililerimiz için, bizim tenimiz yerine kanlı gömleklerimizi koklayanlar için, devam...

Burunlarda yanık ve kan kokuları, kulaklarda ise dokunaklı esintiler bırakarak uzaklaşıp yaklaşan, yaklaşıp uzaklaşan fısıldayışlar, bir çeşit yaprak hışırtısı.

Dışarda rüzgâr mı çıktı, ne oldu?

Elektrogitarların abartılı "don't give up!" çığlıkları bu fısıltıları, kemanların gamlı iniltilerini bastırmaktadır sanılabilir, ama pek de öyle görünmüyor.

Kadın şimdi gitgide sönen gitar sesine kulak kabartmış:

"Siz de işitiyorsunuz, değil mi?" diye sormaktadır adama.

Adam da başını yukarı aşağı sevimli sevimli sallayarak şöyle yanıtlamakta onu:

"Vazgeçme, devam... Yani çalınan parça, buydu yanılmıyorsam."

Sözlerine dikkat etmemişim, "nekadar yakındı" oysa az önce.

"Neden, yazık, dediniz?"

"Yazık, demedim, hayır." Müzik nekadar yakındı oysa, "yakın" diyordum.

Tenlerinin dokunuşunu yeniden duymaya başlamışlardır.

Adam parmaklarının ucunu külotlu çorabın bel lastiğinden birazcık içeri sokmuş, kadının beliyle kuyruk sokumu arasını okşuyor.

Vazgeçme, devam. Kadın, demek buydu şarkının sözleri?

diyemeyecek kadar yeni iç erimelerine tutulmuştur. Bu nedenle yalnızca tümcesinin sonunu söyleyebilmekte:

"Vaz mı geçtiniz?"

Adamın eli az daha aşağılara, kalçalara doğru inmekteyken buğulanmış sesi:

"Neden?" diye sormaktadır.

Kadın ise küçük bir kız kıkırdayışıyla gülmekte:

"Acılı tavuktan..."

Bunu der demez çoraplı bacaklarından birini kıvırıyor, dizini yanındakinin iki bacağı arasına sokuyor, sıkıca yerleştiriyor o dizi oraya. Adam da bu arada, bir delikanlı gülüşüyle, "şey" demektedir, "aslında..." Fakat şarkıyı düşünelim, devam, vazgeçme, diyen şarkıyı...

Kadın dizini bulunduğu noktada usul usul oynatıyor. Denizin suyu yosunlu kayaları yalıyor; deniz kestaneleri suyla bir açılıp bir örtünüyor; diz hareketi de buna denk bir ivme kazanıyor.

Kaçının demiştiniz, sekizinin de mi diz yerinden kopmuştu bacakları?

Ya o çocuklar! Bütün kemikleri kırılmış; ikisinin kafatasında birer delik ve kan eli.

Bir savaş gözlemcisi sevişirken bunları unutabilir mi sizce?

Atı vuran adamın da vurduğu atı unutamadığı biliniyor.

Atın gözü hep ona bakar, nereye gitse onu izlermiş de...

Evet... Ömürboyu.

Fakat ötekiler, onlar? Onlar hangi atı vurdular?

Onlar vurulan atlar. Gözleri üstümüzde olanlar.

Bir sigara içmek istiyorum.

Bana da ver.

Konyak da ister misin?

Konyak, vokta, sert bir şey. Ne olursa olur... İçim üşüyor.

Giyiniyor musun?

Evet. Giyinsem iyi olacak.

Haklısın, tadı yok. (Sarıl bana ruhum, üşüyorum.)

Ellerini yanındakinin omuzlarında, boynunda, göğsünde dolaştırarak:

Çok tatlısınız, diyor kadın. Sıcak ve tatlı. Bir erkek teninin bukadar yumuşak, böyle ipeksi olabileceğini düşünemezdim.

Bu, ışığın yumuşaklığından olabilir, diyor adam da, biraz utangaç; çorap lastiğini belden aşağı hafifçe kaydırıyor.

Hep sevişelim olur mu? Her noktanıza dokunmak, her noktanızı öpmek istiyorum. Değmek, değmek...

Dizini bacaklar arasından çekiyor, çorabın kalçalarından aşağı yavaş yavaş sıyrılışına yardımcı olmak istiyor. Elleri oylukIara, dizlere, bacaklara doğru birlikte kayıyor, derken parmaklar birbirine kenetleniyor ve şimdi kim kimi okşuyor; herkes kendi kendinin bacaklarında, karnında, belinde mi geziniyor, pek belli olamıyor. Ancak hazzın saç diplerini ince ince terlettiği seçilebilir.

Yerküre çekirdeği soğuyormuş, diyorlar.

Buna inanmamız için bir neden var mı?

Kuzey Kutbu da ısınıyormuş.

Gördünüz mü?

Yerküre merkezi soğuduğu için ısınıyormuş.

Şakayı seviyorsunuz. (Bir ân.) Bana kalırsa, soğuyan her şeyi sizin nefesiniz ısıtıyor.

Nefesiniz.. sıcacık.

Ruhum açıkta kalmadığı için.

Kadınla adam, kenetlenmiş parmaklarla birbirlerine alevli öpücükler armağan ediyorlar. Bu arada kadın, küçük kalça hareketleriyle de çorabın ayaklarından bütünüyle sıyrılmasını sağlıyor; boşta kalan eli ise, gövdesini bütünüyle kendisininkine yapıştırmış adamın sırtını buluyor; parmakları omurga kemiği üstünde yukardan aşağı, aşağıdan yukarı gidip geliyor:

Gerçekten gördünüz mü o çocukları?

İkisinin kafatasında birer delik vardı.

Bileklerini taşla kırdıklarını da mı gördünüz?

O zaman gözlerimi kapamıştım.

Benim karşılaştığım kadınsa, lütfen hayatımı dinleyin, dedi. Çok acıklıdır. Bu acıklı hayatın bir film olmasını istiyormuş da. Önce babası çok kazançlı bir satış yapmış bu hayat üstünden, sonra kocası biraz daha kazançlı bir iş yapmış ömründe tek bir temizlikçi, tek bir ahçı, tek bir çamaşırcı, tek bir sökük dikikçi, tek bir metres tutmadan, bir kere bile geneleve gitmeden; daha sonra oğlu çok kazançlı bir iş yapmış, selâm da söyleyin anneme, sandığını sepetini satsın da.. diye diye; ondan sonra da torunları her şeyi yok pahasına kapatmışlar. Torunun oğlu sonuçta, kaldırın bu bunağın leşini buradan, diyerekten belediyeye başvurmuş. Ben de zaten kendisini belediye çöp kamyonu üstünde görmüştüm; rastlaşmamız böyle oldu. Bir yığın soğan patates kabuğu, çürük kereviz sapı, yumurta kabuğu, deterjan kutusu, çamaşır suyu şişesi, toz yumağı, çul ve çaput, sıkılmış portakal kabuğu halinde oradan bana sesleniyor, hiç aşk yapmadım, hayatımı film yapın, hayatımı film yapın, diye haykırıyordu!

Adam, omurga kemikleri tek tek okşanırken bacağının birini kadının bacağına hafif hafif sürtüyor:

Sonra o filmi yapmışlar mı?

Yapmışlar. Ortaya çok eğlenceli bir şey çıkmış. Kadını kadınlarevine kapatmışlar, orada bulaşık yıkamış. Daha organize bir yıkama hali...

Savaş filmlerini de çok eğlenceli çekiyorlar.

Nasıl yani?

Yani aynı filmi sık sık çekiyorlar, demek istiyorum. Hoş bulunmasa çekmezlerdi, değil mi?

Kadın derin bir soluk almıştır. Buna bir iççekiş bile diyebiliriz. Sol bacağında ince ince karıncalanmalar duymakta, sağ ayağını sol ayak bileğine sürtmektedir.

Saat kaç olmuştur?

Adam da, gözlerinde bir bardağa boşaltılan beyaz şarap

imgesi, belkemiğinde ise tatlı ürpertilerle bacaklarına durum değiştirmekte, bunu hemen hiç sezdirmeden, kayar gibi yapmaktadır; gören her kimse, güzelduyuyu hiçbir biçimde bozduklarını söyleyemez. Fakat adama sorulsa, ayaklı şarap bardağının ince uzun boynunda gidip gelen kadın parmağını çok çekici, erotik bulduğunu söyleyebilir.

Öyle mi diyorsunuz?

Ben öyle algıladım.

Fakat yalnız bu değil herhalde?

Yalnız bu değil, elbet. Kadehin boynunda gidip gelen parmaklarınız pek çok şeyden sadece biri.

Susuyorlar. Tenin bütün çağrılarına kulak veriyorlar.

İkisinin de gözleri kapalı. Kadın, kirpiklerinin arasından ve bukadar yakınından adamın gövdesini büyüteç altında kalmış parçalar olarak seçiyor. Biraz kulakucu, üstünde seyrek birkaç kılla bir omuzbaşı bölgesi, yanağın, yarın sabaha kadar ağır ağır sürgün verecek sakallarının habercisi külrengi kıl dipleri, burnun bir kanadı, içinde kısa kıvırcık kıllarla bir burun deliği. Biraz şaşkınlıkla kendisine hiç itici gelmediğini ayırdettiği o küçük sevimli ben ve buruniçi karanlığı, evet, kıvırcık kıllar, kızılımsı kılcal damarlarla iticilik şöyle dursun, çekici, hatta kışkırtıcı bir burun deliği bu; baş ve omuz bölgesinden biraz uzaklaşıp gövdenin tamamını görmeye itiyor; isteği duyan bu itiye uyuyor, kendini hafifçe geri çekiyor, başını belli belirsiz arkaya atıyor, yine de bu uzaklıktan yakınındakinin sadece başla karın bölgesi arasını parça parça görebiliyor. Sular altında çıplak, yanyatmış mermer yontu. Alt yanını kumların örttüğü yontu. Sanki canlı, kımıltılı.

Bu kıpırtılılık kadını yeniden kendine, ta yakınına çağırıyor olmalı, çünkü gövdesi mıknatısla çekilmişçesine yine adamınkine yapışıyor; çekim öylesi güçlü ki, kadın bütün bütüne bu kıpırtılı bedenin içine girip orada eriyebilir ya da onu kendi içine alabilir.

Bu durumda kollar sarılmaya, kenetlenmeye yetmemektedir. Bacaklardaki karıncalanmalar artmakta. Sonuçta kadın üst-

teki bacağını önce havaya kaldırmakta, bir kavisle adamın beline sarmaktadır. Hem de ipek bir boyun eşarbıyla sarar gibi.

Tedirgin ürpertiler siliniyor; yerini coşkulu bir yükselişe bırakıyor. Adam, başını dayadığı göğüs, sokulduğu boyun altında köprücük kemiklerini ısı derecesi çok daha yüksek öpücüklere boğuyor. Eli, belini saran bacak üstünde koşuyor, aranıyor, sabırsızlanıyor.

İkisi de kayıyor. Derin sularda yüzüyorlar. Sonra birden, aynı ân'da suyun yüzüne çıkıyorlar.

Saçlar ıslak. Çeneyle alt dudak arasında tuzlu ak köpükçükler.

Duruyor, soluklanıyorlar.

Klavsen, birbirine uyumlu iki nabız atışı sesi vermektedir. Herkesin işitebileceği kadar yüksek atışlar.

Kadın, derin sulardayken ağzına aldığı kulakmemesini şimdi iki parmağı arasında okşamaktadır. Adamın bir avucu, bütünüyle dokunarak değil, ancak belli belirsiz değerek onun teninde; karnında, meme üstlerinde gezinmekte.

Solukları ağır ağır yatışıyor.

"Şarap size değilmiş," demektedir biri, utangaç.

Öteki de neden olduğunu artık bildiği bir iç kalkıp oturuşuyla, gözlerini hafifçe kaçırarak:

"Ben de şarap bardağından su içiyorum zaten," demektedir.

İşitiyorum. Görüyorum da.

Adam biraz afallamıştır.
Az önce bir bardağa
şarap boşaltılmadı mı?
Kadının parmakları kadehin
boynunda inip çıkmadı mı?
Sorular hemen siliniyor.

Viyola adamın şiirli ses tonuyla girmektedir sahneye. İkinci keman incelikle bir adım geri çekilmekte, birinci keman viyolanın girişini selamlamaktadır.

VI
Deniz Mağaralarında Uğultular
(tutkulu, çekici/gamlı, iniltili:)

Adam, elinde olmadan derin bir soluk alıp vermiştir:

Beni içinize almışsınız gibi duyuyorum kendimi. Olağanüstüydü. Öyle ki, yeniden dalmamak için güç tutuyorum kendimi.

Kadın, başını camdan yana çevirmiştir. Zamanı anlamak için değil, oradaki yansımalarının hâlâ öyle üstüste, içiçe durup durmadığını bilmek için belki. Belki de odanın sütmavisi aydınlığındaki gölgelenmelerden çok hoşlandığı için:

Bu mavilikler derinleşecek, daha koyulacak ve beni hep çağıracak.

Dönüyor, buğulanmış su bardağının ıslaklığında parmaklarını dolaştırarak adama bakıyor.

"Bir şey mi demiştiniz?"

"Şarap size değilmiş, diyordum."

"A, evet. Ben de şarap bardağından su içiyorum zaten, bakın."

Birbirlerine biraz daha açık gülümsemektedirler.

"Evet."

Garson hiç gelmese de olur, telefon hiç çalmasa, burada böyle kalsam... Öpüşlerinizden mutlu oluyorum, okşayışlarınızdan. Gövdelerimizin yanyana, içiçe derinlere kulaç attığını duyuyorum, bundan tenötesi tatlar devşiriyorum.

Kadın onu yanaklarından, alnından, gözlerinden ardarda öpüyor:

Beni tanıyor, beni tanıyor!

Adamın eli karından biraz aşağıya, küçük tepecik üstüne kayıyor, parmakları orada da dokunmakla dokunmamak arası halkacıklar çiziyor:

Ah, siz beni tanıyorsunuz!

Parmaklarını karın altındaki tepecik üstünde biraz daha dolaştırıyor: Burada kalmalı mıyım, yoksa ilerlemeli miyim?

Bütün sorun, acele etmek durumunda kalabileceğimiz, diye fısıldıyor kadın.

Adam elini usulca geri çekiyor, çarşafın üstünde onun elini buluyor; tutup sıkıyor:

Acelem yok. Sakin olun.

Kadın da sıkıyor adamın elini: Trenin sizsiz gideceğini biliyordum.

Sırtüstü dönüyorlar. Birbirlerini sımsıkı tutmuşlar. Yüzleri tavana dönük, gözkapakları yarı örtük.

Dinliyorlar.

Viyoloncello uğultularla yaklaşıyor.

Deniz mağaralarının çok daha uzaklarda,
daha derinlerde olduğu söyleniyor.

Dayanışma olmasa, gidilemezdi.

Karşılıklı yardımlaşma olmasa, biz hiçbirimiz sağ çıkamazdık oradan. Kadınlar aybaşı pamuklarını paylaşırlardı. İlaçları da paylaşırdık, vitamin haplarını falan. Çocukları, tabii asıl çocukları... Onları beslemeye, okşayıp öpmeye gücü kalmamış anaların yerini ötekiler almaya çalışırdı.

Kadın bir yanağını adamın yanağına bastırıyor:

Bana bunları anlattılar işte, demişti. Gittiğim her evde, uğradığım her mahkeme kapısında, bir zamanlar tutuklu kalmış, yıllarca koğuşlarda yatmış kadınlar bunları söylediler. Ben de

onlara, ya şimdi ne yapıyorsunuz? dedim. Onlar, şimdi de sevişirken erkeklerimizle dayanışıyoruz, yanıtını verdiler. Herbirimiz ötekine karşı anlayışlı olmaya çalışıyor, dediler. Gözlerini kaçırdılar, ses tınılarında bir içtensizlik sezdim. Peki, dedim ben de onlara, başarabiliyor musunuz? İçlerinden yalnız birinin açıksözlü davrandığını sanıyorum. Çünkü o, bilinen bir şey bilinmiyormuş gibi yaşanamaz ki; zaten affetmek de onur kırıcı olurdu, dedi. O zaman biraz ürktüğümü itiraf ederim. Zaten affetmek onur kırıcı olur, diyordu kadınlardan biri. Düşünün, daha minicikken kardeşleri kül edilenler bugün başkalarını yakıyorlar da...

Şimdi elbette sorabilirsiniz; ne münasebetle, diyebilirsiniz, kadının kocası zaten savaş muhabiri değil miydi ve karısının bilebileceğinin çok ötesinde, bütün dayanışmalara karşın önlenememiş, önlenmemiş ölümler tanımamış mıydı? Dizden kopan bacaklar, parçalanmış kaburga kemikleri, taşla kırılan yeniyetme bilekleri, kent alanlarında akan kan, tarlalarda kan izi? Bırakın bizi, biz kendi hesabımızı kendimiz göreceğiz, diyen çığlıklar işitmemiş miydi?

Ya da kahvede jandarmalar olurmuş. İnsanlar o gün birkaç genci yakalattıklarını konuşurlarmış; şakalar, takazalar arasında jandarmalarla birlikte pişti oynarlarmış: Çakmağı sen aldın, yeni damadın şeyini de ben istiyorum haaa!

Bizse üstte tahtaları gıcırdatıyorduk. Daha ötede, kahvenin açığında, tozlu, orasına burasına yapağılar, naylon torba parçaları takılmış zengin çalının dibinde yoksul bir köpeğin yakaladığı kemik parçasını kemirdiği işitilirdi. Onun hırıltıları bizimkilere eşlik ederdi. Köpek jandarmalardan birinin mi, köylülerden birinin mi, bilemiyorduk.

Bunu düşünmen saçma. Sahipsiz bir köpek. Herkesin olabilir.

Birbirine kenetlenmiş parmaklar gevşiyor. Kadın elini usulca çekiyor, getirip yanındakinin öte yanına, yatağa dayıyor. Doğruluyor. Sonra sağ elini dayıyor, biraz daha kalkıyor ve bir süre öylece altındakini örten gölgelik gibi duruyor; ardından

yavaş yavaş iniyor, bedenini adamın bedeni üstüne yumuşacık seriyor; karnını onun karnına, göğüslerini göğsüne yapıştırıyor. Adam, üstündeki kadına kendine gevşekçe bırakmıştır, fakat çok geçmeden ellerini kalçalarına koyup bastırıyor. Karınlar, karınaltı kuytulukları ve tepecikleri karşılıklı her milimetrekarelerine değene dek yineliyor bunu.

Şimdi kadının bacaklarını biraz yukarı çektiği, dizlerini büktüğü, altındaki karınla karnı arasında belli belirsiz bir boşluk bırakacak biçimde durduğu seçilebilir. İncecik, sezilir sezilmez bir esinti iki karın arasındaki bu boşlukta anaforlanarak ikisinin de derisini okşayıp geçmekte, okşayıp geçmektedir.

Gün dönüyor.

Akşam iniyor.

Sular karardı.

Bayırlarda tutuşmuş iki üç cam. Sana bir tepeden baktım, ardında vatan semtinin ormanları kuytu.

Kadınla adamın karınları, karınaltı bölgeleri ürpermekte. Hoş bir ürperti bu, okşayan serinlik. Herhalde. Çünkü ikisinin de yüzünde okşanan çocuk yüzünün sevinci var.

Deniz kestaneleri hem kendi ürpertilerini, hem esintinin suyun yüzünde yarattığı ışıltılı titreşimleri aynı an'da mı algılarlar?

Olabilir. Bazan.

İkisi de uzanıp ak keten örtüyü üstlerine yarıya kadar çekiyorlar.

Su, kayaları, deniz kestanelerinin esmer kabuklarını yalayıp geri çekiliyor, sonra gelip yine öpüyor onları. Adamın dudakları da aynı yaklaşıp uzaklaşmalarla kadının göğüs uçlarına değiyor, hemen hiç ağzına almaksızın.

İşittiniz mi? diyor adam dudaklarının iki değişi arasında.

Kadın da damağında eskiden kalma, inceltilmiş ve henüz suyun silemediği bir martini tadıyla:

"Evet..." diyor sadece. Evet, uğultulu müzik.

Suların mağaralara dolup boşalışı.

Onların yaklaşışı.

Olamaz.

Evet, inan bana. İşçiler yürüdüğü zaman yürümüştüm ama, kadınlar yürüdüğü zaman yürümedim. Copla vurmuşlar, kadının belini kırmışlar...

Bitanem, unut demiyorum, unutma. Hiçbir şeyi. Bizi de.

Fakat nasıl olacak?

Ne dedin?

Unutmayınca nasıl bitecek? Yani nasıl başlayacak?

Seni öpüşlerimi, göğüslerinde mine çiçekleri açtırışımı, çiyler ışıldattığımı unutma, demek istemiştim. Saksıdaki çiçeğe su vermeyi unutma. Dolapta iki yüz elli gram kıymamız olduğunu unutma.

Şükür, demiyorum! Şükürünle terket beni!

Of bu kadınlar, kadınların acıları, acıların kadınları!. *Bir teselli ver.*

Seni kim öldürdü peki?

Sevgilim unut, unutma demek istemiyorum.

Tanrım beni baştan yarat!.

Haydn'ın yeni bir
tapınma kuarteti bulunmuş,
onu mu çalıyorlar?

Ilgaz Dağları inliyor.

Tanrım beni baştan yarat!

Ak keten örtü, hafif yukarı kalkık yuvarlak kalçalar üstünde, dağlarda yaylalarda koşan kısrak yelesi benzeri dalgalanıyor. Altında, tam o bölgedeki dalgalanışların, yumuşak iniş çıkışların üstü örtülü, incelikli dışavurumu da olabilir bu. Ya da belki kadının çıplak sırtı artık şimdi adamın omuzlarına doğru ilerlediği içindir.

Size göğüslerimi bütünüyle vermek istiyorum da, diye fısıldıyor kadın.

Ola ki adam, böyle bir şey işittiğini sanıyor. Yakalandığı yü-

rek çarpıntıları bir bekleyişten, hayli meraktan, yaklaşan deniz mağaraları uğultularından ya da belki sadece bir yanılgıya düşmüş bulunmanın tedirginliğinden doğuyor olabilir. Ama bakın işte, yanılgı yok. Mağaralar deniz haritalarındaki mağaralar. Başını usulca çeviriyor, beklediğinin kendiliğinden çok yakınına gelmiş bulunduğunu görüyor. Sonra daha açık seçik işitiyor:

"Evet, böyle..." Bugün çok cesur olacağımı hissediyorum demiştim size, değil mi?

Bir memesinin ucunu altındakinin iki dudağı arasına bırakıyor.

Adam herhalde doyumsuz bir açgözlü durumunda olmak istemiyordu. Bütün güçlü özlemine karşın önüne konulanı azıcık sakınganlıkla karşılaması bundandır, denilebilir. Lokmaları büyük büyük koparıp yutmuyor.

Garson her ân gelebilirdi, önünüze koyduğum ikinci martininin zeytiniyle yeterince doydunuz mu beyefendi? diyebilirdi. Sütmaviliğine girene dek bunların hiçbiri olmamıştı, daha ne isteyebilirdi ki? Seviştiği kadının memeleri gözlerinin önünde gittikçe canlanmakta, dirilmekteydi. Az önce pek de o kadar atılgan değiller miydi?

Ayrıca, kadın soruyordu:

Fakat bunu sevmeyebilirsiniz?

Yok, böyle değil. "Ama belki siz acılı seversiniz?"

Her şeyi bir lokmada yutup tüketmemek için, hem ikiyüzlülük sınıfına girmeyecek, hem ikisini de incitmeyecek bir yol yok mudur? Galiba adamın böyle bir yolu var. Belki kadının da olduğu için. Çünkü, adam dilini meme uçlarından çok, onları çevreleyen pürtüklü halkada dolaştırırken, o da eğiliyor, dudaklarıyla, kendine sunulanın değerini bilen yüzün buğulu tatlı gülümseyişlerini yudumluyor.

Şimdi artık, birbirlerine hem çok alışık, hem de karşılıklı tükenmez gizleri bulunan iki sevgilinin iççekişlerini işitmemiz gerekmekte.

İççekişleri işitiliyor belki, fakat adamın dudaklarında öpüşler henüz ürkek. Sarıldığı bedenin bütün kanallarından kapıları

usulca tıklatmadan geçmenin onmaz yaralara yolaçacağını düşünüyor olabilir.

Kızla oğlan sevişmeye girişmişler girişmesine de, çarşafların kedi desenleri varmış. Uzun bıyıklarıyla gülen, pençe atan, sırt kabartıp hırlayan bir yığın kedi. Genç adam karısına, ne bileyim işte, diyordu, miyavlamalar arasında seviştiğimizi bir türlü anlayamadım. Sürekli kedi miyavlamaları işitiyor, pençelendiğimi, boynumun, yüzümün, karnımın, kalçalarımın tırmıklandığını sanıyordum. Unutma ki, bu benim ilk defa tepeden tırnağa çıplak durumda yine tepeden tırnağa çıplak bir kızla aynı yatakta oluşum; kedilerse ciğerlerime, böbreklerime saldırıyorlardı, biliyor musun, doluyor doluyor boşalamıyordum, hep böyle oluyordum işte. En kötüsü, organıma bir pençe atılacakmış gibi, düşünsene... Karısı bir küçümsemeyle onu itiyor, başını çeviriyor, neyse ki benim nevresimlerimde hep çiçek ve kelebek desenleri vardı, hâlâ da öyledir; onların sesi çıkmaz; miyavlamaz, hırlamaz, tırmalamazlar, diyordu.

Ama çiçek saplarında dikenler olabilir?

Eh artık o kadarına da katlanmak gerekir.

Yok, niye? Aslında insanın dümdüz, ak pak çarşafları olmalı.

Ak pakmış! Ayol sular ya akmıyor ya da kirli kirli akıyor, kaymak gibi çarşaflar bile bir defada külrengini alıyor.

Bir şey mi söylediniz? Uğultudan işitemedim.

Şu iste pasta beyaz tül perde kullanmak pek akıl işi değil artık, diyordum.

Dümdüz, ak pak çarşaflarmış!..

Renkli olacaksa, ille hayvan resimleriyle desenlenmiş olması gerekmez ki; sonra öyle dalgalar, yelkenliler, Eyfel kuleleri falan...

Uzatma. Bunlar Eyfel Kulesi'nin aslını görmeyenler için. Herkes göremediği yerlerin ve şeylerin bari resmi, deseni falan olsun ister; ipek iççamaşırları, sağlıklı güneşyanığı çıplak erkekler, yelkenliler... Fotoğraflar ne için çekiliyor sanki?

Asıl uzatan sensin. Yataklar ve çarşaflar da uyumak ve sevişmek içindir.

Aynı zamanda ölmek için.

Memelerin nekadar düz. Dümdüz. Ölü.

Ne dedin?

Yorgunum. Uyumak istiyorum.

İyi ya, uyu. Ama hiç değilse horlama! Sen horlayınca ben uyuyamıyorum, memelerim dümdüz kalıyor.

Yarın arkadaşlarla gideceğim.

Nereye gideceksin?

İçeceğiz.

Kadına mı gideceksin?

İçeceğiz, dedim.

İçin bakalım. Biz de kadınlar matinesine gideriz.

(Böyle yelkenli melkenli çarşafları
nereden bulursun bilmem ki.
Dalgalar köpüre köpüre üstümden geçiyor,
uğultulu deniz mağaralarına doğru
sürükleniyorum. Boğuluyorum, gecenin bir saatinde
sular altında kalıyor üşüyorum.
Ahhh çok üşüyorum, üşüye üşüye boğuluyorum!)
Şişşşt, uyan uyan! Yoksa kâbus mu görüyorsun?
(Kediler miyavlıyor. Susturun şunları,
bırakın uyuyayım!)

İçim donuyor, ayaklarım buz, başımda gurbet yelleri...

Derdi ıstırabı ben mi yarattım?

Gecelerboyu şarkılar dinlemişler. Sular mağaralarda uğuldamış; erkek, dostunu bıçaklamadan önce:

Ona kaç kere, kadınlar matinesine gitme, dedim! diyesi.

Kadın, dudaklarını şimdi adamın kulak arkasında gezdiriyor. Sıcacık nefesiyle ardarda öpüyor oradan:

Demek kulak arkanızdan öpülmek sizi gıdıklatıyor?

Öpüşleri arasında, adamın küçük haz çığlıklarını çoğalta çoğalta sürdürüyor:

Haklısınız, ben de vitrinlerde, dergilerde, her tür reklam işlerinde ve büyük mağazaların iççamaşırı satan kısımlarında uğurböcekli, çiçekli, puanlı, kalp desenli ve I love you'lu donlar gördükçe, dayanamam; böyle dinmez gülmelere tutulurum. Evet, evet, işte tam böyle, bayılacak kadar; kuşluları da vardır sonra, tavşanlıları, zincirlileri, kilit ve anahtarlıları... Ayrıca orasından burasından açılmış pencerelileri; hepsi de beni kahkahadan deli eder; hele puanlar pembe ise, hele hele zincirlere altın rengi verilmişse... Prangalar altından oluyormuş, demek prangalar altındayken de olunuyormuş, diyebilelim diye mi? Sonra, nal desenlileri vardır. Meselâ, nalların çevresinde dört yapraklı yoncalarla uğur böcekleri uçuşur, hiç görmediniz mi? Uçuşur dururlar... Nal sesleri arasında.

Birlikte gülüyor, gülüyorlar. Bedenlerinde ansızın hızlanan bir devingenlik.

Uğultular daha yakın şimdi. Sütmavisi aydınlık bir ton daha gölgelenmiş.

Galiba artık aynı dengeyi koruyamayacaklar. Aynı dingin sularda zarafetle yüzemeyecekler; kanat çırpışları birbirini kollayan aynı uyumu gösteremeyecek...

Kadının ağzı adamın boynuna iniyor; küçük küçük dişliyor onun boyun derisini, tırnaklarını oyuklarına batırıyor.

(Ah şekerim, şu kedileri de
nerden aklıma getirdin!)

Karnı aşağı inip çıkıyor, meme uçlarını adamın meme uçlarında gezindiriyor ve küçük yosunlu tepeciğin altına doğru kayıp gelen dişsiz timsahın başını hissediyor. Canavar, kendi gibi nemli, ayrıca karanlık kuytulukları aranıyor.

Uygar insanlar kendilerini denetleyebilirler pekâlâ, haz veren dakikaların uzamasını sağlayabilirler, diye yazmaktadır haftalık siyaset-kültür dergisi. Adam bu öğütleri dinlemeyecek olabilir, ama şimdi iki meme arasından burnuna dolan hafif tarçınlı bir koku, bu kokuyu taşıyan esintisel ses de ona acele et-

memek gerektiğini, böyle işte, evet böyle çok iyi olduklarını fısıldamaktadır.

İkisi de hem haz, hem acıda yuvarlanıyorlar(mış).

Dayanamıyorum, bekleyemeyeceğim!

Koca saldırıyor, karısı da yeryatağında tahtaların üstüne atıyormuş kendisini. Tahtalar her zamankinden fazla gıcırdıyormuş:

Sana acele etme, demiştim! Üstelik her seferinde üste çıkan ve önde giden olmak zorunda değilsin!

Bırakma!

Kahraman istemiyorum, sevgili istiyorum!

Adam kadının kalçalarına tutunuyor. Timsahın başı hâlâ saldıracak kuytuluklar aranmakta.

Gitmeyin, kalın...

Sesi, puslu perdeli.

"Ne dediniz?"

"Hayır, hiç..."

Sanırım, gitmeyin, dediniz. Nasıl gidebilirim ki? Hem neden? diyor kadın boğuk boğuk.

(Bununla birlikte boynumu hafif hafif dişlemekten caymış, dağınık saçlar arasında yüzü terden yaldızlı, burun kanatları çırpıntılı, boş kalan ağzı çılgın, bir göz yarı kapalı, ötekiyle bana bakıyor: Nasıl gidebilirim ki? Hem neden?)

Kendini denetliyor, yatışıyor; bu kez dümdüz bakıyor adama:

Size dokunuyorum. Sizi duyuyorum. Bana dokunuyorsunuz. Duyuyorsunuz beni. Bunu seviyorum. Sizin beni almanızı beklememeyi seviyorum. Bilseniz, gece, karlar üstünde ona sarıldığım zaman, iyi ki beklemedim, diye düşünmüştüm.

Karlar üstünde mi, dediniz?

Tren bir başka trenle çarpmışmış, gerideki vagonlar raylarından kurtulup içindekilerle birlikte karlara fırlamıştı. Haykırışlar, iniltiler, ölüler, yaralılar, soğuk, kar üstünde kıpkızıl kan.

Kar, kanı sünger gibi içiyor, yine de yüzeyinde sulandırılmış geniş kan lekeleri kalıyordu. Sinir tellerinden başka hiçbir yerlerinden yara almadan ayakta kalabilen birkaç kişiden biriydi. Yolun kıyısında, rayın öteki ucunda sapsarı yüzüyle bu erkeği görüyordum. Sıcak bir kucak, güvenli bir yer; bunu ölesiye istiyor; duyuyordum. Karın kanı emişine bakarken aklına hep çocukluğu geliyormuş; karla pekmezi karıştırarak yaptıkları kar helvası. Çocukluğu, evet, sıcak bir kucak, boynuna dolanan kollar, yüzünü öpen dudaklar... Sağ kalanlar, donmuş ayaklar, mosmor ellerle ölülerin, yaralıların çevresinde dönüyor, çaresizlikle kıvranıyorlar, imdat bekliyorlar; imdaat, diyorlar, ölüler donuyor, biz donuyoruz! Ağızlarından fışkıran buharlar ortasında sarı yüzler daha da sarı, daha da uzak görünüyordu. Orada yatan ölüler, burada ayakta duran ölüler, hepsi, anlıyor musunuz, hepsi başka bir dünyaya aitti sanki. En öndeki vagonlardan birinde olmak, somut gerçeğin dışında olmak demektir ya, ben de olup biten benim de içinde bulunduğum trene olmamış sanıyordum. Sadece o sarı yüzlü genç adam, onun duruşu, aranışı, gamlı bakışı... Beni durumun içine çeken buydu. Bulunduğum yerden hızla koparan. Ona gidiyordum. Gittim.

Kar helvası... Bir daha hiç kar helvası olmayacak.

Bunu söyledi. Daha ben karşısında durur durmaz.

Olacak, dedim ben de ona. Hep olacak.

Elinden tutup bir hendeğin dibine çektim. Oracıkta, yatırdım, kollarıma aldım. Üstüne çıktım; onu ısıtmak, onu diriltmek için ne gerekiyorsa yaptım; kendim de ısınmak için. Ağzımıza, bacak aralarımıza buzlu karlar doluyordu, titriyorduk. O hâlâ, kar helvası kanla karıldı, diyordu; ona daha yakın sarılıyordum, bütün sıcak köşelerimi, kuytuluklarımı, mağaralarımı açıyordum ve bacak aralarımıza dolan karlar gitgide kendini unutturuyordu. Sonra artık kendimizden başka hiçbir şeyin yükü kalmıyordu üstümüzde; etimiz, ısınan kanımız, çırpınan organlarımızdan, ölmemiş olmamızdan başka hiçbir şey kalmıyordu.

Az önce vurucu kesilen timsah başı kendine beklenmedik bir sevecenlik edinmiş, bulunduğu tepecik altını küçük dokunuşlarla öpüyor. Adamsa, dudakları kadının saçlarında:

Üşümüyorsunuz ya? diye fısıldıyor.

Yanıt almadan örtüyü biraz daha çekiyor kadının üstüne. Sonra o anlatıyor, sonra kendisine anlatılanları da anlatıyor, öteki göğsünüzden henüz hiç öpmedim, bu omuz başınızdan da, diyerek...

Evde, sıcacık bir odada, birer kadeh konyağın başındalarmış. Erkek yaşadığına, yaşayanların da hâlâ yaşadıklarına inanamıyormuş. Unuttuğunu sandığı her şey, tenini, iç organlarını daha beter ürperterek üstüne üstüne geliyor, karlarda birlikte debelendiği kadının kim olduğunu bile hatırlamıyor, onun yüzünü bulamıyormuş. Yoksa böyle bir kadın yok muymuş, hiç mi olmamış, bilemiyormuş.

İkinci keman yerinden tam burada
giriyormuş. Andantino –grazioso–.

Arkadaki dört vagonda olanların arkadaki dört vagonda olmaktan başka ne suçları var; benden, senden ne farkları var, düşünsene! Ama onlar öldüler, yaralandılar, ben yaşıyorum, evet yaşıyorum, işte buradayım, kollarında!..

(Demek öyle biri varmış.)

Hadi, unutalım artık.

Hayır, unutmayalım. Unutma.

Genç kız delikanlıya sarılmıştır. İkisi de tir tir titremekteler. Sıcak kan, yerde fazla dağılamadan da karda hemen oyuklar açmakta...

Keşke sana her şeyi bu kadar ayrıntısıyla anlatmasaydım, demektedir delikanlı.

Kazayı işittim. Gazeteler yazdı, haberlerde de gösterdiler. Beni bana suçlu kıldılar. Karı oyan sıcak kan, onun kanı.

Arkadaş olarak kalalım'larda direttiğim için duyduğum pişmanlığı anlatamam, isteklerine kör davranmaktan, en bağışlanmazı, kendim de istediğim halde, evlilikten sonra'lara getirmekten...

Genç adama sımsıkı sarılmış, karda erkeğin organını tutup kendi mağarasına sokan kadına teşekkür mü borçlu, yoksa ona düşman mı, bilemeyerek yineleyip duruyordu: Bir daha hiç olmasın!

Hadi, sakin ol artık. Bak işte buradayım. Kollarındayım.

Ölebilirdin, donabilirdin!

Sonra beni sıcacık yatağının içine çekti.

Neyse ki çarşaflarda sadece mavi puanlar, birkaç da seyrek çiçek deseni vardı, diye anlatmış sonra. Gülüşmüşler. Ardından gamlı gamlı başını sallamış, bir yandan nişanlısını öperken, bir yandan da:

İyi ama ben kiminle evleniyorum sizce? Karda benimle yatan kadınla mı, okul arkadaşımla mı, yoksa öğrencimin mavi puanlı donuyla mı? diye sormuş.

Nişanlısı ise:

Ama ben kiminle evlendiğimi biliyorum, demiş.

Hangisiyle? Kedili çarşafta yatanla mı, yani yatamayanla, yoksa?..

Hepsiyle. Gidip dönmeyenle de!

Titreşimler yeni bir ivme kazanmıştır. Sular oluklara dalıp çıkıyor.

Bilinmedik tek nokta kalmamasıya dokunuyorlar birbirlerine.

Kaç kişi öldü?

Yirmi yedi.

Genç kız yeni bir titremeye tutulmuştu. Delikanlı onu karnının altına almıştı sonra. Kanatlarını açmış, üstünü örtmüştü.

Fakat dostum, ölüler, yaralılar, ağzıma, bacaklarımın arasına giren kanlı karlar hep birlikte yatağın içine doluşuyordu. Savaş muhabirliğimin ilk ayı, düşünebiliyor musunuz?

Konyak kadehleri boşalmış, çarşaflar buruşuk.

Genç adam kadının altından sıyrılmış:

Yapamayacağım, hayır, demiştir.

Kadın da:

Senin aletin çok küçük, ondan yapamıyorsun, dememiş mi?

(Herkes de her şeyi görüyor artık,
işitiyor. Bu iyi mi sizce? İyidir.
Ama nasıl göstereceğine bağlı
değil mi? Olabilir de...)

Hayır, üşümüyorum, diyor kadın; yüzünü adamın saçları arasına gömüyor. Timsah başı, küçük tepeceğin altından biraz daha boyun uzatıyor.

O halde gitmeyin, diye fısıldıyor adam yeniden.

Neden gideyim, diyor kadın da çok daha boğuklaşmış sesiyle. Eli timsahın başını buluyor. Avcunda sıkmaksızın, belli belirsiz okşuyor; sabrı için ona teşekkür ediyor belki:

Arkadaki karton kentin önünde görüyorum sizi. Hayaliniz cama vurmuş, öylece, şimdi olduğunuz gibi, çırılçıplak.

Ama orada yalnız değilim, sizinleyim. Beni öpüyorsunuz. Kulak arkamdan da öpüyorsunuz, biraz gıdıklanıyorum, hoşuma gidiyor, organıma dokunuyorsunuz, derin ürpertiler geçiriyoruz, mağaralara yaklaşıyor, oraların gizemli uğultularını işitiyoruz; size üşüyüp üşümediğinizi soruyorum, üşümediğinizi söylüyorsunuz; sizi duyuyorum. Bütünüyle. Az sonra çok daha derinlerde olacağız.

Kadın az önce zamanı bilmek istediğini anımsıyor, sonra da unuttuğunu. Bu belki de ömrümün en hoşuma giden unutkanlığı, diye düşünüyor herhalde.

Bileği masa üstünde dururken kol saatine şöylece bakmıştı. Soluğunu tutmuştu:

Zaman şimdi akmasın. Şimdi zaman burada kalsın.

Zaman kalıyor. Avcu canlanan hayvanın başından gövdesine iniyor, ancak hep öyle, tutmaksızın, sıkmaksızın.

Adamın üstünden usulca yana kayıyor. Timsahın şimdi açıkta kaldığını, mağarasını aradığını biliyor, ama onu kışkırt-

mayacak. Gözleri boşlukta, belirsiz bir noktaya çevrilmiş, teninin bütün noktalarında gezinen parmak uçlarını, boynunu, şakaklarını öpen dudakları dinlerken...

... benim anlamadığım, düşünde böyle bir şeyi nasıl görebildiği. O kadar güzel sevilirken böyle bir düş nasıl olabilir? Erkeği her zaman duyarlı. Kırıp döken değil, bakıp büyüten. İşte yanında. Ölüme dek yanyana. Nasıl olabilir ki böyle bir düş?

Adam biraz yan dönmüş, sol bacağını sağ bacağı üstüne atmıştır. Kımıldanan timsah başından utanıyor, onu gizlemek istiyor, denebilir. Öpücüklerinde gizli sorular:

Durdunuz? Bir şey mi istediniz?

Kadın başını yastıkta iki yana sallıyor:

Hayır. Yani, evet. Öpüşleriniz, okşayışlarınız hep böyle sürsün istiyorum.

Adamın omuzbaşından ötelere bakmış:

"Şarap bile hâlâ gelmedi," diye mırıldanmıştı.

Öteki ise hâlâ mağaraların gizli uğultularını işitiyor. Viyolonselin gamlı ayak seslerini.

Kadın kulak veriyor:

Evet, yalnız ayak sesleri, yürek vuruşları bu işte.

Birlikte dinliyorlar.

Beklememin, kendimi sizi dinlemeye bırakmamın nedeni, bu iniltili soru. Öyle bir düşü nasıl görebildiğim.

Anlatmak mı istiyorsunuz?

Evet, anlatmalıyım.

Birbirlerine doğru yan dönmüş durumdalar.

Kadın, az önceki uzaklığı hiç olmamış gibi, adama büsbütün sokuluyor:

Anlatmalıyım evet. Size. Yoksa, ölene dek üşüyebilirim. Dinleyin.

Hastaymışım. Yürüyemez durumdayım. Beni karatoprak denilen bir sedyeye yatırmışlar. Erkeğim de beni oraya yatıran-

lar arasındaymış. Hep birlikte üstüme asker battaniyesine benzer bir örtü çekiyorlar. Sen burada bekle, biz şimdi geleceğiz, diyorlar. Geri dönüp beni alacaklarmış. Erkeğim de aynı şeyi söylüyor: Sen burada bekle, biz gelip seni alacağız.

Çoğul söylüyor. Oysa ben onun birinci tekilden söylemesini umuyormuşum. Gelip seni alacağım, demesini. Beni bekle, demesini.

Bütün aşk masalları ve destanlar böyledir çünkü, değil midir?

Gerçi beklememi söyleyenler çoğul, ama ben yine de inançla, umutla bekliyormuşum.

Bekliyorum.
Mevsimler geçiyor.
Gelen giden olmuyor.

Erkeğim?

O da gelmiyor.

Mevsimler değişiyor.
Kar yağışı başlıyor.

Kar sürekli yağıyormuş.

Asker battaniyesi de, kirpiklerim de yoğun kar altındaymış. Üşüyormuşum.

Üşüyorum.
(Yatakta adamın koynuna daha iyi
sokuluyor, ona sarılıyor, ılık nefesini
alnında, saçlarında duyuyor.)

Çok üşüyormuşum.

Bağırdım:

Donuyorum. Kar gözlerimin içine doluyor.

Ben sürekli bağırıyorum, kar ise sürekli yağıyormuş.

(Adam sımsıcak öpüşlerle
öpüyor onu.)

Yağıyor, yağıyormuş... Bağırdım, ama toprakta, sürekli yağan kar altında kalmaktan bağırmıyormuşum, hayııır; insanın

insana karşı sorumsuzluğuna katlanamıyormuşum, buna başkaldırıyormuşum da ondan. Elleri ayakları zincirli isyan! Bu nedir, bilirsiniz. Bilir misiniz? Düşte olur. Hastaymışım. Doğrulamıyorum. Erkeğimse, biz gelip seni alacağız, demiş. Tabii 'biz' denince gelecek olanların yüzünü göremiyorsun. Kim olduklarını bilemiyorsun; soyutlaşıyorlar; giderken de soyuttular; geleceğin gelmeyeceği de buradan belli olmalıydı, diye düşünebiliyorsun. Bir yandan da diyorsun ki, ama sözvermişlerdi, geleceklerdi! Adı sedye olan toprağa beni 'onlar' yatırdılar, ben kendim yatmadım. 'Onlar':

Sen yat, 'bizi' bekle; 'herkes' için iyi olan budur, dediler.

Ben de 'herkes'in hakkı yenmesin diye, karla örtülen kara toprakta yatıyormuşum hâlâ ve 'biz' olan erkeğim hiçbir yandan görünmüyor, hiçbir zaman görünmüyor; giderek soyut olarak bile yok ve ben o zaman buz tutuyormuşum.

Kadın adama daha sıkı, daha sıkı sarılıyor, onu kendine çekiyor; küçük tepeciği altında çekinik, tedirgin, ağır ağır soluyan organın başını hissediyor:

Böyle bir düş görünüz mü hiç? Ruhunuz buz keserken içinizin acıdan ve isyan aleviyle cayır cayır yandığını duydunuz mu?

Adam onun ıslak kirpiklerini öpücüklere boğuyor:

Tam tamına aynısını değil, ama sularda yüzmek, ıslak çarşaflarda yatmak, bir defa da buz üstünde sevişmek gibi üşütücü şeyler, evet, gördüm sayılır. Fakat durun bakayım, bu sonuncusu düşte değildi, gerçekti yanılmıyorsam. Bir otobüs kazası ardından galiba...

Kadın altta kalan kolunun birini kurtarıp parmaklarını onun karnından aşağıya doğru indiriyor. Orada, az daha aşağıda canlılık, dirim kendisini bekliyor. Bu kez ona dokunmakla yetinmeyecek, tutacak onu, alacak, uğultulu mağaraya birlikte dalacaklar. Tek mağaraya.

Adamı öpüyor:

Biliyor musunuz, korkmuyordum. Ölmek, ölüm; bunun düşüncesi beni hiç ürpertmiyordu da, unutuş.. bakın işte bu

ağırlığı taşıyamıyordum. Sözvermişti. Pekâlâ, öyle olsun, söz vermişlerdi...

Parmakları dirimin nemli başını, ipek derisini buluyor. Bir timsah olamaz bu. Bir ipekböceği, diye gülümsüyor dudaklar.

Aynı gülümseyiş yineliyor:

..unutuş.. bakın işte
bu ağırlığı taşıyamıyorum. Sözverdi.
Pekâlâ, öyle olsun, sözverdiler...

Elden ayaktan düşmemeye bakmalı.

En küçük inancım yok.

İnanç? Sahi, inanç aslında bunun için gereklidir, değil mi?

Ne için dediniz?

Birkaç çeki odun, bir torba kömür, demek istiyorum. İki kaşık çorba, başınızı sokacağınız bir dam altı, sırtınızı örtecek bir yorgan...

Burada dünden bir tabak kıymalı ıspanak kalmış, ister misin?

Öpüşmeyecek miyiz?

Kar dindi mi? Soba yanıyor mu? Dam akmıyor mu?

Kar yağarken size dokunamaz mıyım, bana dokunamaz mısınız?

Tam sekiz soğan doğramıştım, ellerim kokuyordu.

Uyansana, uykunda kıymalı ıspanak
sayıklıyorsun; sedye sedye, diye
İnildiyorsun, uyan hadi!.

Arzın merkezi soğuyor.

Hasta mısın nesin, uyan!

Durmadan soğuyor.

Soğuyan senin ayakların. Her zaman soğuk.
Bırak sayıklamayı artık,
hadi uyan, şişşt, şişşt uyan!..

Rahat ver, üşüyorum. Yorganı hep kendi üstüne çekiyorsun.

Tenleri birbirine bukadar yakın gelmişken, bir yatakta kimbilir kaçıncı saat geçmişken tuhaf; ikisinin de sırtında ürpertiler.

"Bir pencere mi açık?"

"Esinti. Sanırım kapıdan geliyor."

Sütsü maviliğin üstünden kocaman kurşuni bir bulut geçmekte, görüyor musunuz? Gölgelenen karton kent, camdaki belli belirsiz kımıltıları kısa bir süre için keskinleştirmektedir.

Kadın, sırtındaki ürpertiye aldırış etmeden, kendini dip dalgalara bırakmış gidiyor.

Viyolonselin iniltili yalnız uğultusuna şimdi birinci ve ikinci kemanların kelebek kanatları eşlik etmekte; Deniz tırtılı, bindiği kanatlar üstünde dip dalgaları kovalamakta; derken kadını da yanına çekmektedir.

Söylendiğine göre, mağara uğultularının doruğa yükseldiği, sonra ağır ağır söndüğü yere kadar gitmişler.

Ve kadın, nedense, bal tatlısı bir sesle eklemiş:

"Evet, oradan."

Adam da eğilmiş, onu tam beklediği yerden, orta çukurundan öpmüş. Yıllar sonra ise şunu yazmış:

Evet, oradan. Bu iki sözcük, piyano tuşlarına iki yeni vuruş gibiydi. Bitişi haber vermiyordu, başlangıca çağrıydı. Sonuçta, girdiğimiz mağarada büyülenmişçesine kalakaldık. İlk deniz mağarası. Orada, çeşit çeşit kabukları içinde kayalara tutunmuş, kendini koruyan, savunan ve başkaldıran sayısız canlı. Kimisi tek kapaklı, kimisi deniz atı, kimileri su tozları. O kadar küçük. Bana en tanıdık gelenler ise, deniz kestaneleri... Duyargaları yosunları sakınganlıkla yokluyordu. Ancak, değişik, yüzeydekinden çok daha farklı tondan. Birinin aşkla, korkusuzca tutunduğu kayası oluyordum, oradan öpüyordum ve o benim aşkla, güvenle tutunduğum kayam oluyordu.

Yanyana duruyor, dinleniyor, dinliyorduk.

VII
Çapraz Dalışlar
(kaba-komik/bazan hırçın, daha çok durgun:)

Bir yastıkta başbaşa.

Yarı baygın yatıyorlar.

Yukardan yeni bir bulut geçiyor, sütmavisi yeşile damarlanıyor.

Bu arada onların gözleriyle aynalar arasından çeşit çeşit yüzler geçmiştir. Çeşit çeşit zamanlar.

Biri yaklaşıp uzaklaşıyor, sonra bir başkası. Sanki kadehler değişiyor, biri bir şey söylemiş oluyor.

"Bir pencere mi açık?"

Neden sonra, keten örtüyü hemen hemen aynı zamanda, hışırtı bile çıkarmadan üstlerine çekiyorlar. Açıkta kalan sadece çıplak omuzları. Ellerse kadının göğsü üstünde bir kere daha kenetleniyor.

Bir yastıkta başbaşa.

(Hâlâ görüyorum onları, işitiyorum da.
Ama buradan öte nereye açılacaklarını
tam kestiremiyorum. Ancak, geçirilmiş bir içdenetim
sınavının sonucunu, kenetlenmiş ellerle,
birbirlerine tutunarak bekledikleri söylenebilir.)

Yorgun yatıyorlar:

Okadar büyüleyici mağaradan, tam da kendimizi bulmuş, ona dokunacakken, suyun yüzüne çıkmak...

Altın elmayı hak etmedik mi?

Ettik mi? Bilemiyorum.

Suların çekildiği, ama onları büsbütün de terketmediği yosunlu kayalara başbaşa, göğüsgöğse yapışmış, bekliyorlar. Duyargalar tetikte.

A, evet; bakın:

Adam hafifçe kulak kabartıyor:

İşte bu Satie'den olabilir. Biraz çocukça, pek de değil; hem canlı, hem kederli piyano parçalarından biri.

Daha yakın kulak veriyor ve yanındaki kadının fısıltısını işitiyor:

Küçük parçalar.

Damlalar, diye gülümsüyor adam da. Saçlarınızdan omuzlarınıza tıp tıp düşen damlalar.

Kadın, göğsünün üstünde tuttuğu eli dudaklarına götürüyor:

Sizin dansınız... Deniz mağarasındaki küçük güzel dansınız.

Aynı parçayı beni sırtımdan, kürek kemiklerim arasından öptüğünüz zaman da işitmiştim.

Sesi, adamın bütün teninde, ruhunda dolanan hoş bir esinti; ekliyor:

Yine çok inceydiniz.

Avcunu onun yüzünde gezdiriyor.

Ah o günler! diye iççekmiş kocası.

Adam, gözleri kapalı, işittikleri parçayı hemen hemen mırıldanıyor:

Tenin ışıltılı, alnında yıldızlar
Mersin kokulu ağzın, göğüslerinde mercan
Koklamaya doymadığım her akşam
Muhabbet çiçeği saçlar.

O senin gördüğün, Şark Yıldızı filmiydi,
demiş karısı da.

İkisinin de kirpiklerinde bir ıslaklık beliriyor. Adamın sesi şimdi çok daha dokunaklı:

Sizi sırtınızdan, tam kürek kemiklerinizin arasından öptüğüm zaman ağlıyordunuz.

Fakat o zaman çok şarap içilmemiş miydi?

Ölülerimiz vardı.

Biri gençti, öteki daha yaşlı.

Ölülerin yaşı olmaz, değil mi?

Kırmızı şarap çok iyiydi.

İkimiz üç şişe içtik.

Saite bizi ağır ağır terkediyordu. Gecenin kışkırtıcı müziğini işitiyorduk.

Akik ışıltısı inceliğinde beyaz şarap gelirse, onu içebilirim. Yine çok çok içebilirim.

Bayanlar, baylar! Çocuğunuz da birçok kere dışa vurulamamış derin kederler yüzünden kırmızı ya da beyaz pekçok şarap içmiş ve karlı kazalı bir gecenin sonunda isyanı, kederi, korkuyu, utanç ve 'kör talihi' tutuklatmak için nereye başvuracağınızı bilemez duruma gelmiş olabilirsiniz.

Aaa, ama hayır! Buraya onu karıştırmayın,
demiş kızları da. Şark Yıldızı Şark'ta
kaldı. Bizim çok şarap içtiğimiz gece
çok özel ölülerimiz vardı.

Kim bilebilir ki?

Kimsenin bilmesi gerekmiyor.

"Garson! Şu benim beyaz şarap lütfen!.."

(Bu böyle, uğultuda çınlamıştır. Kimden geldiğini bilmiyoruz, ama erkeği, biz gelip seni alacağız, burada bekle, demiş. Bildiğimiz bu.)

Kadın yüzüstü dönüyor, adam onu arkadan öne doğru sa-

rıyor; dudakları sırtı, kürek kemiklerini, kürek kemikleri arasını, elleri memeleri, meme uçlarını buluyor.

(Biri mi hıçkırıyor? Değilmiş. Adamın o güzelim, dokunaklı sesiymiş:)

Sırtınız güzel. Sırt çizginiz çok güzel.

Yine öpmez misiniz?

Adam bu defa enseden başlıyor, gövdesini ağır ağır aşağı doğru kaydırarak kadının omurga halkalarından tek tek öpüyor. Kuyruk sokumuna gelince, duruyor. Kalçalar çağırıyor şimdi. İki küçük, yumuşak yuvarlak yastık, hıçkırıkları boğacak öpüşleri, dişlenmeleri bekliyor.

Haketmediğimiz söylenemez, demiş kocası.

Kadın tam bu sırada dönüyor; aşağı kayıyor, yatağın orta yerinde yüzyüze geliyorlar. İkisinin de kirpiklerinde sevinç yıldızları ışıldıyor.

Adam dirseği üstünde biraz doğruluyor, kadının alnına dökülen saçları çekiyor, ılık nefesiyle şakaklarını, alnını kurutuyor onun, dudaklarıyla kirpiklerindeki yıldızlardan topluyor ve her toplayışında yıldızlar biraz daha artarak ışıldıyor.

Şarap ya da şampanya, bir şey içmek ister miydiniz?

Kadın da bir dirseği üstünde usulca doğruluyor, adamın hiç bırakmadığı sağ elini çeviriyor, avuçiçinden öpüyor, sonra da çok bekletmeden:

Şarap, olsun diyor. Akik inceliğinde ışıldayan beyaz şarap olabilir.

Bunu derken ağzında martini tadından hiçbir esinti kalmamış olduğunu anlamaktadır. Kendini yeni tatlara hazır duymakta.

(Belki de bu nedenle aynada yazılı resimler
arasında gözgöze gelebildiği ilk garsona
seslenen o olmuştur: Şu benim şarap, lütfen!.)

Adam onun saçlarını öpüyor; yüzünü bütünüyle kendi yüzüne döndürerek gülüyor:

Çünkü şampanya aykırı ses veriyor; bizde hoş olmayan birtakım duygular uyandırıyor, öyle değil mi?

Oysa işte, içecekler içinde bir içecek. Dokunmaların tadına iyisinden iki bardak şampanya katmaya bukadar sakıngan yaklaşıyorsak, hattâ sakınganlığımızı gizleyen bir aşağılama gülüşüyle... şampanyanın

...kötüye kullanılmış tarihindendir. Hatırlıyorum.

Rengi, üstüne kaç kat boya çekseniz örtemeyeceğiniz kadar bağırgan da ondan, diye gülüyor kadın da.

Çok sık oynanmış bir oyunu öpüşler arasında seyre koyuluyorlar:

Azizim, haspanın başından aşağı gül yaprakları yağdırtmışım, bi de hani şu şampanya dedikleri -haha hah!- köpüklüden patlattırmışım, yeter ki karı bize he desin, hem zaten demeyip de ne yapacak lan?

Gül memeler memeler, diye toplumun aynasından yankılandırmakta karabıyık şarkıcı. Dinleyin halkın bağrından! Sol yanımda yâre var, sağ yanımdan sar beni.

Sar beni, sar beni, diye yeri göğü inletmektedir ses yükselticiler.

Sar beni, demekte altındiş de, karı gibi karıysan, sar beni de görelim!

Bir şişe viski bile açtırmadın, diyesiymiş gülen gül.

Ne o, sinema oynatmaya mı özeniyorsun kaltak, dememiş mi altındiş de, düşün sen! Hadi, sar beni, sar beni, o sinemaları çektikleri yerlere bile götürecem kız seni anam avradım olsun, gideriz ya, ne olacak atla deve mi yani, atlas yataklarda yatar, havuzlarına yangelip şişeler dahi patlattırırız, gel işte, şimdi sen hele bi gel sar beni, sol yanım yaralıdır haa, sağ yanımdan sar beni.

Ama karının orasına, patlattırdığı şampanya şişesinin kırık ağzını sokuvermiş.

Kötüye kullanılmış tarihler arasına katabiliriz bunu evet, diyor adam; elini sevecenlikle kadının iki bacağı arasına kaydırıyor, onu burun ucundan öpüyor.

Kadın, çene üstü çukurunu en fazla belirginleştiren yaramaz çocuk gülüşüyle gülüyor.

O halde şampanya isteyelim!

Başucundaki telefona uzanmak için biraz yukarı kayıp sırtını dönüyor; adam da dudaklarını yeniden boydan boya onun sırtında, belkemiğinde gezdiriyor; kadının almacı kaldırmadan önceki fısıltısını işitiyor:

Bütün ince güzel içecek şişeleri bizim için açılıyor. Müthiş bir kutlama bu!

(Siz öyle sanıyorsunuz ama:)

Bis oldu, demiş karısı. Sonra da pek iğneleyici bir tonla eklemiş:

Kutlamalar için biz kendimize özgü yeni bir şeyler keşfedebilirdik. Oğlun görmesin.

Görsün, ne var? Keyif onun değil, benim, demiş koca da. Hem keşfedilmişlerin iyi ve anlamlı olanlarını geri çevirmenin mantıklı bir yanını söyle bana. Ayrıca unutma, bunları keşfedenler de insanlardı.

Seninle tartışmak istemiyorum. Evlilik yıldönümü kutlayacaksak, iyi ya, peki, şampanya olsun. Ödeyecek sensin nasıl olsa. Başkalarıyla aşık atma hevesi... Büyüdüğünü ispat...

Her şeyin tadını kaçırıyorsun.

Çünkü bu şeylerin zaten tadı tuzu kalmadı; hiçbir zaman da olmadı. Sen şampanya derken, ötekilerin yüz yıkayacak suyu yok.

Yine başlama. Biz de her gün bir şişe açtırmıyoruz herhalde. Yirmi dört yılda ikinci; ilki yirmi dört yılın birinci günü olmak üzere.

Sorun, duyarlık sorunu, ama sen hiçbir zaman duyarlı olmadın; çevren, başkaları gerçekte hiç ilgilendirmedi seni.

Garson, listeden şampanyayı silin lütfen! Kendimi okadar keyifli hissetmiyorum.

Hevesini kursağına tıkamak istememiştim ki...

Uzatma, tamam bitti. Oldu tamam.

Bırak şu televizyon ağzını!

Uzatma, dedim.

Elimi tutsana.

Elini de istemiyorum, kolunu da, sırtını da, belkemiğini de. Hiçbir şey istemiyorum. Hastayım. Üşüyorum.

Tuttular, bizi odacı gibi kapı yanına oturttular tabii. Ben de ürperiyorum.

Şurada, tam da kolonun öte yakasında
evli olan bir çift var. Ya birbirleriyle evliler,
ya ayrı ayrı birileriyle, artık
o kadarını bilemiyorum, fakat duyuyorum:

Kadın:

Ah bilsen kızımızı nasıl özlüyorum, onu nekadar merak ediyorum. Tam bir ay boyunca hiç güneşe, havalandırmaya çıkarmamışlar. Çorbaların içinde hamam böcekleri yüzüyormuş, diye yakınmakta, karşısında oturan erkek de masadaki tabağı garsona uzatarak:

"Bunu alın lütfen, canım istemiyor," demektedir.

Tabak giderken bir sigara yakmakta, sigara tüterken de gece olmaktadır:

Onların takımından bir kızın memelerinde sigara söndürmüşler. Lütfen memelerimi bırak. Ah kusura bakma, belki bu gece düşünmemek daha doğru, ne olsa yıldönümümüz fakat elimde değil.

Tam altı yıldır yatağın bir köşesinde sen, bir köşesinde ben. Sırtsırta. Genciz daha, daha benimki canlı...

Ne yaparsın, hayat.

Hayat, hayatı öldürmezsen hayattır benim anladığım.

Nekadar bencilsin!

Bencil, kötü, hayvan. Çünkü kızımızın bir saatten ötekine ne durumda olacağını bilemezken bile canavarım ayaklanabiliyor.

Gencecik evli. Altı yıldır erkeksiz. O öyleyken, hakkımız yok bizim. Onlar öyleyken...

Akşam çorbamızı bile ağız tadıyla içemedikten sonra... Nerede kaldı sevişmek?

Ama sıra onlarındı, hakkımız yok...

Masadakiler.
Yatağın bir ucunda biri,
öteki ucunda öteki.

Adamın dudakları aynı uçucu dokunuşlarla kadının sırt çizgisinde gezinirken bir ân duruyor:

Babam hiç şampanya içmemiş.

Öteki onun elini arkadan öne, karnına doğru çekiyor, oradan da birlikte yukarı, göğüslerine çıkıyorlar.

O halde onun hakkını da siz içersiniz.

Adam omuzlarını, ensesini öpmeyi, parmaklarıyla göğüslerinde gezinmeyi sürdürürken de almaca uzanıyor:

Bize bir şişe köpüklü şarap gönderin lütfen.

Yumuşak gülüşüyle hemen de kapatıyor telefonu.

Neden köpüklü şarap?

Oh, bu bir şaka. Ya da değil, çok ciddi bir durum: Kendimi otel odasına götürülmüş ucuz tarifeden bir kadın gibi duymak istiyorum da.

Bunu der demez geri, yan dönüyor. Adamın yüzünü avuçları arasına alıyor, dil ucunu çıkarıp alt dudakla çene arasındaki küçük çukurlaşmayı bir çanaktan süt içen kedi benzeri küçük şıpırtılarla yalıyor. Adam hazzın yükselişiyle gözkapaklarını indirmiş:

O halde benim de sizi otel odasına götüren ucuz bir erkek olmam gerekiyor, diyor. Hattâ oldum bile. Üstelik bundan hiç şikâyetçi değilim.

(Bu arada iri bir buldog köpeği olmaya
heveslenmiyor mu acaba? Kocaman dilini
dışarı çıkarmış, yanıbaşındaki gövdeyi
toptan yalayıp yutacak bir buldog?..)

Kadın dil ucunu içeri çekmiş, serçe parmaklarından biriyle adamın iki kaşı arasından başlayarak burnunda bir çizgi çiziyor:

Gerçeğiniz bu olsa yine şikâyet etmezdiniz, çünkü gerçeğinizin bu olduğunu bilmezdiniz. Neden güldünüz?

Bilmiyorum. Siz güldüğünüz için belki. Belki de yerküre çekirdeği soğuyor dedikleri için. En doğrusu, benimle en çok benim kadar yaşamış olma inceliğini gösterdiğiniz için.

Susuyorlar. Kadın sadece, karnının altında, tepeciğinin oralarda kımıldanan ipek derili timsahı, onun nemli kestane başını dinliyor. Adam kendini yukarı çekiyor ama, belini yastıklara, sırtını yatağın tahtasına dayıyor; yarı oturur durumda kadının başını kucağına alıyor, dişsiz timsahının hemen yanına. Kadın da bunu tutuyor, yanağına bastırıyor, hemen hemen ağzının kıyısına. Adam, fısıltısında derin ürpertiler:

Bundan hoşlanmazsınız diye korkuyordum, diyor.

Kadın, nemli kestane tepeciğinden hafifçe öpüyor:

Ömürlerinde hiç bardak devirmemiş insanlar vardır, hoşlanmadığım onlar.

Günışınları pencereden biraz daha uzaklaşmış. Kent puslar ardında.

Odanın sütmavisi aydınlığına akik ışıltıları karışıyor.

"Her şey çok yavaş."

"Çok kalabalık da ondan."

Beni bırakma, diye ağlıyormuş trenin ardından küçük kadın. Kompartımanın penceresinde duran gamlı yüze bulutların gölgesi düşüyormuş.

Bir saatten ötekine neyi çağıracağı belli olmayan bu alaca ışık.

O çatışmada tam yüz atmış genç vuruldu, diye yazdılar.

Yüz atmış iki.

Ben her şeyi gördüm, dedi kadın erkeğin omzundan öpmeden.

Sen hiçbir şey görmedin, dedi öteki de. Kadını sırtından öptü.

Peynirin kilosu kaç oldu, biliyor musun?

Onlar, biz silahları azaltmaya hazırız, diyorlarmış ama, düşmanlarımız yazık ki buna pek de hazır görünmemektedir. Bu takdirde peynirin kilosu çaresiz artacaktır.

Biz ordu satış yerlerinden alıyoruz, ucuza geliyor.
Bunlara oy ver, dediler, verdim. Daha ne yapayım?
Ne yapayım?

Sessizlik.

Bu uzun ve acıklı susuşta kadınla adamın neden, ne zaman konum değiştirdiklerini bilemiyoruz. Beyaz keten örtüyü bütünüyle başlarına çekmişler. Örtünün dalgalanmalarında usuldan genişe ve hızlıya doğru bir ivme görülüyor. Belki de suyun çok, çok daha derinlerinde kulaç atıyorlar; ancak yüzeyde de küçük hava kabarcıkları seçilmektedir.

Galiba geliyorlar.
Biraz soluklanmak için....

.... ağızlarından suları püskürterek yeniden yüzeye çıkıyorlar. Beyaz örtü, bir kerede büyük yayvan bir dalga gibi yana devriliyor.

Rodin'inki beynin dölyatağında tektir. Burada birbirine yapışık iki cenin yontusu duruyor.

Arada ne olduğunu biliyor musunuz?
Bilmiyorum. Sadece apaçık işte,
sular onları yeniden derinlere,
çok çok daha derinlere çağırıyor.

Rodin, pardon, adam; adam çağrıya doğru kulaç atıyor; diliyle damağı arasında tadı iyice inceltilmiş dağ çileği kokulu bir bonbon eriterek.

Kadın gözlerini yummuş, kendini bu eriyişe bırakmış; nefesi gittikçe hızlanıyor, eli, bir gecikiyorluk telaşıyla koşuyor, karına, dizlere çarpıyor, altın yumurtalardan geçiyor ve adam boğuk bir ses çıkarıyor; ağzındaki incelmiş bonbon sırçası çıt diye kırılıyor.

Bırak dedim, yeter, çocuk ağlıyor, işitmiyor musun?
Böyle kalamam ki.
Ben de bu çığlıklar arasında bir şey yapamam.

Sular bile akmıyor.

Buzdolabında buz var.

Kadın bir yudum su içmiş, bardağını masaya bırakmaktadır.

(Adamla tam tamına gözgöze gelişi o zamandı galiba.)

Demek doğru?

Ne?

Yerküre çekirdeğinin soğuduğu...

Evli çift. Birbirleriyle ya da
herbiri başkasıyla.
Evli çift.
Öyle tuhaf, iç yırtan bir şey
vardı bakışlarında.

"Ne demiştiniz?"

"Genelde gündüzleri, hele aç karnına pek içmem."

"Bakın..."

Yan dönmüş, ağızağza yatıyorlar. Adam, kolunu kadının beline sarıyor: Her ân kaçıp gidecekmişsiniz sanıyorum.

İpek tenli dişsiz timsah şimdi kadında, onun iki dudağı arasında giderek keyifli pençeler atarak, boynunu dikletip dikletip hırlayarak, ağzından minicik köpükler saçarak çırpınıyor.

Siz sevgililerinizin acımasız olduğundan sözaçıyorsunuz çocuklar. Benimki de bana, beni tutmaktan hiç hoşlanmadığını söylemişti. Cinsel organlara gözünü kapamayı, daha çok bedenlerin üst yanlarıyla sevişmeyi yeğliyordu. Uçucu dokunuşları, kendini sakınan, cömertçe harcamayan öpüşleri seviyordu. Demek ki bazıları için orgazm sanki beden dışı, kendi kendine başka bir yerde olup biten, bizden habersiz, bizim de haberimiz bulunmadan yaşanan bir şeydir.

Herkes kahkahalarla gülmüştü. Ah hayatım,

orada olacaktın, bu televizyon tartışmasını
izleyecektin. Farklı topraklar tabii.
Müzelerden birinde EROTİK HAYAT Sergisi
açılmış da, liseli öğrenciler sergi kapsamını
ve orada gördüklerinin çağrıştırdığı şeyleri
tartışıyorlardı. İşte meselâ, beriki itiraz ediyordu:

Bunu nasıl bukadar kesin söyleyebilirsin? Kadınlar kendi organlarından ötürü orgazmın kendilerinde, ta içlerinde olup bittiğini bizlerden çok daha iyi bilmektedirler.

Öpmekle ısırmayı, kırmakla okşamayı,
erimekle eritmeyi bir arada istememek,
daha az açgözlü, ama daha çok coşkulu olmak
gerekiyor, diye yazıyormuş
ÇAĞIN GEÇERLİ EROTİZMİ adlı kitapta;
yazık ki henüz okuyamadım. Elin oğlanları
neler biliyor baksana!.. Tartışmacıları
izleyenlerden biri de çıkmış,
haykırıyordu inan:

Panel konuşmacıları yeterince dürüst değiller. Örtünüyorlar. Vitrinde durmayı seven, soyunmayı da göze almalıdır.

Yaşlı titrek bir kadıncağızdı, orada ne işi
varsa?.. Fakat çok alkışlanması da hayret, ha?

Birer vitrin mankeni kadar soyunduk ya, daha nekadar soyunmamızı bekliyorsunuz? Gövdelerimizin içini dışına mı çıkaralım? Tersimiz yüzümüze mi gelsin, analarımızın babalarımızın pazara çıkacak hiç mi ipliği kalmasın?

Öyle olsun, evet öyle yapın! Yoksa erotizmi erotizm olarak anlayamaz kimse, bilemez de. Diliniz harekete gelsin, damağınız hayata değsin.

Bu, gençleri çok güldürmüştü. Kadıncağızla
böyle alay etmelerine çok üzülmüştüm valla...
Bak sen, neler de biliyorlar:

Hermes'den buyana aşkı bütün fetişleriyle, Dali'nin dudak kapaklı kadın kokusu şişelerinden erkeklik organı biçimindeki

şişe açacaklarına kadar bütün 'şey'leriyle sergileyen müzeye giriş, biz öğrenciler için dahi yüksek ücrete tabidir.

Fakat CİNSEL HAYATIMIZ kurslarını verenler kürsülerini birer birer terkediyorlar.

Önümüzde bilinmeyen ufuklar açtıklarını yadsıyamazsınız.

Tartışmacılar arasında sivilceli
bir oğlancık da vardı, görecektin:

Ne ufku açtılar, ben hâlâ hiçbir kızla yatamadım! demesin mi?

Neyse, yönetici işi toparlayıverdi:

Gerçekten de çocuklar, aslolan hayatın ayağa değmesidir.

Küçük Parçalar'ın herbiri çoktan bitmiş; adamla kadın birbirlerinde ilerlerken fısıldaşmaktalar.

Fısıldanışlarına nereden çıktığı belirsiz bir ut sesi eşlik ediyor:

Delikanlı tam iki sefer, cumbalı evin kadınından daha yaşlı olma becerisi göstermişti.

Üçüncü seferde ise dul kadın hemen hemen bir kız çocuğu idi, hatırlıyor musunuz?

Bedenini tümüyle ve sevinçle paylaşan sevecenlik yoksunu bir kız çocuğu; bu sevecenliği delikanlının kollarında bulduğu için tenini teşekkürle sunan kız çocuğu... Zaman bol, çalgılar tek sesli, yataklar da sadece yatakken...

Dinleyin, işte; İsak Varon'dan; Türk Aksağı:

Kalbimde açılmış dağılan bir kuru güldün
Bir tel sâçını istediğim gün bana güldün.

Birlikte kulak veriyorlar:

Gizli aşklar, veremli geceler.

Sokak fenercisi.

Örtülen perdeler, üflenen lambalar.

Ut sesi.

Ut sesiyle birbirlerinin içinden dönüp geliyorlar, uça uça geliyor, bir yastığa (aynı yastık) konuyorlar. Kadın adamın ağzının kıyısına alevden iki gül takıyor: Nedîm'den.

Dudaklarını dudaklarıyla uzun uzun okşuyor:

Bir oğlan çocuk ağzı bu.

Adam gülleri öpüyor: Şimdi işte bu oğlan çocuk okşuyor sizi. Teni teninizle bir olan o.

Bunun güzelliğini hep sezdim.

Uzun bir süre sonra ut sesi, bıçakla kesilir gibi kesilivermiştir.

Saçlar suda tel tel ayrılmış;
herbiri ötekine koşuyor.

Grisi ince günsarısıyla damarlanmış enginlerde yüzüyorduk. (Bu satırlarımı iyi oku, hiçbir yerini atlama.) Su, tenlerimizi okşuyordu; ürpertiyordu da ama, bizi birbirimize itiyordu. İşte nihayet buluşabilecektik. Sana dokunabilecektim. Mayomu çıkarıp atıyordum, cinselliğimi unutuyordum. Aa, demiştin, mayosuzken bir genç kıza benziyorsun. Denizde yani, erkek olduğun hiç anlaşılmıyor; ben böyle kız gibi erkek gövdelerini seviyorum işte, dedin. Yalan mı? Ne gereği vardı? Seni ittim ben de. Soğuk suda erkeklik organı küçülür, hemen hemen silinir, geriye seninkine benzer esrarlı bir mağara kalır; dışı içinden daha kalabalık bir mağara, bunu bilmiyor musun, demiştim ben de sana. Bunu bilmiyordun, hiçbir şey bilmiyordun, sana cinsellik üstü bir aşkla koştuğumu bilmiyordun, suda dağılan saçlarıma bakıyor, benimle alay ediyor, bir kıza benziyorsun, diyordun ve yıllar yıllar sonra birbirimizi yeniden tanımanın tam eşiğinde bana hem erkekliğimi hatırlatıyor, hem benim erkekliğimle oynuyordun.

Hikâye şundan ibarettir:

Genç kadın suyun içinde kollarını açarak gelen kocasına sarılmış, 'Aaa!'sı hariç olmak üzere, doğrudur, bir genç kıza benziyorsun, ben böyle kız gibi erkek gövdelerine bayılırım işte, demişti utangaç utangaç gülerek. Dahası, aynı utangaç gülüşüyle sürdürmüştü:

Önde yükselen çıkıntı her zaman hoşuma gitmiyor; eskiden hoşuma gidip gitmediğini de pek bilmiyorum ya, belki hoşuma gidiyordu, ama artık hiç gitmiyor; ya da belki çok ender, yatakta

olunduğu zaman ve eğer ben üstteysem, o zaman belki bir anlamı var. Alttaysam, içime zorla sokulan bir copmuş sanıyorum.

Kocası çıldırmış gibi saçını başını yolmuştu:

Delirdin mi? Ben nasıl senin copun olurum?

Olursun. Olabilirsin. Odadayken olmaya kalktın, içime zorla sokulmuş bir copmuş gibi... Onun için şimdi, gövdeni kız gövdesine, daha iyisi rüşte ermemiş oğlan çocuğunkine benzetmem seni yaralamamalı. Yatağı gıcırdayan odada seni istemeyişimden, itişimden incindin, biliyorum, ama incinmemelisin...

Sonra da birdenbire:

Hoyratlıktan nefret ediyorum! demişti. Zorbalıktan iğreniyorum!

Fazla muntazam saçlardan...

Kocası küskün küskün mayosunu geri giymişti, yine odaya dönmüşlerdi; yatak yine gıcırdıyor, bir yandan da karabıyık türküsünü yine bastıra bastıra söylüyor: Sol yanımda yâre var!

Genç kadın tam da, yedi yıl içinde o güne kadar sadece bir yıl birlikte olabildikleri kocasını sevindirmeye, kendisi de sevinmeye istekliyken yine haykırmıştı:

Şunu susturamaz mısın lütfen! Susun! Sertlikten hoşlanmıyorum! İçinde iniltiler, ilençler, gözdağı vermeler, tek yanlı istekler, zorbalıklar barındıran cinsellik diktatörlüğü benim yurdum olmaktan çok uzak!

Ama koca artık geri çekemiyormuş kendini. O zaman kadın daha yüksek haykırmış:

Bekle! Beklesene!.

Odanın kirli beyazlığı kapkara kesilmiş.

Trenle giden de beklememişti, ama
genç kız kendini bırakmış, o zaman da
görünür görünmez bütün dudakları yaralanmıştı,
unuttunuz mu?

Her yanım yaralı, diye yazıyormuş karısından ayrılmış bir koca da günlüğüne: Her yanımda acı var.

Bana diyorlar ki, onu anlamalıydın. Hoyratlıktan tiksineceğini sen bilmezsen kim bilebilirdi?

Onu sınırsız özlemiştim. Karıma yeniden sarılabilmek için yıllarca dağlanıp durmuştum. Demir kafes gerisinde annesine bile isteklenebilmiş, iyi ki şu kafes var, bile demiştim. Bir tel saçını almış, gizlice öpmüştüm. Eşimi istiyordum. Yıllar sonra artık dudaklarını ısırmak, dilini koparmak, her yanını lokma lokma parçalayıp yutmak özlemiyle doluydum. Boynunda morluklar, diş izleri bırakmak, ona orada ne yaptılarsa hepsinden fazlasını yapmak istiyordum. Bütün haklarımı aldılar, hepsini geri istiyordum. Dökülen saçlarını.

Sustur şu türküyü!

Genç kadın ağlıyormuş. Kocasıyla yeniden buluşmaları bir yıkım.

Bütün o mektuplar, hatıra defterleri, kirli çamaşır torbaları, mahkeme kapıları, bütün o trenler, otobüsler, geceler ve gündüzler boyu yatağın bir ucunda annesi, şimdi hakkımız yok bizim, diyerek, bir ucunda babası, elleri bacakları arasında yalnız ve küskün, sırtsırta uzak yattılar.

Neye yaradı sanki? diyormuş kızın babası da. Haksızlığa uğradık.

Böylece çantasını alıp evi
ve karısını bıraktığı söyleniyor.

Adam başını kadının kolları arasına bırakmış. Kadın çenesini onun saçlarına gömmüş; öylece duruyor, çevrelerini saran alacalı ışığa bakıyor, uzak uğultuları dinliyorlar. Bilekler çapraz.

Deniz kestanelerini gördünüz mü?

Evet, işte oradalar.

Yosunlu kayalara tutunmuşlar.

Biz de.

Kadının eli adamın önünü kapatıyor, adamın eli kadının önünü.

Işınlar küçük küçük kırılıyor. Suyun yüzeyinde minicik halkalar titreşiyor, görüyor musunuz? Pırıl pırıl sular altında zamana karşı koyarak dayanmış mermer örenler; bu uğultulu aydınlıkta suların derinliklerinden henüz çıkmış iki başlı tek gövdeli mermer yontu, görüyor musunuz?

VIII
Ayrılış ya da Buluşma
(çekinik neşe / gizli umut. Hafif canlı:)

"Şarabınızı biraz geciktirdim, çünkü iki martini içtiniz."

Garson, kadının omuzbaşında böyle en beklenmedik ân'da bitivermiştir. Elindeki tepsinin üstünde ince gümüş telleriyle çok açık akik rengi pırıldayan beyaz şarap şişesi durmaktadır.

Kadın elbette ki irkilmişti; şimdi de, biraz suçlu gülümseyerek:

"Öyle mi yaptım?" demektedir.

(Burada kusur her zaman müşteridedir; unutulmaması gerekiyor. Meselâ kadın akıl edip de, "yemeğimi de martinimi bitirmeden getirmiştiniz ama..." demediğine sonradan sevinecektir.)

Bu arada adamın yüzünde beliren tuhaf anlamı da kaçırmamalıyız. Birçok kadını ardarda yaşayıp birçok soruyu da ardarda dinledikten sonra tek yanıt bulabilmiş gibi bir anlam:

Bütün bir hayat, bir kırıntıdan, tek bir sözden, bir bakıştan, elinize değiveren bir elden, bulutun şuradan şuraya ağışından ibaret. Kuşların kanat çırparak bu çatıdan kalkıp öteye konuşundan...

Gözucuyla bakıyor. Kadının az önce elinin üstüne koyuverip de sonra geri çektiği sağ eli, kendi sol bileği üstünde.

Tam bunu derken, durum değişmiştir. Bu el şimdi önündeki su bardağını biryana itmekte, parmakların şu' küçücük hare-

keti, adamın yüzünde küçük ışıltılar yanıp sönmesine yetmektedir.

Kadın da gözucuyla ona bakıyor. Hafif terli avcunu peçeteye sildiğini seçiyor, sonra martini kadehi içindeki yeşil zeytine uzandığını, onu kürdanın ucunda öylece tuttuğunu... Fakat zeytin tanesi, yeşil de olsa, sadece bir zeytin tanesidir; ona o kadar da sürekli bakamaz ki.

Şarap şişesi açılmakta. Kadın da bu arada herhalde salt bir şey yapmış olmak için, eğilmiş, yol çantasının ayakları dibinde durup durmadığına bakmaktadır. Yoksa adamın ayakları dibinde bir çanta olup olmadığına mı bakmakta? Öyle ya, belki o da gidiyordur. Kim bilebilir?

Herkes biryana gitti.

Yerküre merkezi soğuyor güzelim, diyordu uzay bilgini. Ho, ho, hooo, hiç böyle yükselmemişti bu kartal havaya, diyordu. Artık insanların birbirlerinin kanatlarında uçabilecekleri tek yer öteki yıldızlar, diyordu. Üstlerine dökülen çilek rengi aydınlık, kılıçlı kahramanın iri kıçını pembe beyaz bir domuz yavrusuna benzetiyordu.

Kadın, orada durduğunu daha iyi anlamak için sanki, çantasını eliyle de yoklamaktadır:

Aslında özgürlüğümü tâ o zaman kanıtlamıştım. Hiçbir trenin ardından bakıp durmayacağımı, beklemeyeceğimi, ikinci sınıfta çakmayacağımı, düşük ücrete çalışmayacağımı, erkeğin kadınlarına eşit sayıda erkek isteyeceğimi, hatta ikinci sınıfta artık onların kalıp çocuk beklemesini, aldığım kadar vereceğimi... tâ o zaman bir bir kanıtlamıştım. Peki arada ne geçti de?

Artık bunları konuşmak gereksiz, diyordu koca. Çok konuşuldu.

Öyle, diyordu karısı da. Fazlasıyla. Fakat bu sonuncusu olacak.

Nasıl olacak?

Yol çantası bu defa da ayağının ucuyla yoklanıyor:

Evet, burada duruyor işte. Yanımda. Beni bekliyor. Şarabımı içmemi bekliyor. Ben istediğim kadar da bekleyecek. Sırtımdan itmeyecek, kolumdan dürtmeyecek, hadi kalk, elin adamı sana bakıyor, demeyecek; hadi gidelim yatalım demeyecek. İkinci sınıfta öylece bekleyecek, ben birinci sınıfta, burada olacağım. Burada olmam büyük başlangıç. Tek bir adım. Hayatı hayat yapan adım.

Başını birdenbire karşısındakine çevirmiştir, fakat bakışları masanın orasında burasında dolanmakta. Garson tarafından uyarıldıklarından beri ikisinin de gözleri, ortak bir suç işlemişler gibi, birbirine rastlamaktan kaçınmaktadır.

Siz gidiyor musunuz, geliyor musunuz?

Başını çevirdiği kimseye böyle bir soru sormaya kalkışmasının nedenini hiçbir zaman bulamayacak.

Siz hiç tavuk kıçına benzeyen bir fil kıçı gördünüz mü?

Kızım acelecidir, durduğu yerde duramaz, herkesin derdi ondan sorulur, başı da dertten kurtulmaz; aceleciliğinden daha kurbağa, civciv desenli nevresimlerin içinden çıkar çıkmaz evlenmiştir, tabii yürümemiştir falan... Ama oğlum da durup dururken böyle sorular sorar. Sonra da bu gariplikler insanın içine takılıp kalır. Bir tınıyı karşı bir tınıyla sürdürüyorsunuz, öyle sanki kendiliğinden. Haydn derken Dede Efendi'ye, Hacı Arif Bey derken veremli Chopin'e atlayabiliyorsunuz. Çünkü oğlum on dördünden beri tutturmuş sormaktadır:

Siz hiç tavuk kıçına benzeyen fil kıçı gördünüz mü?

Kadın başını birden çevirdiğine ve adama bir şey soracakmış gibi yaptığına göre artık sorması gerekmiyor mu? İşte, o da ister istemez sormaktadır:

"Yemeğinize engel olmadım ya?"

Karşısındaki uzun güzel bir sevişmenin sonrasında sanki, hoş bir kendini bırakmışlıkla duruyor:

"Hayır, neden? Bu çalan nedir?"

Sorusuna yanıt olarak iki sorunun birden gelmesi kadını beklediğinden öte şaşırtmıştır. Şarabın birazı bardağına boşaltılırken kulak veriyor: Chopin'in Prelüd'lerinden biri olabilir. 2.si

galiba, Do Minör.

Ah işte, ikinci sınıfı atladım derken üçüncü sınıfta kazık çakıp kalmasaydım, böyle bildiklerimi de unutmayacaktım.

Adam, bir ân sonra yüksek sesle düşündüğünü ayırdedip kekelemeye başlamıştır:

"Özür dilerim, kendime soruyordum... Bildiğim her şeyi.. bildiklerimi unutur oldum da.. Unutmuşum yani..."

Chopin, evet. Prelüd. Do Minör. Yine de emin değilim.

(Müşterinin velinimeti olan bu lokantanın müesseseden böyle ikramları da vardır işte; unuttuklarını hatırlamak isteyenleri buraya çeken şey yalnızca martinisi değil, demek istiyorum.)

Kadın, garsonu bekletmemek için bardağına bir yudum konan şarabı acele tatmış, başını usulca sallayıp evetledikten sonra gıcık tutmuş bir sesle:

"Ben ancak Chopin olduğunu çıkartabiliyorum," demiştir.

Sonra sessizlik.

(Bana kalırsa zaten hiç niyet etmedikleri kadar konuştular.)

Müzik, uğultular arasında sürmektedir.

Görüyor musunuz?

Bir masada iki yabancı.

İkisi de, zorunlu bir şeymiş gibi gözlerini beyaz serin şarabın şişeden bardağa ağır ağır dökülüşüne dikmiş:

Ismarlanan köpüklü şarap değil miydi?

Sonradan şampanyayla değiştirdik ya?

A evet, şampanya, tabii.

Geciktirmelerini söyledik.

Sırt çizginizden öpüyordum.

Odanın sütmavisi tenlerimizi ipeksi kılıyordu.

Dokunuşlardan ikili, üçlü sonatlara geçiyorduk.

Garsonun sırtı resimli aynayı, gövdesinin ön yüzü de camın aynasını örtmüş, sormaktadır:

"Güzelim bademli tavuğumuzu geri çevirdiğinize göre, size başka ne verebilirim efendim?"

Hiç beklenmezken bir tür kendine özgü şiiriyle gelen öğle saatlerinde bir garsonun sesindeki alaycı tonu bile sevebilirsiniz. Besbelli kadın da seviyor:

"Başka bir şey istemez, teşekkür ederim. Salatam var; şarabın yanında benim için yeterli."

Giderek üstüne belli belirsiz yerleşen bir kendine güven. Bana kalırsa, şöyle bir bakıldığında, araya giren toy, âşık, kırgın kız, arayan ve ararken de sık sık yanlış gezegenlere oynayan, yanlışlıklarından yorulup ana ve karılık konumlarına sığınan bütün hallerimi unuttun ya da bütün o hallerden ötürü şimdi neysem, işte oyum, demektedir. Bu öğle yemeğinde ille, güzel içki de sunan bir yer olsun istedim.

Yineliyor:

"Şarap yeterli, evet."

Adam ona ancak garsonla konuşurken kaçamaksız bir bakışla bakabilmekte:

Sahi, nereden kaynaklandığı bilinemeyen bir çekiciliği var. Hayır, yaşının olgunluğu değil, evet çene çukuru insanda onu öpme duygusu uyandırıyor, ama asıl, kendisi için bir şey istemeye neden sonra karar vermiş hali...

Duyargalar yeniden kıpırdanmaktadır.
Kadın, kendisiyle ilgilenildiğinin
hemen farkına varır. Yine utangaçlaşır.

Aslında ben bir şey istiyor değilim. Ben ne istedimse hep çocuklarım ve senin için istedim. Üstelik hiçbirinizi de mutlu görmedim. Şampanyana engel olmayı düşündüğümden değildi. Şuramdan geçmiyordu, hiçbir şey. Ne hakkımız var, onlar öyleyken biz...

Üşüyorum, ısıt beni.

Hakkımız yok.

Kadın az önce ne demişti?

"Ne düşündüğümü söyleyeyim size, bugün çok cesur olabileceğimi hissediyorum."

Durup dururken, öyle, kendi kendine yüksek sesle konuşur gibi.

Yoksa şöyle miydi?

"Ne istediğimi söyleyeyim size... Bugün..."

Küçük dil ucunu içeri çekmişti. Çenesinin üst yanını çukurlaştıran gülümseyişi de, kırmızı dil ucu gibi isteklendiriciydi. Hiç umulmadığı halde, insana kendisiyle yumuşacık sevişileceği duygusu veriyordu. Verdi.

Adam avuçlarını gizlice bir kere daha siliyor peçeteye:

Ama beni asıl şaşırtan ya da beni güzel bir güne açan onun birkaç dakikada bir, her yaşta olabilmesi. Gülümserken ayrı yaşta, başını düşünceli düşünceli camdan yana çevirince ayrı yaşta, parmakları su bardağının boynunda gidip gelirken büsbütün farklı, martinisini yudumlarken daha başka, garson ve hiçbiri olmadığı zaman ise nereye, hangi yaşa konacağını bilemeyen özgür muhabbet kuşu hali. Onun bu, kendi zamanını bulma hali.

Kadının belli belirsiz bir iç çekişini
yakalıyoruz. Sonra kulak kabartıp beklediğini.

Garsonun durum değiştirmesinden yararlanıp hemen yazıyla resimlendirilmiş aynada adamın bir süredir göremediği yüz, omuz parçalarını aramaya başlıyor sonra:

Saçlarındaki kırlara bakarsan yaşlı, ama hiç de öyle değil, duyargalarını içine çekmiş, anlayamazsın; belki de evlidir ve asistan bir kızıyla lisede bir oğlu vardır. Yine de tuhaf işte, insanda sevilmeyi, okşanmayı bekleyen bir oğlan çocuk duygusu uyandırabiliyor. Bir ân, o da zeytini dudaklarında dolaştırırken kösnülüğe yakın bir erkeksilik edindiğini, açlık belirtileri gösterdiğini, bunun da beni ürperttiğini gizleyemem. Apaçık öpmesini istedim, tenime dokunmasını, bende gezinmesini. Üstüme çıkmasını değil hayır, dokunmasını... Yoksa elimi ansızın eli üstüne koyuverdiğim zaman mıydı?

İşte bak, üstündeyim, diyordu mimarlık profesörü, kırçıl kıvırcık sakalıyla gülerek. Hem de öğrenciliğinden beri, üstelik şuranı da hiç ikinci sınıf görmüyorum, birinci sınıf görüyorum, diyordu karısının küçük poposuna şıp şıp vurarak. Sonra da memelerini keyifle dişleyerek: Bu mallar birinci sınıf mal! demişti.

Öteki de ancak o zaman ayağa fırlayıp:

Mal sensin, muz parçası! diye patlayıvermesin mi?

İşte nicedir gerilip duran ince tel nihayet kopmuştur. Tanıştıklarından o yana hiç bukadar alçalmışlar mıydı acaba? –Söylentilere bakarsanız yerküre çekirdeği soğuyor, istatistiklere bakarsanız boşanmalar artıyormuş.– Hiç böyle çirkinleştiler mi? İkisinin de başları, elleri, kolları asla, asla! diye sallanıp duruyordu. Hayır, hiç böyle olmamışlardır. Birbirlerine karşı, arada ne geçerse geçsin, hep saygılı davranmışlardır. Diş ağrıları tuttuysa, seviniyormuş gibi gülü gülüvermemişlerdir yani, gerçekten üzülmüşlerdir; tren gittiyse de, ne yapalım sağlık olsun, onlar beklemiş, ummuş, sabır göstermişlerdir; Tanrı'nın gecesi bu değil ya, diyerek gamlı laciverdî gecelerin sayısını çoğaltmışlardır.

Yatağa girdiklerinde karısı:

Sularda sürüklenen çocukların resmini gördün mü, demiş.

Kocası da:

Konuşmadan sevişemez misin? demiş.

Artık konuşmayacaktı. İlk at beni altmış defa teptiğinde ben daha üstünde bıyıklı kedi işlemeleri bulunan hırkalar giyiyordum, demeyecekti. Fakat koca üstüne çıkmış, orasını burasını dişliyor, bunlar birinci sınıf mal, diyordu. Kadın da anlatmaya çalışıyordu ki, sular çekilmiştir, duyarlıklar eskimiştir.

Artık bunları konuşmayalım. Çok konuştuk. Sonuç yok.

Sonuç var. İşte valizim.

Bunca yılı nasıl tepersin?

Bunca yıl beni nasıl teptiyse, öyle.

Kadın yol çantasına bu sefer de ayağını şöyle bir değdirip çekiyor:

Hafif bir valiz. Biraz kol, biraz bacak, birazcık bacak arası, sağlam ne kadarı kaldıysa artık. Memelerimi bile istemiyorum bak çantamda hiç yer tutmayacakları halde onları sana bırakı-

yorum. Üstelik ikisi de sağlam durumdadır. Seni emzirdiğim, iki de çocuk emzirdiğim halde daha sarkmadılar, öyle inek memesine dönmediler, hâlâ işe yaramaktadırlar, zaten sen kendin de birinci sınıf mal olduklarını söylemiştin ya, iyi işte, madem seviyor, beğeniyorsun, onları sana bırakıyorum. Onca yılmış!.. Pekâlâ, onca sıkıdenetimli yıl karşılığı, armağan olarak...

Bu sefer erkek:

Sensiz memeleri ben ne yapayım, diye inlemeye başlamasın mı?

Ziyanı yok, çoraplarımı da kendim yıkarım artık, diyesiymiş. Diyesiymiş ki: Sular kesik diye söylüyorsan eğer, eğer ev iyi ısınmıyor, diye söylüyorsan, jandarmalar çocukları götürdüler, hastanelerin kapısında çok bekleniyor, diye söylüyorsan, yatak gıcırdıyor, diyorsan eğer, sana yeni gömülenlerden sözaçmamaya nekadar özen gösterdiğimi bilesin isterim; karlı günlerin kazalarından, kafatasında açılan deliklerden falan yararlanmamaya nekadar özengösterdiğimi, Allah'ın bana bağışladığı bir ömrü kullanmamaya, hiçbir şeyi israf etmemeye özen gösterdiğimi bilesin isterim, birlikte denizde oğlan ve kız çocukları gibi seviştiğimizi, yelkenli, balıklı yatak çarşaflarımız olduğunu unutmadığımı, yosunlu kayalara yapışmış kabuklu hayvanlara bakıp bakıp onların öpüşmeleri nasıl olur ki acaba, diye merak etmelerimizi unutmadığımı bilmeni isterim.

Tamam. Pazarlık bitti. Memelerim sende kalsın. Ama ev eşyalarını ben alıyorum. Sen onlarla başa çıkamazsın. Haa sahi, deterjanlar sende kalsın.

Adam başını kolon üstündeki aynaya çevirmiş, orada bir K, iki E, bir yaprak, bir de helezonlu çizgiyle garsonun kulak ucu arasından kadının bir gözüyle kendisininkinin buluştuğunu görüyor. Tuhaf bir duygu olmalı, ayrı iki gözün bir göz etmesi yani.

Bir yandan aynaya, bir yandan cama yansıyan gölgeler, kırık dökük konuşmalar, gökyüzündeki açık gri bulutun bir tondan ötekine sürekli değiştirdiği yumuşak mavi aydınlık ve camın yüzünü dışardan bir sır gibi örten karton kent... Bir masada

birbirini hem hiç tanımıyor da, hem çok iyi tanıyor göstergeleriyle oturan kadın ve adam.

Chopin Prelüd yerini gerçekten ikili bir sonata bırakmıştır. Yalnız ikisinin işittiği, işiten bir üçüncü kişi varsa bile farkında bulunmadıkları ikili sonat.

Fakat araya yine garsonun sesi girmektedir. Adama dönmüş, soruyor:

"Siparişlerinizi artık alabilir miyim?"

"En iyisi ben de şarap içeyim."

"Yemek olarak?"

"E peki, siz uygun bir şeyler getirin..."

Bunu der demez adamın sesi bir şakacılık edinivermiştir:

"Şu acılı tavuktan olmasın da!"

Şimdi üçü birlikte gülüyorlar. Arsızlığı, yırtıklığı olmayan şurup gibi gülüşler. Garson, şunca yılın deneyiminden sonra –müşteriyi gözünden şıp diye anlamak– ancak bir öğle vakti yarım saatlik bir sevinci yaşadıklarından kuşku duymadığı, gerçekte ise bakışlarında derin kederler yazılı bu kadınla adamdan sonuçta hoşlanmışa benzemektedir.

"Sizin şarabınız da beyaz mı olsun?"

"Evet, ama küçük şişe lütfen."

"Ah maalesef, küçük beyazımız yok!"

Adam yalnızca kendinden sıkılmış gibi elini alnında gezdiriyor. Söyleyebilecek hiçbir şey bulamamanın sıkıntısı.

Bu hızlı değişimler. Bu değişimleri
şu en uzun sürmüş üçlü durumda bile
yakalamanın kolay olmadığı söylenebilir.

Hani erkek haksızlığa uğramıştı, hani genç kızlar sevişmiyor diye sevişmemiş, hani delikanlılar denize giremiyor diye girmemişti de hani, gaspedilmiş bütün haklarını geri istiyordu? Hani martininin, içindeki zeytinin, gökyüzünden ağır ağır çekilen bulutun tadına varacak, eline değen bir elin güzelliğini yaşayacaktı? Kendini yumuşacık, kadife bir güne bırakmayacak mıydı?

Peki, şampanya olsun!

"Peki, büyük olsun."

O zaman tatlı birinci keman sesi öne çıkıyor. Kadın başını yukarı kaldırmış, artık yerli yerine oturmuş bir kendine güvenle:

"Aaa hayır!" diyor garsona, "biz bu şişeyi birlikte içebiliriz." Üstelik servisi de ben kendim yaparım, anlamında elini şişenin üstüne koyuyor. Garson selam verip çekilirken ise bu defa adama dönüp ekliyor:

"Kabul ederseniz memnun olurum."

Yine gülümsüyor ama, çenesiyle alt dudağı arasındaki çukurlaşmada hiçbir cinsel çağrı yok. Salt yumuşak bir dokunuş.

Adam bu dokunuşu derinliğine duyuyor, hissiyle. Hiçbir kaçamağa sığınmadan kadına bu defa apaçık bakıyor:

"Teşekkür ederim."

Kadın şimdi uzanmış onun bardağına da şarap koymaktadır. Gözleri incecik akik ışıltılarıyla dökülen şarapta, kulağı müzikte:

Deniz kestaneleri demiştiniz?

Evet, işte size bütün bunları söylemek istiyordum.

Bardaklarını belli belirsiz birbirlerine doğru kaldırıyorlar.

IX
Epilog İncompiuta:
(Allegro con...)

Kadın dirseğini masaya dayamış, usul usul kulakmemesiyle oynamaktadır. Bakışları uzaklarda, dalgın. Adam az önce doğrudan onun gözlerine baktığı için sanki, biraz mahcup, şimdi bundan kaçınmakta, ağzında bir salata yaprağı çiğnemektedir.

Uzunca süren sessizlik.

Şaraplarını yudumluyorlar.

"Dışarda hava güzel."

"Evet, güzel bir aydınlık. Bulutlar çekildi."

Yine susuyorlar.

Kadın elini kulakmemesinden çekiyor:

Yolculuktan mı geldiniz?

Hayır, yolculuğa çıktım. Siz?

Ben de öyle.

İkili sonat: Dinliyorlar.

Sonra ikisi birden aynı an'da başlarını çevirip, aynı an'da birbirlerinin yüzüne bakıyorlar. Şimdi kesin tanıdık bakıyorlar. Hem de çok yakın tanıdık. Gülümsüyorlar.

Kadın birinci bardak şaraptan sonra kalkacaktır:

"İzninizle."

Adam da incelikle usulca yerinden doğrulacaktır:

"Tabii..."

Sonra kadın yumuşacık hareketlerle ceketini giyerken ekleyecek:

"Çok güzeldi."

Öteki durup bakacaktır. Bilmektedir, ama işitmek de isteyecekti:

"Ne?"

"Bana dokunan birinin olması... Çok güzel. Şu son bir saat."

Kadın ceketini giymiştir, ama çantasını yerden almakta acele etmeyecektir:

"Evet. Çok güzel. Benim için de."

"Her şeyi hatırlayabilirim. Herşey bir anı olabilir. Fakat birlikte martini ve şarap içişimiz, yalnız bu bir anı değil."

"Siz bir buçuk kadeh içtiniz ama..."

Gülecekler. Kadın ekleyecek:

"Ben de ömründe tek kadeh devirmemiş insanları sevmem zaten. Özür dilerim. Galiba bunu daha önce söylemiştim."

Adam:

"Hayır," diyecek, "bunu söylemediniz." Giderek kendimize daha kalın kabuklar ediniyoruz, dikenli duyargalarımızı daha çabuk içeri çekiyoruz, dediniz. Kabuklu hayvanlara benzedik; öyle ki, titreşimlerimizin suyun gel-gitlerine mi, kendimize mi ait olduğunu, ruhumuzun mu, bedenimizin mi üşüdüğünü başta kendimiz, artık kimse kestiremiyor. Onun için kabuklarımıza dokunmamız, dokunmamız, denizlerin derinliklerinde, mağaralarında da birbirimizi ve kendimizi aramaya gitmemiz gerek, dediniz. "Ömründe tek kadeh devirmemiş insanları sevmem, demediniz de, yanılmıyorsam, tek korkum, ürperişlerin algılanamayacak kerte unutulmuş, yedi kat yerin dibine gömülmüş olmasıydı, dediniz." Ta derinlere de kaçsa, dokunuşların hissedilebileceği an'lara sımsıkı sarılmalıyım.

O zaman kadının bakışları adamı –ancak yeni bir cinsin olabilecek– yepyeni bir aşkla kuşatacaktır:

Sahiden söyledim mi? Ben sadece düşündüm sanıyordum.

Elini uzatıyor, parmak uçlarını karşısındakinin bileğine, oradaki atardamara dokunduruyor.

Onları, asıllarını görebiliyorum. Duyuyorum da.
Bilek damarımda ılık ılık akan kan.

İkisi de bardaklarını yeniden kaldırıyor:
Bitmeyen sona.
Evet.
İçiyorlar. Birer yudum.

Şarap bardakları masaya bırakılıyor. Sonra kadın çantasını alıyor, acele etmeden çıkıyor.

Camdan onun bir sağa, bir sola baktığı ve dosdoğru karşıya geçtiği seçilebilir; sırtının ince dalgalanışları...

Fakat adam bakmayacaktır. Gözkapakları yarı inik öylece duracak, tenin sesini dinleyecektir; kabuklu canlıların iç uğultularını.

İstanbul, Kasım 1989 - Viyana, Haziran 1990.

"Bayanlar, baylar! Çoğunuz da birçok kere dışa vurulmamış derin kederler yüzünden kırmızı ya da beyaz pekçok şarap içmiş ve karlı kazalı bir gecenin sonunda isyanı, kederi, korkuyu, utanç ve 'kör talihi' tutuklatmak için nereye başvuracağınızı bilemez duruma gelmiş olabilirsiniz.

Aaa, ama hayır! Buraya onu karıştırmayın, demiş kızları da. Şark Yıldızı Şarkta kaldı. Bizim çok şarap içtiğimiz gece çok özel ölülerimiz vardı.

Kim bilebilir ki?
Kimsenin bilmesi gerekmiyor.

'Garson! Şu benim beyaz şarap lütfen!..'"

Kısa, yoğun, uğultulu, sarsan, soran, anlatan, şaşırtan bir roman. Büyük bir orkestra değil, birkaç yaylı çalıyor, usulca. Deniz mağaralarından gelen derin uğultular gibi.

ISBN 975-08-0079-6

